

PROMETHEUS

JOSÉ ALEXANDER NOGUEIRA

PROMETHEUS

Filmregény

José Alexander Nogueira

PROMETHEUS

Filmregény

Silent Library Pro
Sopron
2024

A magyar szöveget a Prometheus című mozifilm alapján, a filmben elhangzó párbeszédok felhasználásával írta:

José Alexander Nogueira

Olvasószerkesztő:

Cate Carry

Tipográfia, tördelés:

Ambrus Attila József

A borítót az eredeti filmplakát felhasználásával tervezte és készítette:

Cseteka99

A szöveg szerkesztésének lezárása és a kötet megjelenése:

2024. április 26. (Alien Day)

ISBN (pdf)

978-615-02-0341-6

A kötet nyomtatott példányai a film rajongói számára készültek. Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

1/

FÖLD BOLYGÓ A TÁVOLI MÚLTBAN

Fekete felhők gomolyogtak az égen, melyekből egy hatalmas, patkó alakú űrhajó lassú alásüllyedését követően, kibontakozott a bolygó felszínén elterülő, sötétlő táj. Hideg szürkület borult a világra. A gőzpárát kilehelő talaj élettelen füstfelhőket eregetett mindenfelé, amerre a hajó haladt. Komor hegységek vonultak el a jármű alatt a süvítő szélben, folyódelták, erdők és posványos mocsarak látványa tárult az érkezők elé. Ember és állat nélküli, zord pusztaság volt ez, egy kopár, nyers világ. Az elsuhanó hegyek csúcsait élettelen, hideg zúzmara borította. A tűzhányók mély kürtőiből gyilkos gázok szöktek elő. A folyómedrek élettelen, hideg vize csobogva zubogott le a hegytetőről a lankák felé. A melegebb völgyeket zöld moha borította. A hegyek hasadécai között megbújó tengerszemek mozdulatlan víztükre visszaverte a félhomályos égbolt fellegeinek képét. A tó felett egy fémes árnyék vonult végig, mely a közeli völgyek magasában átrohanva egyre nagyobbodott, ahogy a talajhoz mind jobban közelebb ért. Az ismeretlen árnyék a hegyek és gleccserek kietlen világában tovasiklott, majd a víz-zuhatagok hosszú nyúlványaihoz érve, egyre lassabban repült a kietlen tájon keresztül. Az

árnyék egy óriási vízeséshez közelítve elsuhanant egy alacsony síkság felett tovább vonulva, egy vulkánhegy lábánál végül mozdulatlanná dermedt. A zuhatagból kipárolgó ködpára szinte teljesen beborította a fémes patkó alakú szerkezet alsó részét.

A vízesés szélén ekkor, a sziklák között egy magas termetű, humanoid-szerű, csuklyával fedett emberalak közeledett a zuhatag széléhez. Lassan, óvatosan lépdelt a nedvességtől csúszós, éles sziklákon. Egyre közelebb ért a mélységbe zubogó áradat széléhez. Felette a szürke, sötét égbolt fellegeit eltakarta az óriási tárgy, amely továbbra is néma mozdulatlan-ságban lebegett. A rejtélyes alak ekkor megállt, lassan körbetekintett a halott tájon. Sötét színű köntöse alól kivillanó, vakítóan fehér arca teljesen emberinek tűnhetett, de mégsem ember volt. Vonásai erősek és klasszikusak voltak. Sima, fül nélküli, szőrtelen feje volt. Csillogó szemei hatalmasak voltak, és teljesen fekete színben sötétlettek. Ahogy a sziklás talajon állt, a magasságát lehetetlen lett volna megítélni. Ő egy Mérnök volt, maga a Teremtő.

A Mérnök lassan lehajolt, és egy tégelyszerű edényt helyezett a lába előtt heverő sziklára. Miközben felállva kiegyenesedett, fekete, kámzsa-szerű köpönyeg-ruháját egyetlen mozdulattal kioldotta, és az a háta mögött zajtalanul a talajra hullott. Csak a vízzuhatag erős csobogása, a mélybe zúduló, irdatlan víztömeg morajlása hallatszott mindenütt. A

lény izmos, meztelen, vakítóan fehér teste azonnal kiviláglott a környezetéből. Az idegen faj képviselője ekkor ismét leguggolt, majd szertartásosan, egy halk szisszenés kíséretében kinyitotta a vékony, fekete tégely tetejét, és azt közvetlenül az edény mellé helyezte. Ekkor láthatóvá vált a tégelyben bugyborékoló, fortyogó, sötét, ragacsos anyag, amely olyan volt, mint egy sűrű, leveses paszta. A meztelen humanoid az edényből óvatosan kiemelt egy még kisebb edényt, és azt megmarkolva, szertartásos lassúsággal emelte az ég felé. Rátekintett és érdeklődéssel figyelte a massa pezsgő, fortyogását, ami habzó, irizáló gömböket bocsátott ki magából a felszínén. A kicsiny tégelyt lassan az ajkához emelte, és lehunyt szemmel kiitta a teljes tartalmát, majd egy nagyot sóhajtott, és kinyitotta éjsötét szemeit.

Ekkor a fémes árnyék megmozdult, és emelkedni kezdett az ég felé. Az emberszerű lény halk, nyögdecselő hangokat adott ki magából, ahogy feltekintve észlelte a úrhajó néma távozását.

A Mérnök hirtelen összerándult, mint akit görcs kínoz, morgó és mély, nyögő hangok hagyták el izmos torkát, kezéből kihullott a tégely, mely nagy koppanással merült alá a habzó mélységben.

Az alak kétrét görnyedve küzdött a görcsökkel, melyek a testét kínozták. Hófehér bőrén repedések keletkeztek, és mindenütt kiserkent a vére. A bőre az egész testén olyan-

ná vált, mint a megrepedezett jégpáncél. Kínjában felemelte jobb karját az arca elé, és nyitott tenyerére nézett. Karjain végigfutottak a vérerei, melyek, mint apró robbanások, pattantak el mindenütt. Bensőjében a maró anyag gyors ütemben elkezdte felemészteni teste izmait, húsát, a zsigereit. Mint fortyogó láva tört ki belőle minden pórusán a fekete anyag. Fodrozódó DNS-láncát szétbontotta a sötét anyag és elemésztette atomjait. Ekkor a Mérnök teste, mint egy összezúzott porcelánbaba, szétrobbant ezernyi darabjára, miközben fájdalmas halálhörgéssel, üvöltéssel veszítette el egyensúlyát az óriás alak. Utolsó kísérlete, hogy talpon maradjon, kudarcra volt ítélve, mert testrészei, mint égett pernye rebbentek széjjel a szélben, s ő magatehetetlenül bukott alá a zubogó mélybe. Teste maradéka még a hideg örvénylésbe zuhanva is tovább bomlott, és a vízesés mélyére süllyedve, mint egy homokszobor, szétterült a vízmeder alján. A fergeteges sodrás közben a milliárdnyi apró atomjára hullott testet egy pillanat alatt tovasodorta. A Mérnök mikrodarabkái szétlebegtek a rohanó áradatban, hogy távolabb sodródva, mint egy szerves molekularobbanás, később újjászületést leheljenek a hideg vízbe, melynek nyomán egyszer, majd a távoli jövőben, megszülethet az az élet a Földön, amelyet ma ismerünk...

2/

SKY SZIGET – SKÓCIA – 2089

Kopácsolás hangja hallatszott a sziklafalon, majd a keletkező apró repedések mentén halvány fény derengett be a kis üregbe, amit kívülről vájtak a sziklába. A kopácsoló véső nyomán a kemény szikla lassan morzszálódni kezdett, és egy sisaklámpa éles világossága tört be a mélybe.

– Hívd Charlie-t! – mondta egy kellemes női hang a mögötte lévő társának.

Egy fiatal női arc tűnt fel a résben és két vizslató szempár, amely a sziklaüreg belsejét próbálta felfedezni. Az üreg egyre nagyobbá vált, miközben a nő lázasan tágitotta azt. Karját beerőltette a résen, és zseblámpája fényében láthatóvá vált mosolygó ajka. Olyan izgott volt, mint aki rátalált egy régóta keresett kincsre, melynek a létezésében talán csak ő maga hitt ezidáig.

– Holloway doktor! – Viszhangzott egy elnyújtott, férfias kiáltás a hegyek között elterülő völgyek felett.

– Charlie! – hangzott fel ismét egy piros orkánt viselő férfi kiáltása, aki a hegyoldal magasából torkaszakadtából ordibált a völgyben lévő sátor felé. A sátor körül hirtelen mozgás támadt. A piros orkános férfi, mindkét kezével csapkodva hadonászott, hogy a lentiek a táborban felfigyeljenek rá.

A sátor körül térdeplő két férfi szinte egyszerre emelkedett fel, miközben a sátorból egy női alak bukkant elő. A sátortól messzebb álló, narancssárga orkános alak levette a nap szemüvegét miközben feljebb tolta a fejébe húzott kucsmáját. Széttárt karral kiáltott fel a társának.

– Tessék!

– Gyere gyorsan! – üvöltötte fentről most már a fiatal nő erélyesen.

A sátornál ácsorgók egymásra néztek, majd a narancssárga overalt viselő férfi eldobta a kezében tartott fémtálat, és sietős léptekkel elindult felfelé a társaihoz.

A férfi pár perc múlva zihálva felért a hegygerincre. Eközben az izgatott nő már ember méretű lyukat bontott ki a sziklaszirtből, és feltárult előtte egy barlang bejárata. A szűk bejáraton lehajtott fejjel próbáltak mielőbb benyomakodni mindketten. A hátuk mögött lévő társuk közben egy műanyag fóliával tapasztotta be a bejáratot, hogy a külső levegő és a szélmozgás ne hatolhasson be a barlang belsejébe.

A nő sietősen adta át a férfinak a kezében lévő zseblámpáját, miközben büszke vigyorral bámult a férfira. Az érdeklődve, de némán vette át a zseblámpát a nő kezéből és azonnal maguk elé kezdett pásztázni. A zseblámpa fényében a sziklafalon hirtelen kéznyomokat, színes tenyérlenymatokat fedeztek fel. A fénypászma feljebb kúszott, és az előttük elte-

rülő sziklafalon bölények és más állatfajok rajzai tűntek elő.

– Shaw doktor, ez elképesztő – szólt meghökkenve a férfi, majd gyorsan folytatta – Kora?

– Kedves Holloway doktor, ez szerintem nagyjából harmincötezer éves, de nem kizárt, hogy még annál is régebbi – válaszolta a nő elégedetten.

Lassan haladt a két kutató előre a barlangban, közben a zseblámpáik fénye imbolyogva ugrált ide-oda a sötétbe burkolódzó sziklafalon.

A falakat a korabeli művészek hatalmas állatfestményei díszítették, néhol emberalakok is feltűntek az állatfestmények között. A férfi egy pillanat múlva a zseblámpája fényét a nő arcába irányította, hogy láthassa annak elégedett vigyorát.

A nő ekkor megragadta a férfi zseblámpát tartó kezét, és egy határozott mozdulattal a fejük felett elterülő sziklamennyezetre irányította.

Óriási emberalak őskori festménye bontakozott ki előttük. A festmény-alak mindkét kezét az ég felé emelte. A lámpa fénye tovább haladt a kőkori ábrán, és az égre tekintő alak felett egy szűk körben elhelyezkedő hat, gömbszerűen ábrázolt alakzat tűnt elő.

– Na, ne, ilyen nincs... – dünnyögte maga elé meglepetten Holloway, miközben lassan levette a fejébe nyomott meleg prémsapkáját.

– Itt is ugyanaz a motívum. Ez régebbi a többinél vagy ezer évvel.

Miközben a hihetetlen őskori ábrázolást nézték, lassan összecúsúztak kezeik, szerelmesen fonták ujjukat egymásba. A nő a szemeit le sem véve az ábráról, izgalomtól elhaló hangon, lassan kinyögte.

– Charlie, azt akarják, hogy keressük meg őket.

– Igen, Elizabeth – bólogatott a férfi szintén izgatott állapotban.

3/

PROMETHEUS TUDOMÁNYOS KUTATÓ ÚRHAJÓ 2093

Legénység: 17 fő.

Dátum: 2093. december 21.

Távolság a Földtől: 327 billió kilométer.

Úti cél: titkos.

A három méter széles és két méter magas, nehéz fémajtó zümmögve húzódott az oldalfalba. Egy magányos férfi határozott léptekkel lépett be a terembe. Az alak az oldalfalon rögzített egyik monitorhoz lépett. A monitoron Elisabeth Shaw életfunkcióinak szinuszgörbéi futottak. A férfi fején egy neuronsisak volt, mely a szemei előtt sárga fénnel világított. Az egyik pódiumhoz lépett, majd a bal kezét az előtte lévő üvegkapszula tetejére helyezte. Az addig sötétségbe burkolt üvegkapszula sárgás fénnel kezdett világítani. A kapszula belseje egy pihenő női testet rejtett. A nő láthatóan sztázis-állapotban feküdt. A krio-kapszulában testén csak az alsó ruháit viselte.

A neuronsisakos ember ujjai mozogni kezdtek a kapszula üveg tetején, amire azonosító jelzések és feliratok kezdtek rajta megjelenni:

Utas neve: Dr. Elizabeth Shaw
Utas kódszáma: 0680-09797
Neuromonitor kapcsolat aktív.

A neuronsisak belsejében halvány vibrálás után egyre erősödő álmoképek jelentek meg. Ezek az Elisabeth Shaw krio-állapotában rögzített álmainak, emlékeinek kivételülései voltak. A műszerek halkán pittyegtek a teremben, miközben az álmoképek váltogatták egymást.

Egy árokparton száriba öltözött nők és gyermekek üldögéltek egy pokrócon, miközben mögöttük egy indiai szertartás szerint vonuló halotti menet közeledett. A holttestet két megtermett, fehér ruhába öltözött férfi cipelte egy hordozórúddal összekötött hordágyon. Mögöttük haladt a gyászmenet, amelyben mindenki férfi volt, és szintén az indiai gyász színeibe, hófehérbe voltak öltözve.

Egy kislány kérdő hangja hallatszott a háttérből.

– Mi történt azzal az emberrel?

A következő pillanatban egy 6-7 éves formájú európai kislány arca vetítődött ki, aki vörös kalappal a fején, félrövid hajjal bámulta a menetszlopot. A kislány mögött egy rövidujjú ingben lévő férfi ült le egy bogrács elé, ami alatt tűz lobogott.

– Meghalt – válaszolt a férfi egykedvűen a kislánynak, miközben az edényben kevergette az ételt.

– És miért nem segítesz nekik? – ment a férfihez közelebb a kislány, majd megállt vele szemben.

– Mert nem akarják. Nekik más istenük van – emelte fel a bogrács fedelét a férfi, miközben fűszert szórt az edénybe.

A kislány a mellettük lévő, hevenyészetten összetákoltszékhez lépett, és egy fatányért megemelve tovább kíváncsiskodott.

– És miért halt meg?

– Előbb-utóbb mindenki meghal – csóválta a fejét a lány apja.

– Ahogy anya? – pakolászott a kislány tovább az asztalon, miközben egy mosolygó nő képe villant fel a kijelzőn.

– Igen, ahogy anya – nézett fel a lányára szomorúan a férfi.

– Hova megy, aki meghal? – folytatta a lány.

– Sokféle szó van rá – állt meg a férfi a foglalatosságában – mennyi, paradicsom, de az biztos, hogy nagyon szép hely.

– Honnan tudod, hogy szép hely? – kérdezte a lány egykedvűen.

– Nem tudom, hanem hiszem – csóválta meg a fejét a férfi, majd visszakérdezett.

– Te mit hiszel?

A kislány ismét a távolodó halotti menetre nézett.

A kép ekkor halványulni kezdett a kijelzőn, majd lassan a semmibe enyészett.

A neuronsisakot viselő alak felemelte a kezét az üvegkapszuláról, majd lassan kilépdelt a teremből. A sisak ekkor már a kezében volt. A másik teremben az asztal mellett valamit meglátott a talajon, lehajolt, felvette, majd érdeklődve emelte az arca elé. Aztán később az úrhajó más termeiben is feltűnt, ekkor már egy kosárlabdát pattogtatott haladtában. Amerre elment, mindenhol ellenőrizte a kijelzőket, felügyelte a hajót.

„Jó reggelt, David! Üzenetküldés” – szólalt meg egy géphang az egyik műszerből, miközben egy hologramképet vetített ki a férfi elé.

Láthatóan David volt az egyetlen, aki az úrhajó személyzetéből ébren volt. Most mereven figyelte a műszert, amely az üzenetküldésért, a kifelé menő kommunikációért felelt.

„Nincs válasz” – szólalt meg ismét a géphang.

David egykedvűen, rezzenéstelen arccal vette tudomásul az eredményt, majd átment egy újabb terembe, ahol biciklire ült, és körbeticiklizve a teremben, a kosárlabdát mindig pontosan az ellentétes irányban lévő kosárba hajította. Egyszer sem hibázott.

David az asztalnál ült, kását evett, és egy zöldes színű folyadékkal telt pohár volt előtte. Étkezése közben a szemben lévő falon egy holokivetítőn mintha a fiatal Dzsaváharlál Nehru tartott volna előadást abban a jellegzetes kalapjában, még úgy is gesztiku-

lált a férfi, miközben tudományosan adta elő az Ősök összehasonlító rekonstrukciója című előadását.

„Ez az artikulációs mód az indoeurópai származéknyelvekben csak paralingvisztikus formaként van jelen, ellenben az ötezer éves vagy annál is régebbi ősnyelvben fonémikus volt. Most mondjuk el Schleicher meséjét... Mondja utánam: Hjursz, jaszma, Huelna nahaszt, Akunszah, dadraktah.”

David megismételte a szavakat:

– Hjursz, jaszma, Huelna nahaszt, Akunszah, dadraktah.

„Kitűnő.” – Válaszolta azonnal a holember.

David egy tükör előtt ült, miközben a holokivetítőn egy régi II. világháborús film képei peregtek. Négy, katonai ruhában lévő szereplő egymással beszélgetett.

„Igen?”

„Másolópapír.”

„Köszönöm.”

Egy szóke férfi az ujjai között égő gyufákkal zsonglörködött. A három katonatársa meglepetten figyelte, majd a közvetlenül mellette álló megszólalt.

„Ezt kicsit gyakran csinálja. A végén nem marad ujjja.”

„Michael George Hartley, maga egy filozófus.” – válaszolt a bűvészkedő.

„Maga viszont dilis” – kontrázott vissza a szemben lévő alak a bűvészre mutatva.

David, miközben szürcsölte az italát, a tükörben a haját igazgatta és zselézte.

A bűvésztrükköt sikertelenül próbálta utánozni a holokivetítőn a másik katona. Jól megégette az ujjait.

„Ez nagyon fáj” – jegyezte meg.

„Hát persze” – válaszolt az imént bűvész-kedő alak.

„Akkor mi benne a trükk?”

David közben figyelmesen hallgatta és nézte a műsort.

„Az benne a trükk, hogy nem zavar a fájdalom” – nevetett a bűvész-katona.

– Az benne a trükk, hogy nem zavar a fájdalom – ismételte meg David átérezve a látott szerepet, miközben a tükörben továbbra is fésülgette magát.

David időközben átment egy újabb terembe, de közben még mindig a szerepben maradva, ismételte a hallott szavakat.

– Az benne a trükk, hogy nem zavar a fájdalom.

Hirtelen zökkent egyet az úrhajó, majd a vészfények vibrálni kezdtek. David megtorpant. Hátrafordult és látta, hogy a billiárdasztalon lévő golyók és a lökőpálca elkezdett oldalirányba mozogni. A hajótesten egy hosszú remegés futott végig, pont úgy, mint amikor hirtelen automatikus irányváltoztatásra kerül

sor. David odalépett a falon lévő konzolhoz, majd ujjaival bepötyögött valamit a billentyűzeten. Szinte azonnal megszólalt az ismerős géphang.

„Figyelem, úti cél megközelítése. Figyelem, úti cél megközelítése. Figyelem, úti cél megközelítése.”

Miközben az automata folyamatosan ismételte az elhangzott mondatot, a férfi a vezérlőhelyiségbe sietett. Néhány, újabb billentyűparancsára a teremben kigyulladtak a fények, és az összes vezénylőmonitor kivilágosodott. A vezérlőterem „felébredt” álmából. David egyetlen mozdulattal meghúzott egy kart az egyik vezérlőpanelen, amire az űrhajó orr-részén apró rándulással felemelkedtek a vastag takarólemezek és az űrhajó előtti űr láthatóvá vált David számára. Az összes védőlemez visszahúzódott, így a kilátás teljesen szabaddá vált.

A férfi lassan odalépett a nagy monitorhoz, aminek a közepén ott hatalmasodott előtte egy ismeretlen bolygó és távolabb annak a holdjának a képe. Ahogy kinagyítódott a képernyő, a bolygó körüli gyűrűrendszer is láthatóvá vált. Annak közelében pedig több apró hold fénye ragyogott fel. Hamarosan az űrhajó teljes látómezejét beborította a bolygó óriási körsíkja.

David a krio-kapszulák termébe lépett, a fémfalakra nézve vizes lábnyomokat látott, és távolabbról emberi zihálás hangja ütötte meg a

fülét. Egy szóke nő épp fekvőtámaszokat nyomott, miközben a majdnem csupasz, csapzott testéről csöpögött le a kriotartályban lévő folyadék maradéka, amiben addig lebegett, amíg mélyálomban szendergett.

A férfi odalépett a fekvőtámaszozó nő elé, aki parancsoló hangon szólalt meg.

– Köpenyt!

David habozás nélkül hajtotta végre a kiadott parancsot. Benyúlt a falban elrejtett szekrényajtón és kiemelt egy köpenyt, amit a közben talpra állt nő kezébe nyomott. A szóke nő határozott mozdulattal vette el a köpenyt és folytatta.

– Mennyi volt?

– Két év, négy hónap, 18 nap, 36 óra, 15 perc – válaszolt a férfi kimérten.

– Veszteség van?

– Milyen veszteség, Vickers kisasszony? – kérdezett vissza David, miközben a fejét kissé oldalra hajtotta.

– Meghalt valaki? – kérdezte újra a nő arrogánsan.

– Senki. Mindenki jól van – felelte a férfi mosolyra húzott szájjal.

– Akkor ébresztő! – adta ki az utasítást Meredith Vickers.

4/

A krio-kapszulák termében egymás után, sorban felderengett a sárgás fény az alvó testek körül, majd a kapszulák fedlapjai halk szisszenéssel felnyíltak. A mélyfagyasztásból ébredező nyögéseinek, öklendezéseinek keserves hangjai töltötték be a termet, miközben a magukhoz térők testét a krio-folyadék elhagyta, sűrű tócsákba rendeződve az úrhajó padlóján.

David odalépett a keservesen öklendező Elizabeth mögé, aki a krio-kapszula szélén üldögélt, egy edényt az arca elé tartva.

– Lazuljon el, Shaw doktor!

David egy pokrócot terített a nőre, aki szédelegve próbált hátrapillantani az ismeretlen férfira.

– A nevem David – mutatkozott be az.

Elizabeth nem tudott megszólalni, újra a kezében tartott edény fölé hajolt hangosakat nyögve.

– A teste még sokkos állapotban van. A hibernálás hatása – nyugtatgatta David.

A nő görcsösen hányni kezdett az edénybe.

– Semmi baj. Ez szokásos tünet – mondta David mosolyogva.

– Meg... Megjöttünk, bébi... – nyögte az Elizabeth melletti krio-kapszulánál üldögélő másik férfi, aki már láthatóan sokkal jobb állapotban volt Elizabethnél. Egy pohár tartal-

mát itta éppen, majd a nőre emelve azt, mosolyogni próbált.

Elizabeth is mosolyogni próbált, de azonnal öklendezni kezdett, ismét, gyorsan az edénye fölé hajolt.

– Semmi baj – tette a nő vállára David gyengéden a kezét.

A mélyálomból felébresztett személyzet tagjai az ebédlőben sorban álltak az italautomatáknál.

„Vigyenek be folyadékot! Igyanak sok vizet” – hallatszott a hangszórókból az utasítás. – „A kiszáradás csökkenti az izomtömeget” – folytatta a hangszóróból a hang.

Akik már teljesen magukhoz tértek, az ebédlőasztalok körül ültek. Volt, aki evett, volt, aki csak teát ivott.

Meredith Vickers komótosan végigvonult a termen. Ő már órák óta ébren volt, egyenruhája kifogástalan állapotban feszült rajta.

„Legénység, fogyasszanak magas energiatartalmú italt” – hallatszott a hangszórókból az újabb utasítás az ebédlőben.

A legénység férfitagjai megálltak és bambán bámultak az ebédlőn áthaladó, tökéletes alakú nőre. Egyetlen pissenést sem mertek megengedni maguknak.

Vickers ezzel a sétával felmérte a kialakult helyzetet, majd az egyik beszögellésnél elfordulva, a legénységi billiárd asztalhoz lépett, ahol Janek kapitány magában egy dalt düny-

nyögve, egy égő szivarral a szájában az asztalon éppen egy műfenyőt díszített.

– Az meg ott mi a nyavalya? – kérdezte elképedve Vickers.

Janek komótosan kivette az égő szivart a szájából, széttárta karjait, és kaján mosollyal válaszolt.

– Karácsony van. Az ünnepekből tudjuk, hogy még nem állt meg az idő. – Janek felvett egy pohár italt és az egész tartalmát magába döntötte.

– Kezdeném a feladatismertetést. Magát is várom, kapitány – hagyta figyelmen kívül Vickers a kapitány előző mondatát.

– Az van, hogy még nem reggeliztem – kontrázott a kapitány, elfordult a nőtől, majd a szivarját ismét a szájába vette.

A közeli asztalnál az egyik kutató, tálcával a kezében megpróbált leülni a többiek közé.

– Bocs, szabad ez a hely? Millburn vagyok, biológus, üdv pajtás – nyújtott kezét a vele szemben ülő Fifieldnek.

Az komótosan emelte a szájához a leveses tálját, nem bajlódott a kanalazgatással, hörpintve kortyolgatta a tál tartalmát.

– Oké – húzta vissza, beletörődve a látható elutasításba, kinyújtott kezét a biológus.

– Figyelj! Ne sértődj meg, de átaludtam két évet. Nem haverkodni jöttem, hanem pénzt keresni. Érted? – szólalt meg lekezelően a levest kortyolgató Fifield.

– Értem – bólogatott Millburn.

5/

Az eligazító terembe sorra érkeztek a legénység tagjai. Többen már ott ültek az első sorban. David az érkezőket fogadta és helylyel kínálta.

– Na, egy százasom van rá, hogy terraformálási vizsgálat – mondta egy társának az egyik elől ülő férfi.

– Nem, ha az lenne, simán megmondanák – válaszolt a másik.

– A megacégek szart se mondanak meg.

– Százas? – nyújtotta oda a poharát az egyikük.

– Százas – koccintott vele a másik.

– Veszteni fogsz – röhögött a képébe a társa.

David leült a két férfi mellé. David mellé Shaw doktor ült le, ő mellé pedig Dr. Charlie Holloway, a barátja.

Charlie óvatosan odahajolt Elizabethhez és halkán odasúgta neki.

– Milyen izgatott valaki!?

Shaw doktor, huncutkodva kedvese arcába mélyesztette a szemeit, és szexin az ajkába harapva, szinte nyávogó hangon szólalt meg.

– Az a csoda, hogy nem ugrándozom.

– Elhiszem. – A férfi szája szerelmesen mosolyra húzódott.

– Jó reggelt! – lépett a teremben ülők elé Meredith Vickers. A teremben hallatszódó

moraj azonnal abbamaradt. Mindenki fel-
emelte a fejét a magabiztosan közeledő nőre.

– Vannak itt, akiket én vettem fel – foly-
tatta erélyesen Vickers, megállva a félkör-
ben ülők előtt. – Ők már ismernek. A többi-
eknek elmondom, hogy Meredith Vickers, a
projekt felügyelője vagyok. Akkor hát..., in-
dul a műsor.

Vickers David felé biccentett. A férfi egy
tabletet vett elő, majd gyors mozdulatokkal
gépelni kezdett rajta.

Pillanatokkal később Meredith Vickers
mögött egy kivetített hologramfal villant fel. A
teremben mozszerűen elindult egy előre rögzít-
ett felvétel, amely egy marsi kupolavárost
jelenített meg. A vetítéssel együtt hirtelen fel-
villant a képernyő közepén a Weyland Corp
ismert logója, majd pár pillanat múlva elhal-
ványult. A vetített kép átalakult, és egy öreg-
ember képe jelent meg, aki az ülők felé köze-
ledett egy kiskutya kíséretében. Közben a
hangszórókból az alábbi szöveg hangzott el.

„Weyland társaság. Jobb világokat épít-
tünk.”

A férfi időközben az előtérbe ért. Jól kive-
hetővé váltak idős vonásai.

„Üdvözetem!” – szólalt meg megtört
hangon.

A vénember botjára támaszkodva még kö-
zelebb csoszogott.

„Peter Weyland vagyok..., a munka-
adójuk.”

A teremben ülők érdeklődve hajoltak előre székeikben.

Miközben Peter Weyland beszélt, halk, nyugtató aláfestő zene hallatszott a hangszórókból.

„2091 júniusában veszem fel ezt. Amikor megnézik, maguk már célba értek. Én pedig meghaltam. Nyugodjak békében!” – adta elő teátrálisan mondandóját az öreg. Vickers félrehúzódott, a holografikus kivételében az idős úr közvetlenül mellé ért. Olyannak tűnt az egész, mintha Peter Weyland a valóságban is ott lenne közöttük. A holografikus háttérben a Weyland egyik irodájának bútorzata látszott, ahol a felvétel eredetileg rögzítésre került.

„Ott ül egy férfi maguk között” – folytatta az öregember – „A neve David. Ő olyan nekem, mintha a fiam lenne.”

David büszkén mosolyogva, kihúzta magát ültében.

„Az egyetlen baj az, hogy nem ember” – bökött Davidra a fejével Peter Weyland. – „David nem öregszik, és nem fog meghalni. De sajnós, nem tudja értékelni ezen áldásokat. Ugyanis ahhoz éppen az kellene, ami Davidben nincsen. Lélek.”

Többen is Davidra néztek, akinek lassanként lefagyott a kezdeti mosoly az arcáról.

Az idős férfi folytatta.

„Jómagam egész életemben a nagy kérdéseken töprengtem. Vajon honnan jöttünk? Mivégre élünk? Mi vár ránk halálunk után.

Most végre találtam két embert, akik közel jutottak a válaszokhoz” – fordult Weyland Elizabeth és Charlie felé, mintha a valóságban tudta volna a felvétel rögzítésekor, hogy azok milyen irányban fognak ülni a kivetített önmagához képest.

„Holloway doktor és Shaw doktor. Felállnának?” – intett a két kutató felé, mire azok izgatottan felálltak a székükből.

„Ők a maguk egyenrangú főnökei” – fordult Weyland a többiek felé, miközben intett a két kutatónak, hogy álljanak mellé a pódiumon. – „Prometheus Titan az istenek szintjére akarta emelni az embert, és ezért száműzték az Istenek. Nos, barátaim, most végre eljött az ideje, hogy visszatérjen. Parancsoljanak! Átadom a szót” – fejezte be mondandóját Weyland, majd megfordult és lassan kísétált a teremből, miközben a holografikus kivetítés lassan halványulni kezdett, majd megszűnt.

Charlie Holloway a távozó férfiről tekintetét a körben ülőkre emelte, majd idegesen forgatta a kezében lévő Rubik-kockát és megszólalt.

– Oké. Húha, különös. Még sosem mutatott be kísértet – próbálta zavarát erőltetett vicceskedéssel palástolni.

A teremben ülők arca meg sem rebbent.

– Na jó, elmondom, miért vagyunk itt – szólalt meg immár felbátorodva Charlie. Hátra lépett és a Rubik-kockát letette a földre, majd egymás után két gombot megnyomott

rajta. A kocka villódzó fényeket kezdett kibocsátani magából, majd holografikus kőtáblák képeit vetítette ki egymás mellé félkörben, a teremben ülőkkel szemben. Charlie Holloway ekkor már a saját terepén volt, magabiztosan belekezdett előadásába, miközben kitárt karral a kivetített hologramokra mutatott.

– Ezek a képek a földi kultúrákból származó leleteket ábrázolnak – Charlie egyenként rámutatott a kivetített leletekre. – Az ott egyiptomi, az maja, az sumer, az babilóniai, a két utolsó hawaii és óind. Ez itt, középen, a legutóbb felfedezett lelet. Egy nem kevesebb, mint harmincötezer éves barlangrajz. A skóciai Sky szigetről. Ezek mind ősi civilizációk, de garantáltan semmilyen kapcsolat nem volt közöttük, nem is lehetett, és mégis...

Tartott egy kis hatásvadász szünetet, majd a kezeivel a félkörben kivetített képeket középre húzta, pontosan egymásra illesztve a leleteket.

– ...mindegyiken megtalálható ugyanaz a piktogram, melyen emberek óriási terméű lényeket imádnak, akik a csillagok felé mutatnak.

Charlie egyenként rákoppintott a kivetített képekre, amelyeken pontosan ugyanazok az egyforma ábrázolások világosodtak ki. A képeket sorban balra húzta, hogy a nézők mindig az újabb képet vehessék szemügyre, amelyre ujjaival koppintott. Közben folytatta az előadását.

– Egyetlen galaktikus rendszer képe ilyen, de az olyan messze van tőlünk, hogy semmiképpen sem lehetett ismert ezeknek az ábráknak a keletkezése idején.

A kivetített képek helyén az ábrázolt piktoqramok átalakultak egyetlen csillagtérképpé, amelyből lassan egy naprendszer képe bontakozott ki, hat bolygóval a közepén. Ekkor a csillagtérkép hirtelen zsugorodni kezdett, majd olyan picivé vált a galaxis kivetülésében, hogy szabad szemmel már nem is lehetett látni a csillaghalmaztól.

– Ellenben kiderült, hogy az a rendszer és a napja olyan, mint a miénk.

Charlie újra rákoppintott az ujjával a hologramra, amitől a kivetített csillaghalmaz fénylő pontjai szétestek, és egy bolygó képe ugrott az előtérbe egy kísérő holddal. A hold neve mellett az LV-223 felirat szerepelt.

– A rendszer vizsgálata azt is kimutatta, hogy van ott egy bolygó. Egy olyan bolygó, aminek holdja van, és amin kialakulhatott élet. Oda érkeztünk meg most – fejezte be előadását Holloway doktor.

Elizabeth Shaw végig mellette állt, figyelte az előadást, de nem szólalt meg.

– Szóval azért jöttünk ide, mert maguk találtak valami térképet egy barlangban? – szólalt meg hitetlenkedve Fifield.

– Nem... – szólalt meg Elizabeth, de pont ugyanabban a pillanatban vágta rá Charlie is a választ.

– Igen.

A két kutató bizonytalanul egymásra nézett és mivel Elizabeth látta Charlie zavarát, ő folytatta.

– Nem, nem térkép. Az egy meghívó.

– Kitől? – kérdezte Fifield flegmán.

– Tervezőknek hívjuk őket. – válaszolta a nő egy pici bizonytalansággal a hangjában.

– Tervezők!? – kötözködött továbbra is vigyorogva Fifield.

A legénység tagjai mozgolódni kezdtek.

– Tyúhaaa? – mondta az egyikük elképedve.

Fifield dühösen mutatott körbe, majd arrogánsan megszólalt.

– Megosztaná velünk, hogy mit is terveztek?

Elizabeth Shaw elmosolyodott, majd határozottan válaszolt a feltett kérdésre.

– Az emberiséget.

A legénység tagjai izgatottan néztek egymásra, és közben tovább fészkelődtek székeikben.

– Baromság – jelentette ki röhögve Fifield.

A közönség tagjai közül többen is felnevettek. Elizabeth várakozásteljesen Charlie-ra nézett.

– Na jó, de most komolyan, ezt bizonyítani is kellene. – szólalt meg a Fifield mellett ülő biológus, Millburn, majd folytatta. – Én nem bánom, három évszázad után söpörjük el a darwinizmust. Hajrá! Hú! De mik a tények?

– Nincsenek – nézett a szemébe határozottan Elizabeth. – Mi ezt nem tudjuk, hanem hisszük.

David végig feszülten figyelt, majd a kutatónő végszavára komoran lehajtotta a fejét.

Az űrhajó automatikája közben egyre közelebb irányította az űrhajót a bolygóhoz. Annak görbülete már a teljes horizontot kitakarta.

6/

Holloway és Shaw a kabinjuk felé tartott, amikor David az egyik folyosóról felbukkant mellettük.

– Kérem, Miss Vickers egyeztetne önökkel, mielőtt munkához látunk – szólalt meg behízelgő hangon, majd intett a két kutatónak, hogy kövessék. A közeli zsilipajtón bebillentyűzte a nyitókódot, majd hármásban beléptek egy nagyobb méretű kabinba.

– Húúúú... Ez ám a csinos kabin – szólalt meg álmélkodva Charlie.

– Több annál. Külön modul, saját független létfenntartó rendszerrel. Élelem, levegő. Itt megvan minden, amire Miss Vickersnek a túléléshez szüksége lehet – válaszolt készségesen David.

A kutatópáros aprólékosan szemügyre vette a lakómodul teljes berendezését. Kényelmes fotelek, egy ebédlőasztal külön konyharésszel, sőt, még egy zongora is helyet kapott a teremben.

– Világos! Mentőcsónakban lakik – próbálta elviccelni a helyzetet Charlie.

A másik bejáratnál ekkor felbukkant Vickers.

– Igen. Úgy van. Nem szeretek kockáztatni – a nő David felé fordult. – David, töltene nekünk egy italt? Én vodkát kérek. Tisztán.

Elizabeth átballagott a terem másik részén lévő pihenőhelyiségen, majd belépett egy orvosi fülkébe.

– Charlie nézd, ez egy Pauling Medi-kabin.

– Shaw doktor elragadtatottan térdelt le egy üvegszarkofághoz hasonlító berendezés elé.

– 12 darab készült csak belőle – simította meg a szerkezet oldalán lévő vezérlőegységet.

– Miss Shaw! – kiáltott rá Meredith Vickers erélyesen, de elkésett.

„Kérem, adja meg sérülése jellegét” – hangzott a szerkezetből egy női géphang, miközben a vezérlőegység kiemelkedett a szarkofág oldalából.

– Ne nyúljon hozzá. Meglehetősen drága berendezés. – Utasította Vickers a nőt.

– Bypass műtétekre való – jelentette ki határozottan Elizabeth, miközben kilépett az orvosi szobából Vickers elé. – Magának mire kell?

– Úgy látom, téves elképzelésük van a viszonyunkról. Weylandet ugyan meg tudták győzni az elméletükkel, de én biztosra veszem, hogy a maguk Tervezői csak falakra firkálgató koszos barlanglakók. De hogyha tévedek, ha rátalálnak azokra a lényekre, nem érintkeznek, nem beszélnek velük, hanem visszajönnek és jelentést tesznek nekem – mondta fölényesen Vickers.

David mindeközben koktélkeverésbe, rázásba kezdett. Charlie Holloway elmosolyodott a fölényes hangnemen, majd Elizabethre mosolyogva megszólalt.

– Miss Vickers, azért ne felejtse el, hogy ez a mi bizniszünk.

Vickers elfordult a kutatópárostól, lassan leült az egyik kényelmes fotelbe, majd hátra-dőlve válaszolt.

– A cégünk több millió dollárt költött rá, hogy idehozza magukat. Ha a pénzt maga adta volna, Mr. Holloway, készséggel elismerném, hogy ez a maguk biznisze. De mi adtuk. Így hát a főnökük vagyok.

Charlie vigyorogni kezdett zavarában, de épp kapóra jött neki, hogy David a koktélokkal egy tálcán elé lépett. Kis habozás után elvett egy poharat, majd mohón belekortyolt.

– De, hogyha nem érintkezhetünk velük, akkor miért hoztak ide minket? – szólalt meg Elizabeth.

Vickers teljes magabiztossággal hintázni kezdett a székében, és fölényes hangsúllyal válaszolt.

– Weyland mindig is babonás ember volt. Egy hívőt is akart a hajóra.

David a tálcával Vickershez lépett, majd kissé meghajolva felé nyújtotta a tálcát a koktélokkal. Vickers elvett egy poharat, majd megemelte az elképedt kutatópáros felé.

– Csirió! – fejezte be a beszélgetést.

A kommunikációs teremben David, Elizabeth és Holloway a képernyőt nézte.

– Szóval, nincs válasz? – bökött a képernyőre Charlie.

– Sajnálom, nincs – felelte David.

– Akkor lehet, hogy nem értették meg – mondta egykedvűen Holloway doktor. – És hogy halad a tanulással, David?

– Az utazás két éve alatt több tucat ősi nyelvet tanulmányoztam mélyrehatóan – felelt szemrebbenés nélkül David, miközben a kommunikációs panelen viharos sebességgel mozogtak a gépelő ujjai. – Minden bizonnyal tudok kommunikálni velük, amennyiben a tézisük helytálló – nézett mosolyogva David Charlie-ra.

– Amennyiben helytálló, ez jó! – nevetett fel Charlie idegesen.

– Hisz ezért nevezik tézisnek, doktor – felelt erre logikusan David, mosolyogva.

David időközben kikapcsolta a kommunikációs panelt, a kivetített holografikus kép eltűnt.

– Te meg min mosolyogsz? – kérdezte elképedve Elizabethtól Charlie, látva a nő huncut mosolyát.

8/

Janek az űrhajó vezérlőtermében a kivetítőt figyelte, majd megszólalt.

– Mr. Ravel, Mr. Chance, letesszük a gépet.

– Értettem. Vettem, uram – válaszolt az utasításra Ravel, a pilóta.

– Leszállási pálya kész – jelentette Chance.

– Minden rendben? – kérdezte aggódó hangon Janektól Elizabeth, miközben David bekötötte az ülésébe magát.

– Minden rendben – válaszolta Janek magabiztosan.

– A radarképen belátható távolság tízezer méter. Jók vagyunk – erősítette meg Chance.

– Figyelem, legénység, itt a kapitány! Mindenki üljön le! – szólt bele a mikrofonba Janek kapitány.

– Igenis! – ugrott gyorsan Fifield az egyik ülésbe.

Janek fölényeskedve hátraszólt.

– Kösse be magát, Vickers!

A legénység tagjai elhelyezkedtek üléseikben, és bekapcsolták mellükön a kétpon-tos hevedereket. Az automatika géphan-gon közölte:

„Minden rendszer üzemkész.”

Az űrhajó ekkor lassú fordulattal leeresz-kedett az űrből az óriási bolygó felhői közé. Körülötte villámok cikáztak a magasban.

– Hogy néz ki a légkör? – kérdezte Janek kapitány.

– A levegő összetétele hetvenegy százalék nitrogén, huszonegy százalék oxigén, egy kevés argon gáz – olvasta le Ravel az adatokat az előtte elhelyezkedő monitorról.

– Hohó, cudar itt a klíma – emelkedett ki a kapitány a székéből, és odalépett az űrhajó vezérlőpaneljéhez.

– Otthon se jobb – fordult oda viccelődve Elizabethhez Holloway.

– Kipufogócsóból jön ki ilyen levegő. Három százalék a szén-dioxid. Túlélés, sisak nélkül, maximum egy-két perc – olvasta le a monitorról a legénység másik tagja.

Az űrhajó ekkorra már a viharos, sűrű sötét felhőkbe merült. Szabad szemmel a látótávolság teljesen megszűnt. Az ereszkedő hajó kezelőszemélyzete csak a monitorokra hagyatkozhatott.

– Balra hegycsúcs – kiáltotta el magát a navigátor. – Húúú, tizenhétezer méteres. A Mount Everest dombocska mellette.

A kapitány közvetlenül az űrhajó orr-résztében helyezkedett el. A kezelőpaneleken úgy járt a keze, mint egy zsonglőrnek. Körülötte, az üvegburkolaton kívül, a viharos légkör fekete felhői úgy úsztak el, mintha kávéban merültek volna el a hajóval.

– Jól van, megkerüljük. Azt használjuk belépési pontnak – szólalt meg a kapitány.

– Jönnek a felszín adatai. Vannak szilárd területek, oda landolhatunk, ha igaz... – kiáltotta Chance a monitoron megjelenő, di-

namikusan változó felszíni domborzat drót-vázát figyelve.

A hajó végül a felhőzet alá ért, és feltárult a bolygó felszíne. A villámok már az úrhajó felett cikáztak, a hajó hosszú pályán, 10-15 fokban szögben ereszkedett alá, a hegyvonulatok közötti völgyek felett suhanva.

– Rádiójel, hóforrás nincs – jelentette ki Ravel.

– Üres az odú – nyögte be Millburn egy csésze kávéval tartva a kezében.

– A sivatagban nincs semmi. És az senkinek sem elég. – szólalt meg az ülőhelyén becsatolva utazó David.

– Hogy mondta? – kérdezte a navigátor.

A szintetikus mosolyogva fordult oda.

– Csupán idéztem egy filmből – bólintott felé David.

– Át a két hegy között. Lassíts, visszavehettünk száz csomót – adta ki a parancsot Janek kapitány.

Az úrhajó szép óvatosan benavigált egy hegyszoros közé, ahol egy nyílegyenes, sík terület fölé ért.

– Bent vagyunk, szép lassan. Így tovább – szólalt meg ismét a kapitány.

Holloway hirtelen kicsatolta a biztonsági hevedereit, és felpattant ültéből, majd kinyújtott karral, sietve, közvetlenül a kapitány mögé lépett.

Elizabeth próbált felé kapni.

– Mi van? Ne állj fel! – kiáltotta Charlie-nak.

– Ott – meresztgette szemeit Charlie.

– Holloway doktor, jobb lenne, ha visszaülne – kiáltott rá erélyesen a kapitány.

– Ott van! Isten nem teremtett egyeneseket. Ebben a völgyben van, jobb felé, kapitány, mit gondol, le tud szállni ott? – mondta izgatottan Charlie a kapitánynak.

– Persze... Nagyon szégyellném magam, ha nem tudnék – vigyorgott Janek, majd Ravel felé fordult.

– Mr. Ravel! kilencven fok jobbra.

A hajó testén erős remegés futott végig, ahogy megfordult a nyílegyenes sziklahasadék felett.

– Másfél kilométer – szólalt meg ismét a kapitány.

– Másfél kilométer – nyugtázta Ravel.

– Kezdjük a leszállást. Kézi irányítás – adta ki a parancsot Janek kapitány és megnyomott a vezérlőpulton néhány nyomógombot.

„Leszállás lesz” – hangzott fel az automata hangja, a műszerfal egyenletes fénye villogásba kezdett.

– Óvatosan – súgta a kapitány a műszerek felett Ravel felé.

„Leszállás” – hangzott fel ismét az automata hangja.

– Értettem – felelt közben Ravel izgatottan.

– Ez az, Bébi, ez az – vágott közbe a kapitány.

A hajó már szinte súrolta a bolygó felszínét, lassulni kezdett.

– Landolás lesz – kiáltott Janek a legénység tagjainak. Öt...

– A fékező hajtómű beindításához készülj – szólalt meg a monitort mereven figyelő Ravel.

– Négy... – számolt vissza a kapitány hangosan.

Az úrhajó alján elhelyezkedő fékező hajtómű hatalmas lángcsóvával bekapcsolt, tovább lassítva a hajótest süllyedését.

– Három... kettő... Csak finoman – mondta feszülten a kapitány.

A hajó a talajtól ekkor már csak méterekre volt. Kavargó porfelleg kezdett gomolyogni a fékező hajtóművek erős lángsugarától. Pár másodperc múlva az úrhajó lehuppant a talajra, majd a teljes rendszer fokozatosan leállt. A hirtelen beállt csendben a legénység tagjai kicsatolták öveiket.

„Generált rendszerek kikapcsolva” – szólalt meg ismét az automatika hangja.

Holloway és Shaw mindenkit megelőzve futottak az úrhajó orrába, hogy kinézzenek az alattuk elterülő tájra. A porfelleg lassan szétoszlott, közben az automatikus méréseket végző rendszer ontotta magából az adatokat.

„Hőmérséklet plusz 27,25 század Celsius fok, légnyomás megfelelő, izoterm-értékelés folyamatban, növénytakaró minimális.”

Charlie kezdeti izgatottsága kezdett alábbhagyni, átölelte a mellette csillogó szemmel álló Elizabeth-et, majd egy szerelmes csókot nyomott a nő hajába.

– Kapitány, most rögtön készüljön a kutatócsapat. Gyülekező a légszilipben – fordult Charlie Janek felé.

Janek összefont karral álldogált, szintén a hajóablakon kikémlelve.

– Hat óra múlva beáll a sötétség. Miért nem vár reggelig?

– Nem, nem, nem, nem. Karácsony van, kapitány. Most bontom ki az ajándékomat – ellenkezett Holoway doktor és elindult a hajó belseje felé. – David, gyerünk! Maga is jöjjön! – intett menet közben az android felé.

David megsimította a haját, és mosolyogva válaszolt neki.

– Nagyon szívesen.

9/

A legénység tagjai a szkafander-raktárban bújtak bele a védőfelszerelésbe. Aki kész volt, annak a ruházatát átnézték a többiek.

– Igen, át kell bújtatni előlről, hátulról – mutatta egy tapasztaltabb a másiknak, aki szemmel láthatóan bajlódott a szkafandere felvételével.

„Figyelem! Rámpa nyitása öt perc múlva” – szólalt meg az automatika hangja a hangszórókból.

Elizabeth elképedve nézett rá az egyik legénységi tagra, aki egy kibiztosított plazmavető lőfegyverrel jelent meg.

– Mr. Jackson? Azt minek hozza? – kérdezte Shaw doktor.

– Elővigyázatosságból jól jön, ha kellemetlen meglepetés ér minket – válaszolt vigyorogva Jackson.

– Ez tudományos expedíció. Nem kell fegyver – próbált hárítani Elizabeth.

– Rendben van. Legyen igaza – bólintott Jackson, majd ellépett a nő mellől. Látszott rajta, hogy nem hatódott meg a kutatónő szavaitól.

„A testek maghőmérséklete harminchét Celsius-fok” – folytatta az automatika.

– David, maga minek vesz szkafandert? – csatolta be Holloway a kesztyűje biztonsági zárját.

– Nem értem, uram – lépett oda kérdőn a szintetikus férfi.

– Nem lélegzik, nem igaz? Akkor fölösleges – folytatta Charlie.

– Azért terveztek ilyennek, mert az ember számára kellemesebb a fajtársai társasága – világosította fel fölényesen David a kutatót. – Ha nem vennék szkafandert, rombolnám az illúziót.

– Maga tényleg majdnem ember – nevetett fel Holloway.

– A „majdnem” elég is – biccentett David.

A kutató tekintetével fürkészte az andriodot, próbálta megfejteni, hogy ezt hogyan is értette a gépember. Kis szünet után, utolsóként a csapatból, bekattintotta a szkafandere sisakját az úrruha nyaki részéhez. Egy sziszegő hang jelezte, hogy hermetikusan bezárta a testét az úrruhába. Charlie bólogatva kuncozott David viccesnek hangzó kijelentésén, majd elindult a többiek után.

Ekkor kinyílt a belső zsilipajtó és minden útrakész ember, sorban belépett a csapat szállító járműbe, majd beszíjazták magukat a két sorban egymással szemközt elhelyezett ülésekbe.

„Figyelem! Rámpanyítás 15 másodperc múlva” – hangzott el az automatika figyelmeztetése.

– Sok sikert – kiáltott utánuk a hajón maradó személyzet egy tagja, majd sietve távozott.

„Rámpa nyitása öt... négy... három... ket-
tő... egy” – számolt vissza az automatika. A
csapatszállító jármű ajtajai egyszerre záród-
tak, és az úrhajó rámpája hangos nyögéssel
csúszott ki a talajra. A rámpa még le sem ért
teljesen, amikor a lenyugvó nap sugarai bevi-
lágítottak a bentről kifelé induló járművekre.

Egy csapatszállító jármű haladt elől, majd
azt követte a két kisebb robogó, a sort a má-
sodik csapatszállító jármű zárta.

Charlie Holloway izgatottan húzódott
Elizabeth Shaw felé a mozgó járműben.
Megölelte és a szkafandere sisaküvegét a
nőéhez nyomta.

– Ez csak egy kis lépés az emberiségnek –
jelentette ki méltóságteljesen.

– Úgy gondolod? – sandított rá a nő.

A férfi elmosolyodott, és úgy rántotta
magához a kutatónő testét, hogy a két szka-
fanderüveg nagyot koppant, majd Elizabeth
mosolyát látva, visszaült a helyére a többi-
ekhez fordulva.

Húúúú!!! – kiáltott fel indián kiáltással –
Mindenki élvezi a bulit? Tudom, hogy igen –
válaszolt is a saját kérdésére azonnal. – Há-
áhháááá...

Elizabeth mosolygott a férfi felszabadult
viselkedésén, de a szemein látszott, hogy ag-
gódik kissé azon, hogy vajon mi vár rájuk eb-
ben az idegen világban. Elizabeth mereven
nézett ki a csapatszállító jármű keskeny abla-
kain, az elsuhanó, rideg tájat figyelte a lenyug-
vó nap félhomályában. Körös-körül csupasz

hegységeket látott. A nyílegyenes völgyben a járművek hatalmas porfelleget kavartak haladtukban. Az útjuk mentén éles, hegyes csúcsú, méteres sziklák ágaskodtak ki a talajból.

– Hé, Fifield – szólalt meg Holloway doktor a társai felé fordulva. Kimutatott az ablakon egy távoli, kupolaszerű képződményre, ami messze, előttük terült el. – Kérek arról egy spektrográfiát! Tudni akarom, hogy természetes képződmény-e? – kapaszkodott meg Charlie az éppen megdöccenő jármű belsejében.

– Azt nem tudom megállapítani, de azt már most látom, hogy üreges – válaszolt Fifield a műszerei fölé hajolva.

Erre a kijelentésére a többiek érdeklődve húzódtak Fifield háta mögé, és szemeiket az előttük elterülő látványra szegezték.

Amint megérkeztek az előre eltervezett célhelyükre, a csapatszállító zsilipajtaja sziszszelve emelkedett fel, hogy Elizabeth elsőként ugorhasson ki a poros talajra. Közvetlenül utána Holloway bukkant elő a csapatszállítóból. Mire Elizabeth mellé ért, a nő már be is jelentkezett a sisakmikrofonján:

– Prometheus, látják, amit látunk?

– Igen, látjuk. Van kép – válaszolt a rádión át Janek kapitány.

A legénység tagjai mind, lassan a két kutató mellé lépdeltek. Szemeiket az előttük tornyosuló alakzatra emelték. A képződmény a legjobban egy ősi, gigantikus, indiai sztúpához volt hasonlítható.

– Készen állsz? – szólalt meg Ford David felé fordulva.

– Igen – bólintott a nőre az android a szka-fandere sisaküvege mögött.

– Akkor hajrá!

Néhány pillanatig még bámulták a hatalmas képződmény oldalfalait, aztán mindannyian elindultak egy bejárat felé, amely az oldalfal és a talaj között tátongott.

Amint közelebb értek a bejáratához, egyértelművé vált mindannyiuk számára, hogy nem természeti képződmény felé haladnak. A „sztúpát” masszív kőoszlopok tartották, ameddig a szemük ellátott. Ezek a tartóoszlopok szabályos térközönként támasztották alá a teljes képződményt. Amikor a tartóoszlopok mellett elhaladtak, láthatóvá vált, hogy azokat négyzet alakúra faragták az ismeretlen építők, olyan formában, hogy azok a talajtól indulva, fokozatosan szélesedtek ki, hogy minél nagyobb felületen érintkezzenek magával az építménnyel. Ez a cölöpös építkezés ismert eljárás volt a Földön, olyan talaj esetében, amely ingoványos, de itt a kemény talajon megmagyarázhatatlan okokra mutatott.

A társaság libasorban haladt. Amikor az építmény alá értek, ismét megálltak. Kinyújtott kezeikkel szinte elérték a fejük felett tornyosuló épület alját, amelynek felülete szinte tükörsimára volt csiszolva.

– Arra! – mutatott Holloway maga elé, ahol egy üreg tátongott, nem messze előttük. Az épület, mintha összenőtt volna a hegyvo-

nulattal. A sima falak mind odafutottak, más út nem is vezetett sehová, csakis ebbe a „nyúlüregbe”.

A sisakmonitorok azonnal elemezték a környezetet.

„Argontartalom 1,4 százalék. Légköri nyomás 29,9 százalék” – adta tudomásukra a mért értékeket az automatikus elemzőrendszer.

Elizabeth megállt, maga mellé engedte Charlie-t és széttárta a karjait maga előtt.

– Menj előre!

– Csak utánad – nézett szokatlan komolysággal a férfi Elizabeth szemébe.

– Oké.

– Vigyázz..., a kobakod...! – tette a nő vállára Charlie Holloway a kezét, intve az alacsony bejárati üregre.

– Prometheus, most megyünk be – jelentette a hajónak Elizabeth.

– Vettem – jelzett vissza a hajóból Janek gondterhelt arccal.

A kapitány nem szerette a meglepetéseket, márpedig most egy ismeretlen helyre kellett beengednie a csapatát. Ez akár óriási biztonsági kockázatot is rejthetett magában.

Elizabeth kétrét görnyedve lépett be a sötét nyíláson. Fényt csak a sisaklámpa és a kezében tartott lámpa sugara vetett elé. A háta mögül beszűrődő fény útját a mögötte sorban elhelyezkedő társai zárták el.

Szép sorban tűntek el a szűk bejárat mögött az emberek, de alig haladtak pár

métert, a belső tér kiöblösödött, és mint egy metróalagút, kiszélesedett, hosszan elnyúlva előttük.

– Itt meg mi van? Ez valami folyosó – szólalt meg valaki.

– Mr. Fifield, kérek egy szerkezeti képet az egész belső térről – szólalt meg hosszú forgólódás után Holloway doktor.

Fifield előre lépett, majd az oldaltáskájában való rövid matatás után kihúzott egy narancs nagyságú gömböt, két tenyerébe vette, majd egy csavaró mozdulattal aktiválta. A fémtesten apró, vörös ledek villantak fel.

– Ha érdemes itt valamit megnézni, azt a blöfik megtalálják – tette le nehéz válltáskáját a talajra Fifield, majd további három gömböt vett elő és szépen sorban aktiválta őket.

– Blöfik? – kérdezte Ford.

– Igen. Blöfik. A kopóim – emelte magasba a szerkezeteket Fifield, majd egy szempillantás alatt már útjukra is bocsájtotta őket.

A fémnarancsok zizegő hangot kiadva magukból repkedtek egy darabig a csapat feje felett, miközben vörösen izzó lézerpázmákkal végigtapogatva minden irányt, feltérképezték a csarnokban az útjukba kerülő akadályokat. Pár kör után, az egyik folyosói járatban eltűntek, hogy munkájukat a mély sötétségben folytassák.

Fifield közben a másik irányba is elengedte a kopóit. Átszellemülten figyelte, ahogy azok is megkezdték útjukat, és az előző két „blö-

kihez” képest, a másik irányban távoztak. Fifield ekkor hangot is adott elégedettségének.

– Vauuuuaaaauuuuaauuu... – tette ezt úgy, mint a vadonban a teliholdat vonyító farkasok.

Elizabeth Shaw ezt a gyerekes megnyilvánulást egy mosolygó fejcsóválással nyugtázta.

– Prometheus, feltérképezzük – lihegett kifulladásra a vonyítástól Fifield.

– Vettem – jelzett vissza Janek kapitány a hajóról, miközben a vezérlőpanel mellől felkelve, gyorsan odalépett a parancsnoki híd terepasztalához, ahol hologramként lassan kibontakoztak a járatok, ahol a kopók éppen szorgoskodtak. A csapat tartózkodási helye pillanatról pillanatra egyre jobban kibővült, mindkét irányban holografikusan felépítve a környezetet. A hídon tartózkodók valamenynyien a terepasztal köré gyűltek és érdeklődve szemlélték, ahogy apránként, kétoldalról felépül az ismeretlen képződmény belseje a számtalan járatával.

– A mindentit! – képedt el a kapitány egy idő múlva.

Közben a felderítőcsapat útnak indult az egyik járatban.

– Fifield? Van valami? – kérdezte Holloway.

– Igen. A blökkik azt mondják, arra – mutatott a férfi egy további mély járat irányába.

Elindultak egymás mögött, amerre társuk mutatta az utat. Sisaklámpáikkal a környező falakat is megvilágították. David zárta a sort,

néhány lépéssel lemaradva mindenkitől. Ő a kezében tartott lámpával pásztázta maga előtt a talajt és néha visszafordulva a mély sötétbe világított.

A csoport az alagútszerű járatból lassan egy kiszélesedő barlangterembe jutott. A falakon folyékony, vízszerű csobogással patakzott le a nedvesség. A teremben szemmel láthatóan nagy volt a páratartalom. A talajon csobogó csermelyekben folyt el az összegyűlő nedvesség.

– Ez meg mi? – sóhajtott fel Holloway, miközben megállásra intette a többieket.

A talajból dárdaszerű kinövések meredeztek mindenütt. Némelyik derékmagasságig ért az úrhajósoknak. Szemből, a távolból vörösen villódzó fények tűntek fel. Egyre közeledtek, majd hamarosan a fejük fölé értek a vadul stroboszkópozó felderítők. Fifield „vadkutyái” voltak azok. Ahogy föléjük ért a két szerkezet, máris alávetették magukat a Charlie lábai előtt tátongó, mély üregbe.

– Ohhh, Charlie! – sóhajtott hangosan Shaw doktor.

A felderítők távolodó zümmögése még sokáig hallatszott a mélyből.

Elizabeth óvatosan leguggolt a keskeny nyílás szájához, úgy figyelte a kopók villódzó, távolodó mozgását.

Közben Ford kissé távolabb állt a csoporttól és felfelé bámult egy világító fénykör felé.

– Atyaég! A napfény melegíti a vizet – kiáltott fel meglepetten a nő. – Magas a páratartalom.

– Igen. És a szén-dioxid szint, amíg odakint abszolút toxikus volt, itt teljesen normális. Kellemes – válaszolt Holloway doktor a karján lévő mérőműszerek billentyűzetét nyomogatva.

Elizabeth kérdően tekintett a doktorra, amikor apró szisszenéssel és jelzőhangokkal kísérvé Holloway úrruhája dekompreszált.

– Mi az, mit csinálsz? Charlie, ne hülyéskedj már! – ugrott oda a nő kétségbeesve a férfihoz, amint rájött, hogy az mit tervez.

– Nyugi, bébi, nincs baj. Tehát itt valami atmoszférát állít elő. David? – nézett Holloway kérdően az androidra.

David megfontoltan lépett oldalra, úgy válaszolt.

– A doktornak igaza van.

– Jobb a levegő, mint a Földön. – kontráztott rá Ford.

– Terraformálást végeztek – lelkesült fel Charlie.

– Kérlek, ne csináld... – próbált közbeavatkozni Elizabeth.

– Figyelj, Elli! – nyugtatgatta Holloway doktor Shaw-t. – Nincs szükség erre a buborékra.

Charlie ebben a pillanatban kipattintotta a tarkójánál a védősisak kallantyúját. Miközben sziszegve távozott a szkafanderben keringte-

tett levegő a sisakból, jól hallatszott a hajóból a szolgálatos tiszt üvöltése.

– Holloway doktor, ne tegye! Hall engem? Ne vegye le a szkafander-sisakot!

– Neee! – sikoltott fel Elizabeth is!

– Szoríts nekem! – kacsintott Charlie a kétségbeesetten őt rángató Elizabethre – Előrehajolt, és egy gyors mozdulattal kiemelkedett a sisakból. Lassan egyenesedett ki, miközben körülötte mindenki megmerevedett a meghökkenéstől.

Holloway lassan levette az azbeszt védősapkáját is, majd egy késleltetett kilégzéssel kipréselte magából a levegőt. Mély lélegzetet vett, majd egy hangos üvöltéssel kiengedte a levegőt. A szája csak ekkor húzódott széles vigyorba. Az üvöltése még másodpercekig visszhangzott a járatokban. Ekkor a többiekre emelte a tekintetét, és önfeledt kacagásba torokolt a jelenet.

Elizabeth megkönnyebbülten tette a férfi vállára a kezét.

– Nem vagy normális, tudod? – csóválta meg a fejét, és a következő pillanatban az ő sisakjának a biztosítózárja is szisszenve jelezte a rákövetkező műveletet.

– Prometheus, álljanak át a testkamerákra, ha nézni akarják ezt a komédiát. Leveszünk a sisakot – szólalt meg önelégülten Fifi-eld, miközben már az ő sisakjából is kiszisszent a levegő.

– Vettem, csatornát váltunk – nyugtázta a hajóból Ravel.

Ravel fejcsóválva töltött magának egy pohár vizet.

– Na, gyerünk! Fizess! – szólalt meg távolabbról Chance hangja.

– Mit? Miért?

– Mi az, hogy miért?

– Valami itt belélegezhető levegőt állít elő. Az pedig terraformálás – kacsintott Chance a társára, miközben épp a napi ebédjét kanalazta egy műanyag tálkából.

Ravel odalépett hozzá, és rákönyökölt a hajó irányítópultjára. Kibámult a hatalmas üvegablakokon, és tudálékosan válaszolt az alatta ücsörgő társának.

– Na, nem, nem, mi az út céljára fogadtunk. Ha Weyland-et és marslakókat mondtál volna, akkor fizetnék.

– Ne vitatkozz, száz kredit! Befizetlek belőle egy menetre, Mis. Vickers-nél. Na?

10/

– Mínusz 12 fok van – jelentette ki Ford, miközben a sötétben lépdeltek.

– Akkor itt miért víz van? Miért nem jég? – szólalt meg valaki.

– Lehet, hogy nem is víz – vágta rá egy másik.

– Biztos marslakó pisi – jegyezte meg vigyorogva Millburn.

– Köszönjük. Ez a szakvéleményed? Mi? Biológus úr – válaszolt tettetett felháborodással Fifield.

Csizmáikkal bokáig jártak a patakzó folyadékban. A megvilágított falakon takonyszerű, kocsonyás anyag tapadt meg.

– Hát, akármi is ez, zselatin-szerű. Lehet, hogy valamiféle üledék – folytatta Millburn.

David odalépett az egyik kitüremkedő, közeli falszakaszhoz. Lámpájával megvilágította. A falon csomókban tömörülő, zöldes színű elváltozások keltették fel a figyelmét. Odahajolt és a másik, kesztyűs kezével végigsimította a zöldes masszát. Az erősen ragacsosnak tűnt. A simítás közben ez a ragacsos anyag elvált a sziklafaltól és a kesztyűre tapadt. David ekkor a mutató és a hüvelykujját megpróbálta széthúzni. Az ismeretlen anyag erősen tapadt a kesztyűs ujjaihoz, mint valami ragasztó. Az android ekkor az orra elé emelte a tenyerét és megszagolta, hirtelen hátrahőkölt.

– Lenyűgöző – motyogta magában.

David ekkor észrevette, hogy a sziklafal, amelyen ez az ismeretlen anyag elterült, rovátkolt. Mintha idegen kezek ábrákat, piktoqramokat véstek volna a falba. Ékek, függőleges és vízszintes vonalak, apró bemélyedésű körök húzódtak végig a szeme előtt.

Rövid gondolkodás után a rovátkolt vájatokba nyúlt, majd a vonalak és körök mentén az ujjait sorban végig húzogatta. Ahogy az ujjai haladtak a rovátkolt bemélyedésekben, apró sercegő hangok hallatszottak és a rovátkák belsejében halvány fény izzott fel egy pillanatra. David megkövülten figyelte a jelenséget.

Egy pillanattal később hangos dübörgő hang kíséretében felvillant David előtt a fal, majd zöldes lézernyaláb-szerű fény jelent meg, ami egy sugárban kifutott a falból, és az egyik közeli járat felé hullámozott.

A többiek erre a fény- és hangjelenségre visszafordultak. Meglátták a távolban hátramaradt androidot, aki mellett pont ekkor haladt el az ismeretlen, zöldes fénynyaláb. A távolból üvöltésszerű hang hallatszott.

Az emberek értetlenül néztek egymásra.

– Ez mi volt? – szólalt meg félszegen Millburn.

Elizabeth visszakiáltott az android felé.

– David!

David nem válaszolt.

– David! – kiáltott fel ismét a nő. – Az mi csoda? – sikoltotta most már rémült hangon Elizabeth.

– David! – kiáltott Holloway is a távolabb, nekik háttal álló gépember felé.

David mereven figyelte, ahogy az imént a falból távolodó lézernyaláb iránya megfordult és már határozottan felé közelített. De abban a pillanatban mást is látott, amit nem tudott értelmezni még. A közelítő fényben először egy, majd egyre több futó alakot pillantott meg. Egyenesen felé futottak.

David áramkörei egy pillanatra lefagyhattak, mert előredőlve próbálta kivenni a sötétben a közelgő jelenséget.

A futó alakok már közvetlenül előtte voltak. David próbált kitérni előlük, de ekkor fényár borította el. Becsukta egy pillanatra a szemeit, és amikor kinyitotta, az óriási méretű, emberszerű lények egyenesen átfutottak rajta... a testén. A humanoid felépítésű maszkos alakok úgy haladtak át David-en, mint kés a vajon. Davidban ekkor tudatosult, hogy egy hologram vetítés közepébe került. A futó alakok mellkasán hatolt át az android feje.

Az első futó alak elért az emberek csoportjáig. Holloway gyors mozdulattal lódult meg Elisabeth felé, hogy elrántsa a futók útjából a megdermedt nőt.

– Elli...! – kiáltott fel Charlie, miközben magával sodorta a lányt.

Mindannyian szétrebbentek az útból. David mellett ekkor futott el az utolsó hologramlény. A felderítő csapat a járat két oldalfalához lerogyva figyelte az eseményeket. A futó alakok jól láthatóan nem vettek tudomást róluk,

futottak tovább egymás után. Az utolsó alak többször is hátra fordult futtában, valami vagy valaki követhette őket.

– Mi a franc volt ez? – kiáltott fel Millburn.

– Zseniális ötlet volt, hogy nem hoztunk fegyvert – bosszankodott hangosan Fifield. – Kinek köszönjem meg?

– Mozgás! – ordított fel Charlie, intve a többieknek, hogy kövessék a futó alakokat.

Az egész csapat futásnak eredt. Próbálták a lépést tartani az előttük rohanó óriásokkal.

– Gyorsan – kiáltott Elizabeth a mögötte lemaradók felé.

Az utolsó idegen, aki 15-20 méterre futott az emberek előtt, hirtelen térdre rogyott, míg az előtte haladók egy kanyarban eltűntek. Azonnal feltápászkodott és a fény-társai után indult. A kanyarban eltűnt a lihegve caplató emberek szeme elől. Pár másodperc múlva értek be a kanyarba az emberek.

– Hová tűnt? – zihálta Elizabeth a futástól elgyötörten.

Abban a pillanatban ért Charlie mellé, aki még látta, hogy az idegen ismét térdre rogy a távolban, majd a fényben egy zsilipajtó felülről levágódik. A lény a jelek szerint nem tudott bejutni a zsilipajtó mögé, mert látható volt még egy-két másodpercig, hogy az ajtó előtt elterülve fekszik. A következő pillanatban az összes fény kihunyt.

– Várj! Várj! – fogta vissza a nőt Charlie.

Mozdulatlanul figyeltek, de a hologram eltűnt, mintha sohasem létezett volna. A töb-

biek ebből a végjátékból semmit sem láthat-
tak, mire odaértek egymás után, már nyoma
sem volt semminek.

Holloway doktor felemelte a lámpáját, és
arra pásztázott, ahol a hologram megszűnt.
Mivel semmit sem látott, lassan megindult
abba az irányba. A többiek a futástól még
mindig lihegve követték.

Egy újabb forduló után Holloway oda-
ért, ahol az óriási idegen hologramját látta
elterülni.

– Ott... Ott van. Ott. – mutatott izgatottan
lámpája fényével egy beszögellésbe a doktor.

– Úristen, Charlie! – képedt el Elizabeth. –
Mevannak.

– Kik vannak meg? – kiáltott fel hátulról
Fifield.

Az egész csapat lassan odaért, arra a
helyre, amelyet Charlie megvilágított. A
fénypásmában egy test, egy valódi test he-
vert. A lámpa fényében egy szoborszerű tes-
tet lehetett kivenni. Nem egy élőlény testé-
hez hasonlított, hanem inkább egy régen
mumifikálódott testre hasonlított a mozdu-
latlanul heverő alak.

– Ezek ők, igen – suttogta félhangosan
Holloway. – Ez itt egy ajtó, ami őt, úgy tűnik,
lefejezte – folytatta a doktor.

A Prometheus hajó teljes legénysége vé-
gignézte az egész jelenetet a kint lévő test-
kameráin keresztül.

– Ezt nem hiszem el – suttogta a hajóban Meredith Vickers, aki végig Janek kapitány mögött állt. – Igazuk volt.

Janek kapitány idegesen felnevetett.

– Miért? Drukkolt, hogy ne legyen – vetette oda félvállról a nőnek.

Holloway és csapata kezdett megnyugodni, így a lámpáik fényeit körbejáratták a fekvő alak körül. A fal, amely előtt feküdt a lefejezett idegen, talán valóban egy zsilipajtó lehetett. A fal tele volt ismeretlen hieroglifákkal.

– David? Kérem, mondja, hogy el tudja olvasni – szólalt meg ismét Charlie az android felé fordulva.

David ekkor már percek óta az ismeretlen írást tanulmányozta. Ott állt a telerótt fal előtt és meredten figyelte a sorokat.

– Lehetséges – szólalt meg kis idő múlva.

– Na nem... Nekem ennyi – szólalt meg izgatottan Fifield, és sietősen távozni akart a helyszínről.

– Hé, Fifield! – kiáltott rá Shaw doktor. – Hová megy?

Fifield ekkor megfordult és dühösen visszarahant a nő elé.

– Mi? Nézze, én geológus vagyok. Szeretem a köveket, imádom őket. De magukat itt rohadtul nem a kövek érdeklik, amiért maguk lelkesednek, azok a hatalmas nagy hullák. És mivel az én szakmámnak semmi köze a hatalmas hullák keresgéléshez, szépen visszamegyek a hajóra, ha nem gond – fejezte be dühödtt monológját a nő arcába hajolva.

Elizabeth Shaw kitartóan és türelemmel viselte, ahogy az izgatott Fifield fröcskölő nyála az arcába vágott. A nő keményen tartotta a szemkontaktust a felhergelt férfival. Az ekkor odafordult a többiek felé.

– Más nem akar visszajönni? – vonta kérdőre a többieket. – Te maradsz? – fordult végül oda Millburnhoz.

– Nem, aaaa hajó aaaaz jó. – nyögte ki egy kis tétovázás után Millburn.

– Igen. A hajó nagyon jó – lépett vissza Fifield Elizabeth elé, majd újra a képébe hajolt. – Gratulálok, hogy megtalálta a Teremtőjét.

– Köszönöm – válaszolta a nő magabiztosan, szemrebbenés nélkül.

– Szedje össze magát – világított ekkor Holloway Fifield arcába.

Fifield keze ökölbe szorult egy pillanatra, majd flegmán sarkon fordult, megpaskolta Millburn vállát és elment mellette. Millburn egy pillanatra tétovázott, majd követte társát.

– És még téged néztelek bolondnak – halatszott a távolodók felől.

Holloway, mintha mi sem történt volna, leguggolt a holttest mellé. David eközben továbbra is az ismeretlen hieroglifák sorait elemezgette.

Elizabeth Shaw doktor szintén kitörölte az iménti kínos jelenetet a fejéből. Letérdelt dokortársa mellé a holttest másik oldalához.

– Nálad van a karbonmérő?

Charlie már nyújtotta is a nő felé a mérőműszert.

– Köszönöm – mosolygott rá a nő. A műszerből kipattintott egy hegyes tűt, és határozott mozdulattal a holttest mellkasába döfte. A műszer hallkan pittyegni és zümmögni kezdett.

– Na, mióta halott? – vigyorgott a nő képebe Holloway.

– Hozzávetőleg 2000 éve – nézte a műszer kijelzőjét Elizabeth.

A magasból, ahová David felkapaszkodott, elektronikus zörejek hallatszottak apró fényfelvillanások kíséretében. Mindannyian felnéztek és látták, hogy David a falon babrál valamit a kezével. Ujjait a hieroglifák hornyáiban húzkodja fel le, valamint a bemélyedésekbe nyúlkal a mutatóujjával.

– Most mit csinál, David? – kiáltott fel hozzá Elizabeth.

– Megpróbálom kinyitni az ajtót – válaszolta határozott nyugalommal David a nőnek.

– Hooohóó. Várjon! Nem tudjuk, mi van mögötte – válaszolta a nő.

Elizabeth Shaw már elkésett a válaszával, mert ebben a pillanatban a zsilipajtó egy csikorgó hang kíséretében kinyílt. A másik terem belsejéből vízgőz és por illata árasztotta el a holttest mellett guggoló kutatókat, akik köhécselve ugrottak talpra.

– Hoppá, bocsánat! – hallatszott az android hangja a magasból.

A zsilipajtó lassan felhúzódott. Fifield repkedő kopói életre keltek azonnal, és az addig felfedezetlen barlangba repültek, ahol eszeveszett villogással nekiálltak feltérképezni a helyet. Holloway és Elizabeth szintén beléptek. Charlie maga elé emelte a lámpáját, és a teremben egy hatalmas kőarcot vett észre, ahogy a felkevert por ülepedni kezdett. Az arc teljesen emberi volt és a szemben lévő falon egy óriási domborműként volt kifaragva.

Elizabeth viszont figyelmet sem fordított rá, mert a zsilipajtó mögött azonnal észrevette a halott idegen levágott fejét.

– Nézd Ford, itt a feje – szólt izgatottan a háta mögött belépő Fordnak.

Ford is izgalomba jött, válltáskáját egy határozott mozdulattal letette az idegen fej mellé. A humanoid levágott feje úgy csillogott az időközben rárakódott kvarckristályok alatt, mint egy gyémántkoponya. A fejet egy elefántormányhoz hasonlatos maszk vagy légzőkészülék takarhatta. Az évezredek alatt a felülete teljesen megcsontosodott.

Holloway még mindig a faragott emberfejet vizsgálta a szemközti falon. Tudomást sem vett semmi másról.

– Bámulatosan jó állapotban maradt meg – suttogta Ford Elizabeth-nek, miközben kesztyűjével óvatosan megérintette az óriás levágott fejét.

– Magunkkal visszük – bólintott Elizabeth.

Közben David is belépett a terembe. Elhaladt a két térdeplő nő mellett, és egyenesen

Charlie felé lépdelt, közben le nem vette szemét a domborműről a falon.

– Rendkívül emberszerű – jelentette ki hangosan az android.

A két nő csak most figyelt fel társaira. Mindketten felemelkedtek és ők is közelíteni kezdtek a hatalmas emberfej felé. A terem talajának állaga eltért a kinti csarnok kemény kőzetétől. Csizmáik talpa puha, nedves földszerű talajba süppedt. Ebből ők talán semmit sem vettek észre, annyira lekötötte a figyelmüket az előttük magasodó szoborfej.

David tudtán kívül rálépett valamire. Valamire, ami élt. Valamire, ami olyan volt, mint egy kicsiny giliszta. Az apró élőlény imbolygó mozgással visszacsúszott a nedves földbe, amint David a továbbhaladásakor felemelte a talpát.

A terem tele volt különös tárgyakkal. Olyanok voltak, mint a földbe szúrt ókori amforák. Elhaladtak a félhomályban ezek mellett, de a kőfej annyira lekötötte a figyelmüket, hogy észre sem vették ezeket a furcsa formákat.

David a lámpáját a szobor előtt a terem mennyezetére emelte.

– Gyönyörű festmény – mutatott felfelé az android.

– Ez egy freskó – emelte fel a fejét Shaw doktor.

Amíg a többiek a nyakukat nyújtogatva próbálták a magasban látható festményt tanulmányozni, David megfordult és a különös,

amfora-szerű tárgyak közé sétált. Az egyik elé lépett és a kezét feléje nyújtotta, hogy megérintse.

– Ne, ne, ne érintse meg! – suttogta alig hallhatóan Elizabeth az android felé.

– Bocsánat – emelte tekintetét a nőre David.

– Senki ne nyúljon semmihez – mondta még mindig suttogva Elizabeth a többiek felé fordulva.

– Izzad – állapította meg David az előtte álló amfora tetejéhez hajolva.

Holloway a kőfejhez ért és ekkor látta meg, hogy az nem a falból áll ki, hanem önálló szoborként helyezték el a terem fala előtt pár lépéssel. Nem dombormű volt, hanem egy egyetlen tömbből kifaragott, több méter magas szobor. Charlie megkerülte a kőfejet és a mögötte elterülő teremfalra pillantott. A falon egy kisebb, de határozottan domborműként létrehozott, újabb faragványt vélt felfedezni. A faragvány sziluettje a lámpa fényében lassan bontakozott ki. Egy kétlábon álló rovarszerű idegen lény, vagy istenség ábrája tűnt fel éles karmokkal felvértezett megannyi karral. Csúcsos páncélszerű feje volt, hatalmas szájszervvel, többsoros állkapcsokkal, gyilkos fogazattal. A kifaragott lényel szemben, egy emelvényen egy zöldes színű, kristályszerű anyagból 30-50 centiméter nagyságú, tojásszerű tárgyat helyeztek el az ismeretlen alkotók. Holloway nem tudta levenni a szemét a po-kolbéli fajzatként ábrázolt alakzatról.

David időközben az amfora-szerű tárgyak egyikét vizsgálta. A tárgy lapos teteje furcsa, hullámszerű mozgása felkeltette az érdeklődését. A mozgás nem volt megtervezett, nem volt programozott, teljesen esetlegesnek tűnt. Hasonló volt, mint amikor a halászok egy hordót – amely tele van pontyokkal – letakarnak egy vékony fóliával. Ahogy a pontyok mozognak a hordóban, a hordó tetején a fólia úgy hullámszerűen, teljesen attól függően, mennyire ficáncolnak a halak.

David észrevette, hogy egy gőzölgő anyag kicsapódik az amfora tetején, és lassan csordogálni kezd lefelé az oldalán. Kesztyűs kezével szétkenete ezt az ismeretlen anyagot, majd orrához emelte és megszagolta a kesztyűjét.

– Szerves – állapította meg.

Közben Elizabeth még mindig a freskókat bámulta a feje fölött. Aztán hirtelen észrevette, hogy az imént látott ábrázolás mintha megváltozott volna, amióta elfordította a fejét. Újra felemelte a lámpáját és látta, ahogy megmozdulnak a freskók.

– Jaj, Istenem! Charlie! Változnak a freskók. Megváltoztattuk a terem atmoszféráját – suttogta a rádióba. – Charlie hallasz engem?

David hallotta a nőt, de Shaw doktor nem kapott választ.

– Ó, a fej – Ford! Gyere, csomagoljuk a fejet! – kiáltott fel, és elindult az amforák közt szlalomozva a bejárat felé, a levágott fej irányába. Ford gyors léptekkel követte a kutatónőt.

11/

Az időjárás kint, a képződményen kívül igen gyors változáson ment keresztül. Sötét fellegek kavarogtak az égbolton, esti félhomály borult a tájra. Az úrhajó vezérlőtermében a mérőműszerek kijelzői egy kitörni készülő vihar előjeleit érzékelték.

– Főnök! – kapcsolta be a rádióját az ügyeletes tiszt.

– Mi a gond? – válaszolt azonnal Janek kapitány.

– Egy közeledő vihart látok. Szilikát és... baromi nagy töltés. Elég durva.

– Látom. – A kapitány ekkor már a hajó irányítótermének nagy kivetítője előtt állt. Láta, ahogy villámok cikáznak a távolban az óriás sztúpa körül, ahol az emberei vannak.

Elizabeth és Ford éppen a holttest levágott fejét csomagolták egy műanyag hordozózsákba, amikor a rádió hangja felsercent a teremben.

– Lentiek, itt Janek. Gyorsan be kéne jönniük. Lentiek, hallanak engem? 200 kilométeres homokvihar jön, annyi elektromos töltéssel, hogy megsülnek tőle.

– Vettem, kapitány, de még van egy kis dolgunk – válaszolta Shaw doktor, miközben a műanyag zsákból kiszivattyúzta a levegőt. A zsák teljesen rátapadt a koponyára, ahogy a vákumcsomagolás aktiválódott.

– 15 perc múlva zárom a külső ajtót – hangzott fel a rádióból Meredith Vickers érzelmentes hangja. Vickers egyetlen mozdulattal kapcsolta be magát az adásba, kizárva a kommunikációból Janek kapitányt.

– Remélem, nem rekednek kint.

Ekkor Elizabeth elkiáltotta magát.

– Charlie, David! Muszáj visszamennünk.

Holloway doktor még mindig a pokolfajzat domborúve előtt állt, és lámpájának fényében a csillogó kristálytojást vizsgálta.

– Ez is csak egy sírkamra – motyogta magában.

– Daviiiiid! – hangzott fel a terem túlsó végéről Shaw doktor elnyújtott kiáltása.

David jól hallotta a kiabálást, de nem reagált. Az egyik amfora előtt térdelt, szájában a kézilámpájával. Közben egy fagyasztó patronból két kezével éles sugárban irányította rá a kiömlő gázt az amfora tetejére.

– Daviiiiid! Háromra..., kettő, három, fel! – próbálta a két nő megemelni a vákumcsomagolt koponyát a talajról, a csomagolás két oldalán lévő fogantyújába kapaszkodva.

– Na végre! Lassan, lassan, csak finoman... – instruálta Fordot Elizabeth, miközben már a kijáratzi zsilipajtó felé cipelték a terhüket.

– David, nem hallja? Indulunk! – ordította el magát most már Charlie is.

David egy pillanattal később a válltáskájába rejtett valamit, majd felállt, és elindult a többiek után. Az amfora, amelyen babrált, ekkor már egy tócsa közepén állt. A fagyasztó-

folyadék felmelegedve, talajvízként terült el a földön. Az amfora talapzatánál apró, kukacszerű élőlények kezdtek ficánkolni David sáros lábnyomában, amit az android maga mögött hagyott.

Holloway és a két nő futva, szinte egyszerre értek ki a szabad ég alá.

– Gyerünk! A francba! A másik már elindult! Gyorsan, gyerünk! Beszállás! – adta ki az utasítást Charlie.

A két kutató bepattant egymás mellé az egyik kétszemélyes terepjáróba, és már indítottak is. Ford is elhelyezkedett a saját terepjárójában, de David-ot be kellett várnia, addig nem indította el a járművet.

Amint sietve David is megérkezett, Ford máris gázt adott és a másik, távolodó terepjáró mögé száguldottak. Az időjárási viszontagsággal kellett versenyt futniuk. A robogó járművek mögött irtózatossággal közeledett egy sűrű porvihar. Az ég teljesen feketére változott mögöttük. Érezték, hogy a vihar gyorsaságával nem versenyezhetnek. A kavargó áradattal szembeni előnyük lépésről lépésre csökkent. A terepjárók egyre jobban megközelítették a maximális sebességüket, de az úrhajó távolsága tőlük szinte alig csökkent.

A motort Holloway vezette, mögötte, neki háttal helyezkedett el az ülésben a kutatótársa.

– Gyorsabban! – adta ki az utasítást Elizabeth a szkafander sisakmikrofonján, ahogy

látta, hogy Fordék járműve egyre jobban elmarad mögöttük.

A csapatszállító jó 50 méterrel haladt a kétszemélyes terepjáró motorok előtt. A hatalmas port, amit kavartak a sebesen mozgó jármű kerekei, az oldalszél azonnal ellökte a mögöttük haladó motorok elől. Ford és David járművét már csak pár méter választotta el a háborgó vihar keltette poráradattól, ami tömör porfüggönyként hömpölygött, a menekülő emberekhez egyre közelebb.

Az úrhajó már csak száz méterre lehetett a kilométeres magas porörvénytől, amikor a csapatszállító terepjáró és az első kétszemélyes motor szinte egyszerre nyomult be a még lent lévő rámpán, ami a hajótestbe repíthette a menekülőket. Az utolsó pillanatban a rámpa előtti kőbuckán megbillent a Charlie által vezetett motor, de nagy zökkenéssel visszanyerte az egyensúlyát és felcsúszott a rámpára. A zökkenés hatására azonban a vákumcsomagolású koponya megbillent. Elizabeth képtelen volt megtartani a súlyos csomagot, így az lecsúszott a járműről.

– Charlie... a fej! – ugrott le a fékező járműről Elizabeth, és már rohant is bele a porfellebbe.

– Elli... neeee... – fordult hátra az ülésben rémülten Charlie. – Mit csinálsz...?

„A zsilipajtó záródik...” – hangzott fel az automatika hangja.

Elizabeth nagy nehezen felemelte a súlyos fejet, de abban a pillanatban lecsapott rá a

viharfüggöny. A nagy erejű szellőkés egy pillanat alatt megemelte a nőt a terhével együtt, félresodorta, nekivágva az úrhajó egyik tartólábának. A nő kétségbeesve kapaszkodott a fémoszlopban, hogy ne sodródjon tovább a tomboló orkánban.

A második motor ekkor robogott fel az úrhajó rámpáján.

– Zárás 5 másodperc múlva... – hangzott el ismét a hajóból a rádión keresztül.

Charlie gázt adott a motornak, és nagy ívben lefordult az emelkedő rámpáról. Megpróbált Elizabethhez jutni a tomboló szél- és porviharban. Janek kapitány a vezérlőterem monitorján tehetetlenül nézte a kint zajló őrületet.

– A fenébe... – káromkodott. – Az istenit...

– Zárjuk a rámpát... – üvöltött valaki a légénységből Charlie után.

Mindebből Holloway doktor semmit sem hallott. Járművét az úrhajó tartólábjához irányította, ahol kedvesét sejtette.

– Elli..., ne mozdulj! – üvöltötte a sisakmikrofonjába, miközben kapaszkodni próbált az úrhajó oldalfalában. – Megyek érted...

Az erősödő szélben Elizabeth rákulcsolta lábait az úrhajó tartólábjára, és kezeivel szorosan magához ölelte a vákumzsákban lévő fejét. Charlie ekkor látta meg a nőt. Ebben a pillanatban le kellett hajolnia, mert az újabb szellőkés a terepjáró motort felkapta, és mint egy rongyot sodorta tovább a feje fölött.

– Charlie... – üvöltötte a kutatónő kétségbeesetten, ahogy látta maga előtt a férfi testét is a levegőbe emelkedni az örületes sodrásban.

– Elli, itt a kezem... fogd meg! – kiabálta Charlie, miközben az egyik karjával átkulcsolta az úrhajót tartó oszlop másik oldalán lévő kapaszkodócsövet.

Közben az úrhajó rámpája fülsiketítő kongással csapódott neki a fémszerkezetnek. Ugyanebben a pillanatban az úrhajó tartólába felett félrehúzódott egy zsilipajtó, és az ajtóban egy ember szkafanderes alakja jelent meg. A szkafandere hátuljára rá volt bilincselve a szerelő csörlő acéldrótja. Miközben a két kutató egymásba kapaszkodva az elemekkel birkózott a talajon, a szkafanderes alak kiugrott közéjük az ajtónyílásból. A hatalmas erejű szél azon nyomban tovább sodorta a többiek elől. A hidraulika felnyögött, és az acélsodrony megfeszült, a végén a levegőben lebegő alakkal. Ebben a pillanatban a hidraulika máris kezdte visszacsévélni a sodronyt a hajótestbe. A szkafanderes alak ide-oda repkedett a levegőben, míg végül Holloway doktor megtudta fogni. Ekkor erős bilincs csattant a doktoron, majd a következő pillanatban Elizabeth is érezte a dereka köré tapadó hevedert. Holloway utolsó erejét is elhasználva, aléltan tekintett fel megmentőjükre.

David ekkor felemelte jobb kezét és a győzelem jelét mutatta, majd a másik kezével megnyomta a kezében lévő szerkezet

nyomógombját. A csörlő ismét beindult, az acélsodrony megfeszült, és a három egymáshoz rögzített embert vonszolni kezdte a hajó bejárati ajtaja felé.

„Fertőtlenítés a hármas szinten” – hallatszott az automatika hangja, amint a hármas csoport elhaladt a csapatszállító mellett a hangárban. A legénység tagjai hatalmas fúvókákkal tisztogatták a járművek külső burkolatát. A most beérkező szkafanderes alakokra senki sem figyelt oda.

– Hogy képzelted ezt, heee? Veszélyeztetted az egész küldetést, amellett, hogy meg is halhattál volna – ordított fel Charlie, hevesen gesztikulálva Elizabeth felé.

A nő meg sem szólalt, csak nézte, ahogy az előtte haladó David fél kézzel viszi a halott idegen fejét tartalmazó nehéz zsákot.

– Nem esett baja? – kérdezte David nyugodt hangon az elgyötört nőt, ahogy beléptek a csírátlanítóba. A kabin tetejéről és oldalfalából forró fertőtlenítő folyadék és gőzsugár borította el mindannyiuk szkafanderét.

– Nem..., köszönöm David! – válaszolta Shaw doktor elcsigázottan.

– Nagyon szívesen – nyugtázta emberként viselkedve az android.

Ebben a pillanatban a hangszóróból megszólalt Janek parancsnok megnyugtató hangja.

– Kedves doktorok, örülünk, hogy itt vannak, de hol maradt Millburn és Fifield? – kérdezte a kapitány.

Shaw doktor a kabinban elhelyezett monitorra bámult.

– Nem értek vissza? – kérdezte a nő meglepődve.

Janek kapitány a vezérlőteremben bosszúsan elfordult a kijelzőtől, ahol a szkafanderben fürdőző társait figyelte, majd a mellette álldogáló Ravelhez intézte szavait.

– Na, hívjuk őket!

– Oké – bólintott aggódva Ravel.

13/

– Ez ismerős, itt már jártunk! – szólalt meg Millburn.

– Nem tudom, minden folyosó egyforma – válaszolt flegmán Fifield.

A két úrhajós órák óta bolyongott a vége-láthatatlan járatokban. Kezdett tudatosulni bennük, hogy végképpen eltévedtek az alagutak átláthatatlan rendszerében.

– Fiúk, itt a kapitány! Figyeljenek! – szólalt meg sercegve a rádióból Janek kapitány hangja. – Amilyen légköri elektromosság és szél most van, sajnos nemigen tudjuk behozni magukat.

– Miii? – képedt el Fifield a kezében tartva szkafandere sisakját.

– Gyorsan csökken a hőmérséklet, úgy-hogy vegyék fel a sisakot, és várjanak, míg elmegy a vihar – vágott savanyú képet a kapitány Ravel arcát látva. Szerencsére ezt a kinti felderítők nem láthatták.

– Kapitány? Átadna egy üzenetet a tudósunknak és a fanatikus nőjének?

– Hallgatom, Fifield!

– Van magánál toll?

– Nem, nincs. Megjegyezzük – vigyorgott a mikrofonba a kapitány.

Chance is közelebb húzódott a hangszóróhoz. Felkeltette az érdeklődését, hogy mi a fenét akar üzeni Fifield a kutatóknak.

– Üzenem..., hogy a... – ekkor a mondatot a rádió recsegése szakította meg. – ... szóval... üzenem, hogy a... – ismét az elektronikus zaj sercegése töltötte meg a vezérlőtermet. – ...értette kapitány?

– Fifield, el sem tudja képzelni, milyen vihar tombol odakint. Megismételné? – hajolt közelebb a mikrofonhoz a kapitány.

– Üzenem..., hogy a... ku...a anyjukat! – lehetett Fifield üzenetét tisztán kivenni. – Vette, kapitány?

Janek, Ravel és Chance elröhögtek magukat, majd a kapitány komolyságot színlelve nyugtázta a vételt. – Vettem, nyugodjon meg, jól hallottuk itt mindannyian! Jól van, fiúk, kitartás! Reggel behozzuk magukat – zárta le a beszélgetést a kapitány egy nagy sóhaj kíséretében.

– Akkor most merre? Merre megyünk tovább? – hallották Millburn távolodó hangját a háttérből a hajó vezérlőtermében.

Ford és Shaw doktor az orvosi szobában álltak egy üvegtartály előtt, szájukon és orrukon orvosi maszk feszült. A túlnyomásos sterilizáló tartályban fertőtlenítő folyadék és gőz gomolygott. Az edény falán letapogató lézerfények pásztázták a levágott idegen fejet. Majd egy rövid pittyegő hang után kigyulladtak a tartályban lévő zöld ledek.

– Rendben, a mintánk steril, kórokozómentes – jelentette ki Ford, letépvé az orvosi maszkot magáról.

David! – szólt Shaw doktor a szétnyíló zsilipajtóban megjelenő Vickers láttán.

Vickers némán megtorpant az ajtóban, és a bentiek tevékenységét figyelte. Elizabeth ekkor levette az arcát takaró orvosi maszkot, és az idegen koponyáját kezdte egy ecsettel pemzlizni. Meredith Vickers óvatosan belépett az ajtón és megállt az orvosi asztal előtt, ahol az óriási, ormányos burokkal fedett idegen fej pihent.

– Kihaltak vagy sem?

– Tessék? Kik? – fordult Vickers felé Elizabeth.

– A tervezőik – válaszolt kimérten Vickers, majd folytatta. – Egy kihalt fajjal van dolgunk?

– Honnan tudjam? Mi is most jöttünk – válaszolt flegmán Shaw doktor a fejet tisztó-

gatva, majd David-ra pillantott! – Mehet! – adta ki az utasítást.

David pár gombot megnyomott az asztal lapja mellett és az asztal, amely a fej nyugvóhelye volt, lassan fordulni kezdett.

– Fontos, hogy kihaltak-e? – nézett kérdően Elizabeth Vickers szemébe.

– Weylandnek az – vette fel a szemkontaktust a doktornővel Meredith Vickers.

– Shaw, doktor! Nézze meg ezt! – vágott közbe Ford.

A CT-berendezés képernyőjén kiélesedett a körbe-körbe forgó koponya képe.

– Tehát nem exoszkeleton? – jelentette ki Elizabeth a képernyőt figyelve.

– Nem – helyeselt Ford.

– ...akkor viszont sisak. Próbáljuk meg leemelni.

– Rendben. Felteszem, hogy ki lehet nyitni valahogy – bólogatott Ford.

– Fel kell feszíteni – szemlélte közelebb hajolva az idegen testrészhez Elizabeth. – David?

Az android némán átlépett az asztal túloldalától Shaw doktornő mellé, majd oldalra hajtotta a fejét, úgy bámulta rövid ideig az idegen fej védőburkát. Időközben Holloway doktor is megérkezett a terembe. Közönyösen levetette magát a szemközti asztalhoz és a szájához emelt egy üveget, kortyolni kezdett belőle. Meredith Vickers, rápillantott, de már vissza is fordult, hogy láthassa, hogyan

küzdenek a kutatók az idegen lemetszett testrészeivel.

David a következő pillanatban egy határozott mozdulattal megragadta két kezével a koponyát, majd egy csavaró mozdulattal megpróbálta a maszkot leemelni a csontozatról. A heves mozdulat hatására az elefántormány-szerű szerv megbillent, David pedig behatolt az ujjaival a keletkezett üregbe.

– Óvatosan – emelte fel a hangját a doktornő.

David egy erős mozdulattal maga felé emelte a maszkot, majd lassan kibújtatta a fejet belőle. – Meg is van? – nyugtázta saját mozdulatát.

A maszktól mentes fej teljesen emberinek tűnt. Az emberek fejéhez képest hatalmas volt, de mégis emberi. Az évezredek óta halott lény feje pontos mása volt annak a kőfejnek, amelyet Charlie Holloway pillantott meg elsőnek a teremben, ahol a pokolfajzatot ábrázoló dombormű is volt. A fej az asztalon élettelenül fakó volt, de mégis nyugalmat árasztott magából. Elizabeth lélegzetvisszafojtva bámulta az óriási, lecsukott szemeket.

Ford alig tudott megszólalni.

– Az..., mik azok ott a homlokon?

– Új sejteknek nézem őket – suttogta Elizabeth, mintha attól tartana, hogy felébreszti az óriást. – Mint... hogy ha éppen...

– ...átváltozna! – egészítette ki a doktornő gondolatait Ford.

– Igen – helyeselt Elizabeth.

– És mivé változik át? – szólalt meg kétségbeesett hangon Vickers.

Elizabeth Shaw pillantására sem méltatta a nőt maga előtt, Fordhoz intézte utasításait.

– Stimulálja kicsit a Locus Coeruleust. Talán sikerül elhíttetni az idegrendszerével, hogy még él.

Ford egy hosszú tűben végződő vibrációs eszközt vett a kezébe és lassan, remegő kézzel közelíteni kezdte az idegen fej felé.

– Harminc amper – mondta nyugodt hangon Elizabeth.

– Rendben – bólintott Ford.

– Nem kell több.

– Oldalirányból szúrok – válaszolt Ford és a fültő mögött a nyakszirtbe tolta a tűt.

– Jó lesz – suttogta Shaw doktor.

Ford az asztal sarkában lévő kijelzőre pillantott. A kirajzolódó értékek nem változtak. Shawra emelte tekintetét. Elizabeth nyugodt hangon adta ki az utasítást.

– Emelje 40-re!

Ford bebillentyűzte az utasítást. A műszer csipogott egyet.

– Megvan, negyven amper.

Hirtelen mindketten jobbról és balról a fej homlok-irányába nyúltak.

– Láta, ugye? – kiáltott fel Elizabeth.

– Igen? – suttogta Ford.

– Igen. – suttogta nyugodtan Shaw doktor is.

– Ott... – mutatott Ford ismét a homlok felé.

Az idegen homlokán, mintha apró rángás futott volna végig az elektromos stimuláció hatására. Holloway felegyenesedett ültében és kérdően nézett az orvosi asztal felé. Továbbra sem vett tudomást róla senki.

– Emelje még tízzel – emelte a tétet a doktornő.

– Rendben, ötven – csipogott újabbat a műszer, Ford billentyűzése után.

Az idegen feje valósággal életre kelt. A homlokán ekkor összefüggő rángások jelentek meg. Szemhéjai fel-felnyíltak, olyanná vált, mint egy ébredező kőszobor.

– Ahhh... lehet, hogy ez egy kicsit túl sok, lejjebb – kiáltott fel Elizabeth, miközben a halott fejnek már az arcizmai is rángatózni kezdtek.

– Jézusom! – esett kétségbe Ford.

– Tízzel lejjebb... – rázta fel Fordot tehetetlenségéből Shaw hangja.

– Igen... vissza negyvenre – nyugtázta Ford.

– Még hússzal lejjebb – üvöltötte már Elizabeth, mert a rángatózás intenzitása csak nőtt.

– Igen, igen, megpróbálom.

A fej szája már tátogni kezdett és vadul hullámzott az összes izom a koponyán.

– Hiába, nem áll le – sikoltotta Ford.

– Kapcsolja le! Kapcsolja le! Ford... nullára vele! – visított már Elizabeth is.

– Visszafelé, csillapítom.

Az arc kezdett eltorzulni. A hatalmas száj is kinyílt a koponyán, valamint hörgő hang tört elő belőle. A homlokon kezdtek elpattanni az erek és vérszerű folyadék szivárgott mindenhol. Az arcizmok rángatózása nem hagyott alább.

– David, fékezze meg, gyorsan! – emelte az orvosi maszkot a szája elé Elizabeth.

– Fékezze le..., állítsák már le! – esett ki a nyugodtság szerepéből Meredith Vickers is.

– Úristen, de büdös! – takarta el orvosi maszkjával Ford is az arcát.

David az asztal lapját elkezdte betolni az üvegbúra alá. Az arc már teljesen önállósította magát és kegyetlen szagok és hangok hagyták el az asztalon őrült rángatózó táncba kezdő fejet.

– Istenem, nézzék, nézzék! Egyre gyorsul! – visította Ford, ahogy az üvegbúra lecsukódva magába zárta az idegen fejet.

David beindította a túlnyomásos sterilizáló tartályban a fertőtlenítő folyadékot kieresztő szelepeket. Gőz és vízszugár árasztotta le a tartályt. Ahogy oszlott a gőz láthatóvá vált, hogy a rángatózási folyamatot nem tudják megállítani. A koponya utoljára kitátotta a száját, mintha egy végső sikolyt eresztett volna ki magából, majd abban a pillanatban szétrobbant a homloka. A koponyatető darabjai éles hangon csapódtak az üvegtartály oldalfalainak. Meghatározhatatlan állagú, zöldes színű massa terítette be belülről az egész üvegbúrárt.

– Mégsem halhatatlan – jegyezte meg szenvtelen hangon David.

Holloway feltápáskodott és szó nélkül, közönyösen kivonult a teremből a pezsgős-üveggel a kezében, amiből eddig folyamatosan kortyolgatott.

Elizabeth az átéltek hatása alatt, üveges szemmel nézett kolléganőjére.

– Vegyen mintát, Ford. Megnézzük.

15/

David egy kriotartály előtt állt. A fején egy holosisak volt. Halkan beszélt.

– Nem uram, intézkedem. Igen uram... értem, sajnálom. Szerencsére nem volt kifejlett.

Az ismeretlen személy válaszolhatott valamit, mert az android némán várt, majd bólintott.

– Értettem, uram.

David lassan megfordult. Ellépett a tartály mellől, de az utolsó pillanatban rátette a tenyerét, és lassú, simító mozdulatot tett. A szobában apró ledfények villódzdztak, mintha egészségügyi megfigyelés alatt tartottak volna valakit vagy valamit.

A szoba fényei lassan kihunytak. Az android óvatosan levette a holosisakját, letette a szoba asztalára, majd kezeit kibújtatta az egészségügyi védőkesztyűből. Kifelé menet kidobta az elhasznált gumikesztyűket. Mögötte az ajtó halkan bezáródott.

David azt hitte, egyedül van a sötétbe burkolódzó folyosón. Ahogy az egyik kanyarulathoz ért, egy női alakot pillantott meg, aki me-reven állt egy helyben. A gépember lassított, majd megállt a nő előtt, aki útját állta.

– Miss Vickers! – szólalt meg az android.

– Mit mondott magának? – rontott rá kérdésével a nő.

– Nem adott engedélyt, hogy elmondjam – lépett volna tovább David.

A nő nem hagyta magát lerázni, kilépett jobbra, az android elé.

– Mit mondott David?

– Sajnálom, kisasszony, de ez bizalmas.

A nő megragadta a férfit, és nekinyomta a falnak.

– Esküszöm, David. Megkeresem azt a drótot, amitől működik, és elvágom. Mit mondott magának? – hajolt bele a nő fogvicsorgatva az intelligens gép képébe.

– Azt mondta..., ez még kevés – válaszolt a férfi egykedvű, nyugodt hanghordozással, majd hozzátette: – Hozhatok... teát?

Meredith Vickers legszívesebben elüvöltötte volna magát, de tudta, hogy nem engedhet meg magának ilyen kiszámítható viselkedést. Tenyerét rászorította a robot arcára, majd előlkte magát a faltól, és már el is tűnt a következő kanyarban.

David szenttelen arccal megigazította feltűródött zubbonyát, és a másik irányba távozott. Egyenesen a laborba ment. Ott az egyik hűtőszekrényhez lépett, és kivett egy amforát a szekrényből, pont olyant, amelyet a kőfej szobor termében találtak. Lassan magához szorította az idegen edényt, majd kis idő múlva letette a vizsgálóasztalra. Lassú, csavaró mozdulattal meglazította az amfora felső részét, majd óvatosan elfordította azt az alsó résztől. Halk kattanással megindult a felső rész, majd egy félfordulat után az android a

magasba emelte a szerkezet tetejét. A tartály szisszenve kinyílt.

David meg sem lepődött. Közönyösen feltúrta jobb kezének ingujját, és határozott mozdulattal belenyúlt az előtte álló, kinyitott tartály belsejébe. Egy kocsonyás állagú anyagot ragadott meg, majd lassú mozdulattal húzta ki a kezét az üreges tartályból.

A nyúlós anyagba burkolt „valamit” szemmagasságba emelte, majd egy éles szikével a masszába szúrt. Várt pár pillanatig, majd a szikét függőlegesen végighúzta a zselében. A kés pengéje fémesen koccant egy kemény felületen. Az android ekkor a másik kezével belenyúlt a hasítékba és négy, üvegszerű palackot bontott ki a masszából. Az egyik palackot fejtetőre állította és figyelte, hogy annak átlátszó, üvegszerű belsejében, egy folyadékban úszó sötét anyag mozdult el a gravitáció hatására.

David figyelte egy kis ideig az üveghengerben úszkáló fekete színű anyagot, majd visszafordította az üveget, és egyetlen mozdulattal letörte a henger tetejét. Beledugta a mutatóujját és hagyta, hogy egy fekete csepp rátaadjon az ujjhegyére. Kihúzta kezét a hengerből és a szeme elé emelte.

– A nagy dolgok is kicsinek születnek – jegyezte meg magának mosolyogva.

16/

A másik laborban Elizabeth és Ford szorgoskodott.

– A génszintet.

– Adom.

– Lássuk, hogy fest a DNS-e – hajolt a mikroszkóp fölé Elizabeth Shaw doktor.

– Izolálja a szálát! – csavargatta a doktor-nő a mikroszkóp élességét.

Ford megnyomott egy gombot a vizsgálóasztalon, egy vékony lézersugár egy hajszálvékony szeletet metszett le a szétroncsolódott maradványból.

– Kész. Összevetjük a mintával?

– Igen. Ráteszem – felelt Elizabeth.

„Elemzés” – szólalt meg a vizsgálóasztal automatikája. – „Elemzés: DNS megegyezik.”

A két nő először a monitort figyelte, ahol a vizsgált anyagok szinuszgörbéi lassan összecúsúszva, milliméter pontossággal egymásra feküdtek. Hirtelen egymásra meredtek.

– Uramisten! – nyelt nagyot Elizabeth – A miénk. Ebből vagyunk.

A monitoron pirosan villogott az emberi DNS és a vizsgált anyag DNS-ének egyezőségét mutató, százalékos számsor.

– Mi ölte meg őket? – sóhajtott fel Elizabeth.

David mosollyal a száján, egy üveg borral a kezében lépett be az étkezőbe. Holloway doktor lazított ottbent egyedül a billiárd asztalnál. Lassú mozdulatokkal gurítgatta a golyókat egymáshoz koccantva. Látszott rajta, hogy egy kicsit elengedte magát az utóbbi órákban.

– Zavarhatom, uram? – mosolygott rá az android. – Csak utánpótlást hoztam – emelte fel az üveget Charlie felé.

David meg sem várta a doktor válaszát, egy pohárért nyúlt, és már oda is lépett Holloway elé.

– Töltsön magának is – mondta szórakozottan Charlie.

– Köszönöm a kínálást, uram, de kár belém.

– Á, igaz is, elfelejtettem, Pinokkió – röhögött fel a doktor spiccesen, miközben David felé gurított egy golyót a billiárdasztalon. A golyó hangos koppanással gurult neki egy fejjel lefelé az asztal egyik golyólyukába állított, üres pezsgősüvegnek.

– Nagyon sajnálom, hogy a tervezők kihaltak, Holloway doktor.

– Azt gondolja, hogy fölösleges volt idejönnünk? – élénkült meg Charlie.

– A kérdésre akkor tudok válaszolni, ha megtudom, mi volt a céljuk.

– Megmondom, mi volt a célunk. Látni a teremtoinket. Választ kapni. Arra, hogy miért

csináltak minket – harsant fel mérgesen a doktor, miközben egy újabb golyót lökött félre az asztalon.

David figyelte, ahogy a golyó az asztal szélein ide-oda pattog, majd nyugodt hangon megszólalt.

– Mondja, önök miért csináltak engem?

– Mert meg tudtuk tenni – vágta rá azonnal Holloway.

Újabb golyóbis indult vándorútra a doktor kezéből.

– Nem lenne nagy csalódás önöknek ugyanezt hallani a Teremtőtől? – fordult oda mosolyogva az android a doktorhoz.

Holloway játszadozni kezdett az egyik golyóval az asztalon, majd elnevette magát.

David is nevetni kezdett, erőltetett nevetéssel, mint aki a saját viccén nevet.

– Még jó, hogy maga nem tud csalódott lenni – hagyta abba a nevetést hirtelen Charlie.

– Igen. Csodálatos dolog. Kérdezhetek valamit?

– Hallgatom.

– Mennyit érne meg önnek, hogy megkapja, azt amiért ennyit utazott? A választ. Mit tenne meg érte?

– Akármit..., mindent.

– Úgy vélem, erre már érdemes inni – zárta le a beszélgetést az android, és kitöltötte az italt a pohárba, amit az előbb vett magához. Lassan odanyújtotta a doktornak, de közben

észrevétlenül belemártotta a mutatóujját egy pillanatra.

– Éljen a méreg, David! – kortyolt bele a pohárba Holloway, majd az android felé emelte a poharát, biccentett egyet, azután mohón bekortyolta annak egész tartalmát.

– Éljen! – mosolygott rá David.

18/

Millburn és Fifield már órák óta bolyongtak a járatokban. Teljesen eltévedtek a sötét alagutakban.

– Itt is vannak – szólalt meg Fifield.

– Tényleg hullák? – kérdezte a társa, amikor az egy csoportban heverő óriási idegenek holttesteit megpillantották.

– Naná, hogy azok!

– Atyaúristen! Nézd meg! Mekkora rakás? Egy egész hullahegy. Mintha menekültek volna valami elől – érintette meg az egyik szélső holttestet Fifield.

A két ember megállt és a lámpáik csóváiban, döbbsen nézték a megkövesedett holttesteket. Némelyik úgy halt meg, hogy a karjait felemelve, az ujjait görcsösen megfeszítve tartotta a halála pillanatában.

– Jól van, ne nyúlj hozzájuk!

Millburn lehajolt az egyik szélső hullához, és a mellkasán lévő tátongó lyukat tanulmányozta.

– Ezt a nyílást, ezt belülről szakították ki. Olyan, mintha kirobbant volna.

– Ez olyan, mint egy háborús emlékmű – válaszolt Fifield.

Egy ideig még tanulmányozták a halott csoportot, és több testnél is ezt a szokatlan, kirobbantott mellkast figyelték meg.

19/

A Prometheus űrhajó vezérlőtermében lévő holo-terepasztal hatalmas kivetítőjén a kinti képződmény teljes járatrendszerének a feltérképezése befejeződött. A több száz járat kirajzolódott. Fifiold kopói tökéletes munkát végeztek, minden apró centimétert feltérképeztek sztroboszkópszerű lézervillantásaikkal. A levegőben lebegő szerkezetek apró, piros pöttyökként jelentek meg a holotérkép bizonyos járataiban. Várták az újabb utasítást, hogy merre repüljenek tovább.

Janek kapitány a sarokban pihent, egy pléddel letakarva. A holotérkép halk pittyegéssel küldte folyamatosan a mért adatokat. Hirtelen az egyenletes pittyegés sűrűbbé vált. Janek kapitány félálomból azonnal felugrott és odafutott a holokivetítőhöz. Egy nagyobb vörös pontot figyelt meg az egyik járatban.

20/

– Akkor, ami megölte őket, az már rég nincs itt... – nyúlt bele az egyik holttest mellüregébe Fifield, de meg is ugrott hirtelen, amikor a csendet a rádiója sercenése szakította félbe.

– Millburn, Fifield, itt a Prometheus – reccsent bele a csendbe hirtelen Janek kapitány hangja.

– Mondják, hol vannak?

– Itt, Millburn. A helyzetünk 7401477-es. Miért?

– Bejött egy ping, egy kilométerre nyugatra onnan – válaszolta a kapitány kis szünet után.

– Mi az, hogy egy ping? – kezdett aggódni Millburn.

– Az, hogy az egyik kopó talált valamit, ami nem halott. Élőlény van ott – kezdett aggódni már a kapitány is.

– Mi? – kiáltott fel Fifield, miközben talpra ugrott.

– Jó, de miféle élőlény? – kérdezte tovább a kapitányt rádión Millburn, miközben Fifield felé tárta a karját, hogy csendre intse.

Fifielden úrrá lett a pánik, nem vette figyelembe Millburn mozdulatát.

– És az a..., az a valami mozog?

– Nem. Úgy tűnik, nem – nézte mereven a vörös pontot a kapitány a holotérkép járatában.

– Kapitány, maga..., gondolom, maga nem látja azt a..., azt, amit mi látunk itt, mert különben nem beszélne a nyavalyás pingekről – kezdett kiborulni Fifield, miközben a zseblámpájával vadul az előtte fekvő a holttesteket pásztázta.

– Nem látom. A vihar kezdete óta elég szaggatottan jön az adás.

– Mondjon még ilyen biztató dolgokat! A jel! Mozog? Mozog az a valami?

A kapitány a közeli monitorhoz lépett, de csak árnyékképeket tudott kivenni a képernyőn. Fifield kérdését hallva visszalépett a holo-térképhez és újra szemügyre vette a járatot, ahol az imént felfedezte a vörösen világító „pinget”.

– Nem. Sőt, mi több, el is tűnt. Fantom lehet – szólalt meg kis idő múlva.

– Francba! – káromkodott Fifield egy nagyot.

– Hogyhogy fantom? Mi az, hogy fantom? – üvöltött fel ekkor már Millburn is.

– Jól van, fiúk! Aludjanak! De aztán nem egymásra mászni – próbált nyugodt hangot megütni Janek kapitány.

– De kapitány, mi az, hogy fantom? Mit...?

– Millburn, Miről? Miről beszél? Várj csak! Azt mondta, Nyugat. Egy kilométerre, igaz? – lépett Fifield Millburn elé.

– Igaz – bólintott Millburn.

– De mi nem megyünk oda megnézni.

– Dehogy megyünk oda! – válaszolt rémülten Millburn a társának.

– Akkor az irány...

– Kelet – nyugtázta Millburn, és már meg is fordult, hogy mielőbb eltűnjenek onnan, ahol épp voltak.

– Igen, Kelet – lihegett mögötte Fifield rémülten.

– Ilyen baromságot, pingek, fantomok... menjenek a búsba – dörögött maga elé Millburn és elkezdte szedni a lábait.

21/

Elizabeth Shaw a szobájában azt a videófelvételt vetítette ki, amelyet a barlangjáratban rögzítettek, amikor az óriási idegenek nyomában loholtak. A felvételen jól látszott, ahogy a sorban az utolsó lény térdre rogy, majd elvágódik, miközben a lezuhanó zsilipajtó egyetlen csapással lefejezi őt. A doktor-nő kínai tésztát evett az evőpálcikájával, közben hangfelvételben rögzítette a diktált megjegyzéseit.

– A holografikus felvételen látható lény viselkedése összefüggésben lehet azzal a ténnyel, hogy ma szétrobbant a fej. Lehetségesnek tartom, hogy itt járvány pusztított.

Kinyílt a nő szobájának zsilipajtaja, és Charlie Holloway jelnet meg az ajtóban. A férfi lassú léptekkel belépett a hologram és a nő közé.

– Hivatott, úrnő? – próbált viccelődni szíve hölgyével.

– Fontos újságom van számodra – A nő láthatóan nem vette a lapot. – Az meg mi?

– Ez itt egy rózsa. Együtt fagyasztottam le a pezsgővel, hogy átadjam, amikor megtaláltuk, amiért jöttünk – szólalt meg elváltoztott, szerelmes hangon Holloway doktor.

– És megtaláltuk, amiért jöttünk. Jártak itt... és ez...

– ...a legjelentősebb felfedezés az emberiség történetében. Ez így van – fejezte be a nő

megkezdett mondatát Charlie, ahogy leült Elizabeth elé a fotelbe, miközben a rózsa szárát tekergette.

– Ez csodálatos, tényleg az, de nem beszélünk velük. Neked nem rossz, hogy nem tudjuk a miértet? – hagyta Charlie, hogy a nő a lenge pongyolájában ráüljön a térdeire.

A nő megsimította kedvese rövidre nyírt frizuráját, és az ujjaival a férfi fülei körül körkörös mozdulatokkal próbált betelni annak vonzó sármjával.

– ...hogy miért hagytak el minket? Engem az izgat, baby... – fejezte be a férfi.

– Igazunk volt, Charlie – hajolt a férfi arcához Elizabeth. – I-GA-ZUNK! – csókolta meg szenvedélyesen. – Nézd!

A nő kibontakozott az ölelésből, és az asztalról felvett egy üveglemezt. Megnyomta a szélét, és ezzel a kis mérőműszer már be is kapcsolott. A két DNS ábrája volt látható rajta. Holloway doktor a lemez felé nyúlt.

– A genetikai állományuk őszibb a miénknél. Tőlük származunk – lépett a férfi háta mögé a nő, miközben egyikük sem vette le a szemét a műszerről.

– Hülyéskedsz? – ámult el Charlie.

– Nem – hajolt a nő a férfi nyakához, és lágyan megcsókolta, miközben huncut módon kuncogott Charlie elképedt arcának látványától.

– Oké... Oké... Jól van, akkor hát leveheted apád keresztjét – mosolygott vissza a nőre Charlie.

Elizabeth kacéran felheveredett az ágyára.

– Miért is kellene levennem? – fogta meg a nő a nyakában lógó keresztet, és kiemelte a hálóinge fölé.

– Mert ők a teremtőink – mutatta fel a mérőműszert Charlie.

– Na, és ki az övék?

– Na, ez a lényeg. Azt nem tudhatjuk. Azt viszont tudjuk, hogy végül is nem olyan nehéz életet létrehozni. Akárki képes rá. Egy adag DNS kell hozzá, meg fél adag ész. Nem? – jelentette ki könnyelműen a férfi, bele sem gondolva, hogy szavai nagyon erősen beletaláltak az előtte mosolygó nő szívébe. Elizabeth mosolya hirtelen lehervadt, és könnyek jelentek meg a szemeiben.

– Én nem... Én nem tudok életet adni – nyögte ki bánatosan a nő. – Mit mond ez neked rólam?

A férfi kikerekedett szemekkel nézett a kedvesére. A pillanatnyi csöndet nem tudta meg nem törtéنتté tenni.

– Elli... Én ezt nem azért mondtam. Nem az a lényeg, hogy lehet-e...

– Gyerekünk? – vágott közbe Elizabeth még bánatosabban.

– Nem. Na, na, na, na! Na! Elisabeth Shaw, te vagy a legcsodálatosabb ember, akit ismerek – ugrott oda a férfi, és csókjai-val borította el a szomorú nő arcát. – Én szeretlek... Elli...

A nő hagyta, hogy szeressék. Szeressék az elgyötört lelkét, hagyta, hogy szeressék

a meddő testét. Charlie gyengéden ölelte kedvesét, és többé egyetlen szót sem ejtettek, csak ették egymás száját és élvezték egymás érintését...

Meredith Vickers lassú léptekkel jelent meg a hajó vezérlőtermében. Odalépett a holo-asztalhoz, tüzetesen vizsgálgatni kezdte a kirajzolódó járatokkal teletűzdelt, ismeretlen képződményt. A kopók jelenlegi helyzete jól kivehető volt a járatokban. Várakozó állapotban lebegtek, apró vörös pöttyökként jelentek meg a hologramon. A nő, a kezét hirtelen megemelve, megpróbált a kivetített képbe nyúlni. Egy harmonika éles hangja szakította meg a mozgását. Vickers ijedten visszarántotta a kezét.

– Nana... – szólalt meg Janek kapitány dörögő hangja, akit addig észre sem vett a nő.

– Meddig tart a térképezés? – fordult hátra Vickers a férfi felé, aki a terem távolabbi sarkában, egy takaróba burkolódzva pihent egy fotelben.

– Nem tudom. Nem az én szakmám.

A nő ismét a hologramra nézett. A harmonika hangja ismét megszólalt.

– Rettenetes hangja van annak a vacaknak – állapította meg Vickers flegmán, a kapitányra sem nézve.

– Közlöm magával, hogy ez a vacak egykor rég Stephen Stilssé volt.

– Tudnom kellene, hogy ki az? – kérdezte hidegen a nő.

A kapitány kuncogó hangon folytatta.

– Nézze, ha csak szexet akar, felesleges úgy tennie, mintha érdekelné a piramis térképe –

kortyolt az italába, majd folytatta. – Elég lenne azt mondania, hé, szexet akarok.

A nő nem tudott a hideg jégcsap szerepében maradni.

– Óh, hát persze, miért is ne mondhatnám? Ugyanakkor nem sok értelme lett volna több milliárd kilométernyire utaznom a földi pasiktól– fordult meg Janek felé. – Ha annyira vágynék a szexre, igaz?

A frappánsnak ítélt befejezést már kifelé menet vetette oda a kapitánynak.

– Várjon csak, Vickers! Egy pillanat – ugrott fel Janek, és a nő után vetette magát. – Még egy kérdés.

A nő mosolyogva állt meg, majd hirtelen szembefordult a kapitánnyal.

– Igen? – szólalt meg tettetett közönnyel.

A kapitány egyik kezéből a másikba tette a kis harmonikát. Nagy levegőt vett, mint aki maga sem tudja, hogy a következő mondatát kimondja-e vagy sem. Aztán rászánta magát.

– Nem robot maga?

Vickers elképedt a kérdésen. Mélyen a viyorgó kapitány szemébe nézett, majd szenvtelen hangon kimondta.

– Nálam. Tíz perc múlva.

Aztán sarkon fordult és elhagyta a vezérlőtermet.

A kapitány ezen a fordulaton jót kacagott, majd elkezdett egy régi dalt énekelni. Tetézte mindezt azzal, hogy még a harmonikát is sírásra fogta.

Fifield ment elől a sötétben. A hatalmas kőfej termében voltak, olyan amforák között lépdelték, mint amelyikből egyet David vitt fel előzőleg a hajóra. A terem félhomályában bugyogó sötét, sűrű, váladékozó folyadék borította be az egymástól hosszú sorokban és oszlopokban ágaskodó kelyheket.

– Millburn, mi ez a fekete anyag?

– Ááááá, gazpacho? – hülyéskedett cupogva Millburn a társával.

– Az dohányfüst? – nézett Millburn Fifieldre, akinek a szkafanderüvege belülről teljesen bepárásodott.

– Háááá? – értetlenkedett Fifield, miközben az óriási méretű kőfej előtt állt és lámpájával pásztázta.

– Azt kérdem, hogy dohányfüstöt szívsz-e?

– Ja, csak azt – vihogott Fifield, és egy szívószálat kapott be a sisakjában. Mélyen beleslukkolt, aztán füstöt engedett ki a sisakba. – Dohányt.

– A világ összes tudósának nevében szégyellem, hogy közénk tartozol, Fifield, de tényleg – röhögött fel Millburn is.

Fifield V-alakban feltartotta jobb kezének ujjait. Millburn szembe vele megismételte a mozdulatot. Fifield elővett a hátitás-kájából egy fényes alufóliatakarót, és neki-támaszkodott egy kiálló kúppadnak a szo-

borral szemben, miközben próbálta bebugyolálni a combjait.

– Millburn!

– Igen.

– Szerinted az mi lehetett? Valami istenség? Bálvány, amit imádtak?

– Nem tudom... – kezdett bele Millburn a válaszába, de Fifield felordított, mert a lábuk alatt húzódó tócsában hullámmozgás keletkezett, mint amikor a sekély vízben úszkáló halak apró hullámokat vetnek.

– Az mi? Az mi a franc? – ugrott meg Fifield.

Millburn is megugrott, de még odakiáltott társának.

– Nyugi, semmi baj. Nyugalom, nyugalom, nyugalom.

– Úristen, Millburn... de mi az? – képedt el Fifield, mert a hullámozgás már igen jól észrevehető volt.

– Nyugi, gond egy szál se... – próbálta társát nyugtatgatni Millburn – Bízd csak rám!

Mindkét férfi lassan hátrált, mert a hullámozgás hirtelen abbamaradt, és a habok közül egy apró fej emelkedett ki, ami legjobban egy kígyó fejére hasonlított. Nagyon lassan mozgott és látszott rajta, hogy csupa izomból van a teste. Az ismeretlen lény észrevette a két embert. Pontosan feléjük nézett, és ahogy kiemelkedett a sáros vízből, úgy imbolygott előttük, mint egy királykobra, ami a tömlős testén egyensúlyoz, mint amikor kígyóbűvölő muzsikál előtte.

– Szervusz, Pici! – szólalt meg óvatosan, tettetett nyugalommal Millburn. – Szia!

A lény nem mozdult, emelkedése és imbolygása lassan abbamaradt.

– Halló, Prometheus! Van itt egy hosszúkás alakú, hüllőszerű lény, olyan 50-60 centis, a bőre átlátszó és nagyon szép – adta le rádión a jelentését a biológus.

A hajó vezérlőtermében elhangzott rádióadásra senki sem válaszolt, a vezérlőteremben már nem tartózkodott senki.

– Próbálok... – folytatta Millburn, de abban a pillanatban megcsúszott a lába.

A lény hirtelen megmozdult az ember kiszámíthatatlan mozgását észlelve. Millburn egy lendülettel hátraugrott és a hátára érkezett. A lény gyorsan a férfi elé csúszott és lassú, emelkedő mozdulattal föléje magasodott.

– Jézusom! – kiáltott fel Fifield.

Millburn szólni sem tudott.

– Kettő is van belőlük – szólalt meg nagy nehezen Millburn, amikor a másik lénytől alig pár méterre egy hasonló lény bukkant ki a vízből egy pillanatra.

– Szép vagy. Nagyon szép vagy – nézte a biológus az előtte dermedten ágaskodó, tömlőszerű élőlényt.

– Uramisten, ez mekkora nagy? Mik ezek? – ordította Fifield társától hátrébb húzódva.

– Szép... szép... Nyugalom, ne izgulj! – csitította társát Millburn, miközben próbált a lény alól hátrébb kúszni a teste mellett lévő karjára támaszkodva.

– Már hogyanne izgulnék – hisztériázott Fifield.

– Csak nézegesd, hisz látod, milyen szép kislány! Lányok! – állt talpra felbátorodva Millburn, amikor látta, hogy az élőlény nem mozdul, nem követi őt, csak figyeli, merev, lassan ringatózó csőtestén egyensúlyozva.

– Azt meg honnan veszed, hogy nőstény? – lihegte Fifield a társának.

– Persze, hogy lány, nézd! – próbálta karját előre emelni az úrhajós, mintha egy simogató mozdulatot tenne a lény feje felé.

Az ismeretlen teremtmény imbolygó mozgása alább hagyott, és ahogy a felé nyúló kar közelebb ért, a lény fejformája hirtelen szétnyílt, ami megnövelte annak méretét. Ez Millburnt arra készítette, hogy visszavonulót fújjon. Karját visszarántotta, hogy méteres távolságba kerüljön a különös életformától.

– Hé, tetszünk neki! Gyere picim... – nyúlt ismét a lény felé, amire az, sziszegő hangot hallatva, újra az ember felé rántotta szétnyílt pofáját.

– Óh, óh, óh, óh, semmi baj! Semmi baj! Semmi baj! – incselkedett a férfi, ismét hátrébb húzódva.

– Hagyd már a fenébe, ne nyúlj hozzá – vinnyogott félelmében Fifield Millburn háta mögött – Ez nem jó, nem kéne piszkálnunk!

– Szia, Pici! – nyúlt ismét a lény felé Millburn, aki nem tudta fékezni kíváncsiságát.

A lény ezt már soknak tarthatta, mert egy heves mozdulattal azonnal rácsapta a szélesre nyitott fejét Millburn kesztyűs kezére. Szájszervével megmarkolta a kesztyűt és szorosan tartotta.

– Hú, de erős vagy! – nevetett fel idegesen Millburn, de a lény ekkor egy csavaró mozdulattal kifordította az úrhajós karját. – Kellene egy kis segítség! – mondta Millburn, próbálva lefejtetni magáról az izomtömlőt.

A szorítás erősödött, mert Millburn kezdeti fölényeskedése kétségbeeséssé változott. – Szedd már le! Kérlek! Segíts már! Szedd le rólam ezt az átkozott dögöt!

Ahogy Fifield megpróbálta lefejtetni a társa karját szorító kreatúrát, az a vízben támaszkodó farkával lendületet adva, teljes, tömlős testével rátekeredett Millburn kinyújtott karjára.

– Én... én nem nyúlok hozzá – ordította Fifield.

– Uramisten! – kezdett jajgatni a biológus, ahogy a lény szorítása fokozódott. – Uramisten! – táncolt hátra kinyújtott karján a rátekeredett testtel. – Dugd alá a kezed! Nagyon fáj! Nagyon szorít... nagyon szorít... nagyon szorít... – üvöltözött már.

Fifield csak ugrált a jajgató társa körül, de igazából semmire sem volt képes, úgy lefagyott félelmében.

– Ne legyél már ilyen beszari – sikoltott rá Millburn. – Áááááááá... – üvöltött egyfolytában, körbetáncolva a teremben a biológus.

Fifield megpróbálta megmarkolni a csúszós tömlőt. Az egyetlen pillanat alatt még jobban rátekeredett az úrhajós karjára.

– Nagyon szorít... Ááááá... Eltöri a karom!
– visította Millburn.

Fiefield megpróbálta még jobban megszorítani a lény testét, hogy belekapaszkodva lefejthesse társa karjáról. Az izmos test ekkor erősen megrándult, és Millburn karja abban a pillanatban természetellenes irányba hajlott, majd hangos reccsenéssel eltört.

– Vágd le rólam..., vágd leeee... – üvöltötte térdre rogyva Millburn tébolyult hangon.

Fifield elővette a kését és belevágott a lény testébe, majd egy magabiztos rántással ketté vágta a tömlőt. Abban a pillanatban a lény rángatózni kezdett, és a sisteregve fröcsögő testnedve mindent beterített. Millburn ismét üvölteni kezdett... Fifield szkafandersisakjára fröccsent a lény spriccelő, nyálkás vére. A sisak azonnal füstölni kezdett. Fifield odakapott a sisakhoz, de ekkor a kesztyűje is füstölni kezdett.

Az első pillanatban nem értette, hogy mit történik, de aztán rájött, hogy a szkafander sisakjának üvege úgy olvad széjjel, mintha cukormázból lenne. A lény vére tömény sav volt, abból a fajtából, aminek semmiféle anyag nem tud ellenállni. Fifield kétségbeesetten próbált megszabadulni az olvadozó sisakjától, miközben Millburn sikítozott mellette, a még mindig izgó-mozgó lényvel vias-

kodva. A lény vére kezdte szétmarni az épen maradt karján lévő szkafandert.

– Úristen, a ruhám... – üvöltötte a biológus, eltört karját élettelenül a teste mellett tartva.

A lény ebben a pillanatban megtalálta a szkafanderben keletkezett résben a bűvóhelyét, és egy sikamlós lökéssel eltűnt a hosszú teste az úrhajós ruházatában. A következő pillanatban már Millburn sisakjában tekergőzött, miközben az tátott szájjal üvöltött rémületében.

Fifield képtelen volt megtalálni a tarkójánál lévő hevedert, ami a sisakját az úrruhájához rögzítette. A sisak szétmarrt állapotban szinte cseppfolyóssá válva, kezdett összeroppanni és a jajgató úrhajós arcába olvadni. Fifield nem kapott levegőt a ráolvadó sisakbúra miatt, fuldoklott.

Millburn a sisakban lévő feje miatt nem tudta az ép kezével védeni magát. Az üvöltöző száját megtalálta a tömlős lény, és azonnal belecsúszott, Millburn is fuldoklani kezdett.

A két úrhajós teste szinte egyszerre csuklott össze.

24/

Charlie Holloway szeme égető viszketésére ébredt. Már virradt, álmosan kászálódott ki az ágyból, halkan, hogy Elizabeth ne ébredjen fel. Betámolygott a fürdőszobába, és a tükörbe bámult. A szemei vörösben izzottak. Megmosta az arcát, majd közelebb hajolt a tükörhöz, hogy megvizsgálhassa, mitől verecsenek a szemei. Ahogy közelebb hajolt, hirtelen érezte, hogy valami megmozdul a szemgolyójában. Gyorsan széthúzta a szeméinél a bőrt, és még jobban belehajolt a tükörbe. A lélegzete is elakadt, mert egy pillanatra úgy látta és érezte, hogy a pupillájában egy apró féreg ficánkol, ami épp átfúrja magát a szaruhártyáján.

Hátrahőkölt, mert egy másodpercre tisztán látta a hajszálvékony, apró kis gilisztát. Rettenet költözött a szívébe egy pillanat alatt, de ekkor Janek kapitány rádióból jövő hangja ugrasztotta meg.

– Shaw, fent van? – kérdezte a kapitány.

Elizabeth ébredezni kezdett, félálomban megnyomta a rádió gombját.

– Igen..., tessék...

Charlie mereven figyelte a tükörben a tükörképét, várakozott, de egyetlen szót sem szólt az iménti közjátékról. A mellkasa hihetetlen módon emelkedett és süllyedt a félelemtől, ami hatalmába kerítette.

– Elvonult a vihar, de sem Millburn, sem Fifield nem jelentkezik – szólt vissza Janek kapitány. – Lemegyek pár emberrel összeszedni őket.

– Jó..., rendben... – kászálódott ki az ágyából Elizabeth. – Őöööh, tudják, hogy hol lehetnek?

Charlie lassan elfordult a tükörtől. A szemei szinte tűzben égtek. Ránézett a nőre, de nem szólt bele a diskurzusba.

– Mikor utoljára jelentkeztek, nagyjából ott lehettek, ahol a fej volt – válaszolt a kapitány, mereven a holotérképre bámulva.

Ravel az egyik monitoron pásztázta a barlang járatait, de semmit sem látott a képernyőn.

– Értem..., megyünk – mondta Elizabeth, miközben belebújt a kezeslábasába.

– Oké... Chance! – fordult Janek a vezérlőterem távolabbi pontja felé. – Maga velem jön, gyerünk!

– Megyek, főnök – nyugtázta Chance a parancsot, és elindult a vezérlőteremből kifelé tartó kapitány mögött.

Pár percen belül a folyosókon összeverődött a szkafanderbe beöltözött csapat.

– Ravel – szólt a rádióba Janek. – Kijavította a hibát?

– Nem tudtam uram, a hardverrel lehet a gond – jelzett vissza Ravel a vezérlőteremből.

– Mi a hiba, uram? – kérdezte David a kapitányt, miközben az emberek bemásztak a csapatszállítóba.

– Az egyik kopó élőlényt érzékel – válaszolt kurtán Janek a robot felé fordulva. – Óránként egyszer mutatja, de mindig csak néhány másodpercig.

– Kívánja, hogy megkeressem a kutatószondát?

– Helyes, essen neki – legyintett a kapitány David felé.

„Rámpa nyitása... három... kettő... egy...” – szólalt meg az automata.

– Vigyázzanak odalent! – búcsúzott el David a csapattól, miközben merev szemkontaktust vett fel Holloway doktorral.

Az android csak akkor lépett hátra, amikor a csapatszállító jármű zsilipajtaja bezáródott.

A rámpa kinyílt, és a lomha jármű legurult rajta a bolygó talajára. David beszállt a két-személyes robogóba, majd követte a csapatszállító járművet a nyílegyenes úton.

Az idő teljesen kitisztult, az előző esti viharnek nyoma sem volt. A szintetikus kissé lemaradt a csapatszállítótól, majd hirtelen leállította a robogóját. A nehéz terepjáró örvénylő port kavart maga után. Lassan távolodott tőle, a kitűzött céljuk felé.

25/

– Fifield... – üvöltötte el magát Holloway doktor a barlangban, miután beléptek a különös képződmény szűk bejáratán. Mivel itt az ember számára belélegezhető, tiszta légkör volt, mindannyian levették szkakandersisakjaikat, úgy haladtak befelé egyre mélyebbre a járatokban.

– Millburn.... – ordította Charlie most a másik társuk nevét.

A falakról csak a kis csobogással kevert hangok hallatszottak, választ a kiáltásokra nem kaptak. Az emberi szavak még másodpercekig visszhangoztak a járatokban, aztán szép csendben elhaltak, csak a nedvező falakról csepegő víz hangja hasított mindenütt a csendbe.

– Jól van... jöjjenek – adta ki az utasítást a kapitány.

Az egész csapat megindult, még beljebb a járatokban.

David közben odaért a robogójával a képződmény bejáratához. Ahelyett, hogy megállt és leszállt volna a gépről, gyorsított és átszáguldott a szűk bejáraton. Egy másik járatba ugratott a motorjával, mint amelyiken a társai haladtak. A gépember motorjának kamera-képét a vezérlőteremben Meredith Vickers feszülten figyelte az egyik monitoron.

Amikor az android megállította a motort, Vickers hívta egy titkos frekvencián.

– David... egyedül van?

– Igen, Miss Vickers!

– Küldje a képet a szobámba! – adta ki az utasítást a nő.

– Vettem – nyugtázta szenvtelen hangon a robotember, miközben levette szakfandere védősisakját.

David lassan haladt a járatban. Egyik kezében a sisakját tartotta, a másikban a lámpájával világított maga elé. Egyenesen egy távoli, vörösen világító fény felé haladt a sötét járatban. Vickers a szobájában egy monitoron figyelte a bejövő képet.

Az android odaért a levegőben lassan pörgő kopóhoz, amelyet még Fifield engedett útjára. A megfigyelő szonda egy zsilipajtószerű falnál lebegve várakozott. A barlang falát itt körös-körül megmunkált fémlemez borította. David hozzáért a falhoz, amire a hatalmas zsilipajtó felfelé mozdult, feltárva maga előtt egy helyiséget. Az addig egy helyben várakozva lebegő kopó azonnal bekapcsolta a letapogató lézereit és sztroboszkópozva elrepült az android mellől, hogy az új nyílás járatait is feltérképezze. David lassan követte a szonda útját.

A vörös villogás egyre távolabbról látszott. A férfi a lámpával magas oszlopokat világított meg. Az oszlopok apró fémhengerekből voltak összeállítva. David közelebb hajolt az egyik oszlophoz a terem közepén. Olyan volt a felépítése, mintha ezernyi, apró amforából építették volna fel. David körbefordult a te-

remben. Az oldalfalakat is a számára már ismerős amfora-tartályok borították.

Vickers közelebb hajolt a monitorhoz, úgy figyelte a bejövő videófolyamot, amit a robot közvetített számára.

Az egyik oldalfalnál David ismét végig húzta a kezét egy domború felületen. Újabb zsilipajtó nyílt ki. A felderítőszonda szinte a semmiből tört utat magának a feltáruló helyiségbe, gyors reppenéssel haladt el az android mellett az ismeretlenbe.

David is belépett a folyosóba. A zsilipajtó mellett, kétoldalt, több méteres elefántormányú maszkban ábrázolt idegenek óriásszobrai fogadták.

A szintetikus férfi lassan emelte fel a lámpáját, úgy közvetítette a képet Meredith Vickers számára.

A felderítő kopó végigjárta útját, és ismét elsüvített David mellett, de most már kifelé haladt a járatban. A férfi elfordult és egy óriási termet pillantott meg. Pár lépést tett előre, és egy ismeretlen szerkezetet vett észre a terem közepén. Olyan volt, mint egy színpadi emelvény. Láthatóan mesterséges eredetű volt.

A robotember ekkor egyetlen mozdulattal lekapcsolta a mellkasára rögzített kamerát. Vickers előtt elsötétült a kép.

– Hát így állunk, te szemét – dűnnyögte magában a nő bosszúsan. – Lekapcsoltál?

Az android teljesen egyedül, mindenféle felügyelet nélkül maradt a teremben. Lassan

fellépett a színpadszerű emelvényre. Négy hatalmas szarkofágot fedezett fel maga előtt, amelyek körben helyezkedtek el a kiépített magaslaton.

A csapat ez alatt egyre mélyebbre hatolt a barlangrendszerben.

– Ez micsoda? – kérdezte Chance, amikor meglátta az amforákkal teli termet.

Holloway doktor ebben a pillanatban megbotlott és féltérdre zuhant.

– Charlie! Mi történt? – ugrott oda hozzá Elizabeth és belevilágított a felnéző társa szemébe.

– Megbotlottam – hunyorgott a férfi, karját felemelve, ezzel a lámpa fényét kitakarva.

– Óh, Istenem beteg vagy? – rémült meg Elizabeth, látva, hogy Charlie eléggé rossz állapotban van.

– Semmi baj, bébi! Gyerünk! – pillantott Holloway a nőre és már el is kiáltotta magát:

– Fifield... Millburn...

Továbbhaladtak. Elizabeth nem szólt egy szót sem, de aggódni kezdett, látva Charlie véreres, begyulladt szemeit.

– Hé, Chance... Nem kéne hozzányúlnia – szólt rá Janek a társára, aki a teremben álló legszélső amforához próbált hozzáérni.

– Shaw doktor! – szólította meg a nőt a kapitány.

– Igen?

– Van valami ötlete, hogy mi a kórság folyik ezekből a vázákból?

A kutatónő a lámpájával körbevilágított és látta, hogy az amforák tetejéből fekete színű,

sűrű lé bugyog ki és folyik le, egészen a talajig, az összes „vázából”, ahogy a kapitány jellemezte ezeket az ismeretlen eredetű és funkciójú tárgyakat.

– Nincs, de nem így néztek ki, amikor előzőleg itt jártunk – állapította meg Shaw.

Ekkor valaki felüvöltött.

– Kapitány!

– Igen? Mi az? – ugrott meg Janek a kiáltásra, mert már ő is látta az emberi testet, ami a hasára fordulva feküdt a fekete sűrű folyadékban.

– Ki az? – ismételte meg a kérdést határozottabban.

– Fifield.

– Ki az? – kiáltott fel Elizabeth is, ahogy közelebb ért.

– Nem, ez Millburn.

– Elli... – kiáltott Holloway is Elizabeth felé.

– Nem tudom – próbálta megfordítani a testet Chance.

– Ne nyúljon hozzá – adta ki az utasítást rémülten a kapitány.

– Elli... – kiáltott fel ismét Charlie.

Elizabeth most a másik irányba indult, Hollowayhoz, aki lemaradva a többiektől, a sárban üldögélt.

– Mi a baj, Charlie? – kiáltott oda Elizabeth, miközben már futott is visszafelé a férfihoz.

– Arra kérek, hogy vizsgálj meg, mint orvos, és mondd meg, hogy mit láatsz... – nyögte Charlie, nehezen véve a levegőt.

A nő közel hajolt a férfihoz, és lámpájával a szemeit világította meg.

– Csak azt, hogy beteg vagy – próbált nyugodt maradni a doktornő.

– Nézd meg, és mondd el, hogy mit láatsz!
– erősködött a férfi, ahogy elkapta Elizabeth karját.

A férfi szemei teljesen vörössé váltak, mint aki egész éjjel ívhegesztőbe nézett, védőszemüveg nélkül.

Chance közben segítséggel meg tudta fordítani a hason fekvő testet. A szakafanderes test tátott szájjal feküdt a savtól szétmárt sisakban.

– Uramisten... – térdelt le a holttest mellé a kapitány elborzadva. – Ford, jöjjön ide, adta ki az utasítást.

– Janek! – kiáltott ekkor Elizabeth a kapitány felé.

– Tessék!

– Vissza kell mennünk.

– Mit láatsz... Elli, mit láatsz... – suttogta elhaló hangon Charlie a nőnek.

– Itt fekszik egy emberem holtan – rázta le a kapitány a doktornőt.

– Holloway beteg. Nagyon, nagyon nincs jól – kiáltott rá a kapitányra rémülten Shaw.

Közben Ford a holttestet vizsgálgatta, Chance és a kapitány lámpájának fényében.

– Valami mozog a nyelőcsövében – jelentette ki Ford, hátrébb lépve a hullától.

Ahogy ezt kimondta, egy pillanatra megjelent valami a holttest szájában. Egyetlen

pillanat alatt kiugrott, és a test mellett elfolyó vízbe loccsanva, mint egy sikló, tovatűnt a sötétben.

Mindannyian megugrottak. Ford elsikította magát.

– Úristen... Mi volt ez, Úristen?!!!

Közben Holloway győzködni kezdte Elizabethet.

– Jól vagyok – próbált felállni Charlie, és közben megemelte az előtte térdeplő nőt is.

– Janek, jöjjenek és segítsenek – kiáltott fel kétségbeesve Shaw doktor.

– Jól vagyok... jól vagyok... – erősködött Charlie, miközben újra térdre rogyott.

A kapitány fel sem tudott ocsúdni a felfokozott helyzetből, máris egy másik problémával találta szemben magát.

– Ford, menjen oda! Mi a fene van ott? – kiáltotta Elizabeth felé.

– Jó, semmi gond. De tényleg – kapaszkodott az odalépő Chance karjába Charlie.

Az úrhajós erős kézzel megragadta Hollowayt, majd támogatva őt, elindult visszafelé a járatban, ki az átkozott teremből.

– Megyünk a hajóra. Tudok járni, tudok én – ismételte Charlie önkívületi állapotban, miközben botladozva támaszkodott a társára.

– Lassan! – kiáltott a kapitány az imbolygók után rohanva.

Elizabeth hevesen kiabálni kezdett a rádiójába.

– Prometheus... Prometheus, jelentkezz!

– Fejre vigyázni! Na, gyere már! – botladozott a képződmény kijáratánál Charlie, miközben újra térdre rogyott.

– Segítsük fel! – kért segítséget Chance a kapitánytól.

– Prometheus, jelentkezz! Van ott valaki? – sikította a nő a rádióba.

Meredith Vickers a vezérlőben a monitorfal előtt állt. Minden űrhajós kamerája be volt kapcsolva, így több perspektívából látva a kialakult helyzetet, hallgatagon hátralépett egy kicsit. Egy örökkévalóságig tartó csend után akadozva megszólalt.

– Igen..., itt... Vickers!

– Kérek egy ápoló csapatot a légzsiliphez. Készítsenek elő karantént! – ordította a rádióba Elizabeth. – Holloway beteg.

– Vigyék... gyorsan! – üvöltötte a háttérben Janek a csapat tagjainak.

– Mi baja van? – szólalt meg ismét Vickers.

Csinálja Vickers – rázta le a doktornő.

– Vissza a hajóhoz! A barlang veszélyes – adta ki a háttérben az újabb utasítást a kapitány.

Vickers elrobogott a lemerevedve figyelő Ravel mellett. Futtában odakiáltott neki.

– Beöltözöm.

Ravel odalépett a monitorok elé, ahol az űrhajósok testkameráinak felvételeit figyelték. Elképedve nézte az eseményeket.

– Gyerünk, gyerünk! – hallatszott a kapitány hangja a háttérből.

– Charlie szólalj meg... Janek! – volt hallható Elizabeth Shaw kétségbeesett hangja is.

– Mi van, ha mind megfertőződünk? – lehetett kivenni a rádióban, a kavarodásban Chance hangját is.

David a zseblámpája fényével próbálta az óriási termet bevilágítani, de hasztalan. Fellépett a pódiumra. Csizmája sarka fémesen kemény anyagba ütközött. Levilágított a talajra, majd lassan körbefordult a lámpa fénycsóvjával. A talapzat, tömör fémes anyagból volt felépítve. Egybefüggőnek tűnt, sehol egy repedés vagy illesztés nyoma.

Odalépett a köralakban elhelyezkedő egyik emelvényhez. Mintha az is a talajból nőtt volna ki, egybefüggőnek tűnt a talapzattal. A szélein, körben, puha anyagú „göbök” emelkedtek ki. Az android megtapogatta őket egyenként, majd nyomkodni kezdte őket. A nyomásra halvány fényben kezdtek világítani, majd a szerkezet egyszer csak megmozdult. Egy hatalmas fémfotel emelkedett ki az emelvényből és fordult ki a robotember felé. David rávilágított az ülőalkalmatosságra, majd egyetlen mozdulattal beleült. A fotel eredetileg sokkal magasabb lényeknek készült, a férfi úgy ült benne, mint ha egy kisdud ülné egy fotelben.

Ahogy elhelyezkedett és hátradőlt, abban a pillanatban a terem tulsó felében fény derengett fel, olyan villódzó fény árasztotta el az emelvény szélét, mint amikor a barlangjárásban a hologram-figurák elrohantak mellettük.

Egy óriási humanoid hologramja jelent meg. Idegen, mély hangú orgánummal, külö-

nös nyelven kezdett beszélni a kivetített lény. Három társa is megjelent a termet övező különböző járatokból. Láthatóan egymással beszélgettek hevesen gesztikulálva, majd az egyikük elindult a fotel felé, amelyben David meghökkenve ült. Amikor az android rájött, hogy a lény a fotelbe fog leülni, gyorsan felugrott átadva a helyét a hologramnak. A robot közel hajolt, úgy nézte a lénynek az emberi arcát, de az vetített képként folytatta az ismeretlen tevékenységét. A székkal együtt elfordult az asztal-szerű szerkezethez, majd a kezébe vett egy ott heverő sípot és belefúj. Egy dallamot kezdett játszani a hangszeren. A robot figyelte a humanoid ténykedését. A dal hatására felettük megjelent egy fényes gömb, majd egymás után több szerkezet kezdett világítani körülöttük. A lény elkezdte nyomogatni az asztal szélein elhelyezkedő puha göböket.

David ekkor értette meg, hogy a hologramlény egy vezérlőpultot irányít a mozdulataival. Az android ekkor érdeklődve lépett fel a vezérlőpultra, úgy helyezkedve, hogy mindent lásson, amit a hologram kivetít. A vetített kép rajta is áthatolt.

Ekkorra a többi lény is az asztal köré gyűlt, és az érthetetlen nyelvükön társalogtak egymással. A vezérlőpultnál ülő lény még gyorsabban kezdte az ujjait mozgatni, aminek hatására az emelvény közepén egy fényesen világító gömb jelent meg, apró villódzó pöttyökkel.

David közelebb lépett ehhez a kivetített képhez. Láta, hogy a gömbben lévő pontok mozognak, mintha ellipszis pályán keringenének. Némelyik pont körül gyűrűket is észlelt. Szintetikus agya ekkor jött rá, hogy amit lát, az egy galaxis kivetített képe, és a mozgó pöttyök különböző csillagok és a körülöttük keringő bolygók képei. Egy háromdimenziós csillagtérkép volt a gömb, amit megfigyelhetett.

Ekkor több hasonló gömb jelent meg a terem más részein is, mindegyik egy-egy galaxis lehetett, saját csillagrendszerekkel. David elképedve nézett körül, ahogy az egész terem végül beragyogta az elképesztő univerzum végtelen képe.

A vezérlőszatalnál lévő lény kezei folyamatosan dolgoztak egy láthatatlan szerkezeten, miközben a teremben állandóan változott az univerzum galaxishalmazainak kivetülése. A szintetikus ember szinte a teremtés közepén érezhette magát, lehetetlen volt betelni a látvánnyal. Karjait széttárta, és úgy forgott a terem közepén, mintha részese lenne a végtelenségnek. Ahogy ujjaival megpöccintett egy bolygót, az mintha észlelte volna az érintését, arrébb perdült a keze ügyéből.

Egy ismerős bolygót vélt felfedezni a sűrű forgatagban. Az android kinyúlt a bolygó felé, és az nem tért ki az ujjai útjából. David megtudta fogni a hologramot, majd a szeme elé emelte. Ahogy forgatta, Afrika kontinense rajzolódott ki a gömbön. A végtelenségben a

Földbolygót találta meg. Egy ideig forgatta a kezében, majd felfelé nyújtott karral hagyta, hogy a Föld az ujjai közül elsodródjon a többi vetített kép közé.

Egy pillanat alatt felvillantak a fények, és mintha sohasem létezett volna a hologram, elvillant minden, és újra sötétség borult a teremre.

David körbenézett, és látta, hogy féloldalt tőle, a vezérlőpult felett, strandlabda méretben már csak a Földbolygó hologramja forgott. Oda akart lépni hozzá, de ekkor ez az utolsó fény is kihunyt.

A férfi körülnézett és meglátott egy újabb, halvány fényforrást, ami a körben elhelyezett egyik szarkofágból áradt. Mielőtt oda léphetett volna, ez a fényjelenség is elhamvadt, de az android még felismerte az egyik idegen lény körvonalát az üvegtetejű kapszulában. Bekapcsolta a zseblámpája fényét, és lassan közelítette meg a lény nyugvóhelyét. Az idegen egy elefántormányú maszkkal a fején feküdt a kapszulában. David leterdelt, és úgy bámult az üvegen át az idegen arcba. Az nem mozdult, ezért a szintetikus ember óvatosan lehajolt és a füleit az üveglaphoz nyomta. Hallgatózott. Kis idő múlva hallott bentről valami halk zúgást, mint amikor keringtető folyadékot pumpálnak egy mélyálomban lévő testbe. Elmosolyodott, mert rájött, hogy az idegen lény, aki talán ezer évek óta fekszik bezárva a szerkezetbe, még mindig életben van.

– Elég rosszul néz ki – jelentette ki Janek kapitány, miközben a csapatszállító jármű egyik székébe kötötte magát.

– Odalent kapott el valamit. Levettük a sisakot mi is... – hadarta kétségbeesetten Chance. – Mi van, ha...

Nem tudom – szakította félbe a kapitány a beosztottja mondatát, majd a rádiójába kezdett beszélni. – Prometheus, itt Janek? Nyitva várjon minket a rámpa!

– Rendben, kapitány! – nyugtázta a hajó vezérlőterméből Ravel.

Elizabeth a fekvő Charlie-hoz beszélt.

– Istenem! Úgy sajnálom.

Holloway nem reagált. A szkafander sisakja alatt a teljes arca elváltozott. Nagy fájdalmi voltak, üvöltözött. Az arcbőre zöldes színűvé vált, és kiterjedt repedések jelentek meg rajta.

– Istenem! Kérem... – sikoltotta tehetetlenül Elizabeth a többiekre nézve.

Segíteni senki sem tudott, mindenki magába roskadva várta, hogy végre az anyahajóhoz érjenek. Holloway a teljes visszautat artikulálatlan hangon jajgatta végig.

Amikor a csapatszállító hirtelen nagy döccenéssel fékezett az úrhajó előtt, és kinyíltak a jármű zsilipajtói, Janek kapitány kiugrott. Amikor látta, hogy az úrhajó rámpái nincsenek leengedve, újra a rádióba üvöltött.

– Prometheus, miért nincs még nyitva az a rámpa? Parancsot adtam! Vickers! Azonnal nyissák ki a rámpát!

– Nézz rám Elli... már késő, nézz rám – tért hirtelen magához Charlie.

– Nem... nem... beviszünk a hajóba – súgta Elizabeth halálra vált hangon.

– Nézz rám! Nem, nem mehetek vissza!

– Ford, segítsen! – fordult Shaw doktornó a társához, de az meg sem mozdult. A hajó zárt zsilipajtáját nézte.

– Légzsilipesek, itt Janek... Azonnal nyissák ki az ajtót! – üvöltötte a kapitány immár az ajtó előtt állva.

– Várjanak még! – lépett belülről a zárt ajtó mögé Meredith Vickers.

– Prometheus, hallanak engem? – üvöltözött a kapitány továbbra is. – Az istenit... nyissák már ki az ajtót végre! Ez parancs!

A szkafanderbe öltözött Vickers egy lángszóróval a kezében jelent meg. Odaintett a benti legénység tagjainak.

– Kinyitni! – adta ki a parancsot.

Egyikük rátenyerelt a nyitógombra. A rámpa lassan kezdett leereszkedni. Vickers közben begyújtotta a kezében tartott lángszóróját, és kisebb lángcsóvákat lövellt a kinti világ felé. Amint a rámpa talajt ért, előre lépett a kapitány elé. Janek megtorpant, látva a nő kezében a begyújtott, égő fegyvert.

– Mit csinál maga? – képedt el a kapitány.

– Nem fogják behozni ide! – mondta nyugodt hangon Vickers.

– Vickers, ez az ember beteg – mutatott a kapitány a háta mögé, ahol négy ember futott már Holloway testével a rámpa felé.

– Igen, látom, és épp ezért nem engedhetem fel a hajóra – emelte fel a hangját Vickers.

– Chance, jöjjön, segítsen – kiáltott közen Elizabeth a társa felé, mert Holloway teste görcsökben rángatózott, így nem tudták tovább megtartani a kezeikben. Charlie rángatózó testét a rámpa előtti talajra fektették. Holloway önkívületben volt, de megpróbált négykézlábra emelkedni. Közben továbbra is jajgatott fájdalomában.

– Kérem... még segíthetünk rajta – futott könyörögve Elizabeth Vickers elé.

– Magán segítsen – mondta felemelve a lángszóróját Vickers a doktornőnek, majd kiadta a parancsot: – Rajta kívül mindenki jöjjön be a hajóba! – intett Holloway felé.

– Nem hagyom őt magára... – ordította Shaw doktor, amikor ránézett Janek kapitány tehetetlen kifejezésű arcára.

– Vele maradhat! – zárta le a vitát Vickers.

– Miért kell ez? Elkülönítjük és megy a medikabinba – próbált vitába bocsátkozni Janek az elszánt nővel.

– Kérem... ne tegye ezt vele – próbált Vickersre hatni elkeseredve Elizabeth.

Ekkor Holloway feltápáskodott. Az arca annyira eltorzult a szkafander sisakja alatt, hogy nem is lehetett ráismerni. Támolyogva felemelte a kezét Elizabeth felé.

– Igaza van... Elli... – hörögte.

– Vickers... – próbált szóhoz jutni Janek kapitány is.

– Mire készül? – emelte fel a fegyverét Charlie felé Vickers.

Charlie Holloway utolsó erejét összeszedve Elizabeth felé fordult.

– Szeretlek bébi... szeretlek, ezt ne feledd el soha.

– Neeee... Charlie, neee... – indult volna meg Elizabeth Charlie felé, de a kapitány megragadta a karját, úgy tartotta vissza.

– Holloway, ne..., álljon meg!! – üvöltött fel Vickers, amint a férfi támolyogva elindult felé. – Héééé... álljon meg – hátrált a nő a hajó bejárata felé.

Pár méterre Elizabeth Shaw birkózott az őt lefogó kapitánnyal, miközben üvöltözött. Vickers ismét begyújtotta a lángszórót és kisebb csóvákat lövellt a közeledő beteg férfi felé.

– Holloway, álljon meg... istenemre mondom... álljon meg!

Charlie nem engedelmeskedett. Felemelte karjait és futni próbált Meredith Vickers felé, közben ismételve a szavait.

– Gyerünk... gyerünk már...

Vickers bepánikolt... Mindenki üvöltözött. Aztán egy hatalmas lángcsóva terítette be a rámpára fellépő embert. Charlie rogyadozó lábakkal támolygott a bejárat felé, így egy újabb tűzsugár borította be. Holloway még mindig talpon volt, annak ellenére, hogy láng-

tengerré vált a szkafandere. Ekkor Vickers vicsorgó fogakkal ismét tüzelt és tüzelt.

Janek kapitány és Chance ketten alig tudták lefogni a földön vergődő és sikítózó Elizabeth-et. Charlie szintén üvöltött a fájdalomtól, ahogy a tűz egyre jobban körbe ölelte. Aztán lassan térdre rogyott, majd tűzlabdaként gurult le a rámpáról.

Vickers leengedte a fegyvert, és zihálva nézte az iménti tettét. Elizabeth önkívületi állapotban üvöltött. Körülöttük a legénység minden tagja tehetetlenül nézte a lassan mozdulatlaná váló, elhamvadó egykori társukat.

29/

Elizabeth Shaw hálóruhában feküdt. Vakító, fehér fény ölelte körbe. A nő lehunyt szemmel pihent. Egy férfi karja nyúlt az alvó nő nyakához, egy aranykeresztet emelt ki a nyakából és a ruhájára igazította. A mozdulatra Elizabeth hirtelen magához tért, és elkapta a férfi karját.

– Őszinte részvétem – szólalt meg David, miközben még mindig a keresztet fogta a nő nyakában. – Ezt le kellene vennem. Lehet, hogy fertőzött.

– Hogyha kórokozó volt ott, bármelyikünk megkaphatta – kapkodta a levegőt Shaw doktor. – Mindenkit... mindenkinek meg kell vizsgálni a vérét, aki velünk volt – markolta meg az android csuklóját a nő.

– Természetesen.

– Igen... igen... – nyögte ki Elizabeth, és elengedte David csuklóját.

A szintetikus férfi egyetlen mozdulattal kipattintotta a nő nyakláncát, és levette róla a kereszttel együtt. A nő magatehetetlenül feküdt a hátán az orvosi szoba vizsgálóasztalán.

– Tudom, hogy mennyire fáj ez most önnek a történetek után – beszélt lágy hangon David, miközben a nyakláncot egy zárható üvegcsébe tette. – De tekintve, hogy ön karantént rendelt el, kötelességem megkérdezni, volt ön és Holloway doktor között intim kapcsolat mostanában?

David pár gombot megnyomott az asztal szélén, amire bekapcsolt az asztal fölé rögzített, félkör alakú test-szkenner. Elizabeth nem szólalt meg, nem volt olyan állapotban, hogy bármire is válaszolni tudott volna.

– ...lévén a kapcsolatuk szoros, és én szeretnék alapos munkát... – hallgatott el hirtelen az android, ahogy a szkenner kivetítő képernyőjét figyelte –... lám csak... – fordult a nő felé David, majd tényként közölte: – Ön terhes.

– Mi? Micsoda? – élénkült fel a nő az asztalon, felemelve a fejét a monitor irányába.

– Tizenkét hetes lehet.

– Nem... az... az lehetetlen – ült fel az asztalon Shaw doktor. – Én nem lehetek terhes.

– De volt nemi aktus kettejük között? – kérdezte David szenvtelen hangon.

– Igen, de csak... csak alig 10 órája. Semmiképp nem lehetek három hónapos terhes.

– Csakhogy ez... ez nem éppen hagyományos magzat – mosolygott David a nőre.

Elizabeth semmit sem értett abból, ami történt most vele.

– Meg akarom nézni – suttogta az androidnak.

– Nem tartom jó ötletnek – kapcsolta ki a műszer képernyőjét David gondterhelten.

– David, meg akarom nézni – emelte fel a hangját a nő.

– Nyugodjon meg.

– Meg akarom nézni... – mászott le az asztalról kétségbeesetten a nő, majd próbálta a

műszert újra összekapcsolni. – Szedjék ki belőlem! – nézett kétségbeesetten a férfire.

– Sajnos, itt nincs alkalmas személyzet ilyen műtét elvégzésére. De szoba jöhet...

– Ki kell szedniük! – szakította félbe a férfit a nő, most már parancsoló hangon.

– ...hogymost krióálomba merítjük, és úgy szállítjuk vissza a Földre.

– Kérem, szedjék ki belőlem! – kapaszkodott Elizabeth David vállaiba. – Szedjék ki belőlem! – ordította bele a férfi képébe. – Kérem!

Ebben a pillanatban Elizabeth görcsösen összerándult. Maró fájdalmat érzett a hasában. Féltérdre rogyott, úgy nyögdecselt fájdalmában. David elkapta a nőt, hogy az ne vágódjon el a szoba talaján.

– Biztosan nagyon fáj. Várjon! Csillapítom, jó? – vágott bele egy automata fecskendő, amit a vizsgálóasztal melletti tálcáról kapott fel. A fecskendő tartalma azonnal a nő karjába injektálódott.

– Jól van – nyugtatgatta David a lehanyatló fejű nőt, majd két karjába fogva felemelte és visszahelyezte a vizsgálóasztalra. – Hamarosan jön valaki önért, és visszaviszi a Krióba.

Elizabeth a kábító injekció hatásától bénultan feküdt az asztalon.

– Most úgy érzi, hogy elhagyta az Istene – duruzsolt neki David.

– Mi? – tért vissza a jelenbe egy időre Elizabeth.

– Holloway doktor meghalt, korábban az apja is hasonló szenvedések közt halt meg. Mi is vitte el őt? Ebola?

A nő szeméből könny kezdett szivárogni, ami az arcán végigfolyva az asztalra cseppent.

– Honnan tudja? – nyögte ki utolsó erejével.

– Megnéztem az álmait – válaszolt mosolyogva David, majd sietősen elhagyta a szobát.

Elizabeth szemei lecsukódtak, lélegzete lelassult. Álmosító homály lengte körül.

Egy sárga kesztyűs kéz paskolta meg Elizabeth arcát.

– Shaw doktor! – szolongatta Ford, aki izolációs szkafanderben állt felette. – Shaw doktor! – paskolta meg megint Elizabeth arcát. – Feladunk magára egy izoláló öltözetet, és átvisszük a Krióba, alszik egy jó nagyot. Shaw doktor! Teljesen ki van ütve – állapította meg Ford, és odafordult a társához, aki szintén izolációs szkafanderben állt Shaw fölött. – Készítse!

Ebben a pillanatban Elizabeth kinyitotta a szemét, és egy literes oxigén lélegeztető palackot kapott le a vizsgálóasztal melletti szekrényről. Mielőtt Ford társa reagálhatott volna, Elizabeth egy erős csapással megütötte a férfit, azután Fordnak támadt. Ford ellökte magát ugyan, de Elizabeth ismét lesújtott, és mégis sikerült eltalálnia Fordot.

A férfi rávetette magát a viaskodó nőre, aki lerúgta magáról. Az izolációs szkafander nem való gyors testmozgásra, így ez eléggé lelassította az orvosi szobában a viselőiket. Elizabeth egy jól irányzott ugrással levetette magát az asztalról és kifutott a szobából. Közben görcsösen markolászta a hasát, mert a fájdalmai ismét rátörtek.

Shaw doktor rácsapott a zsilipajtót záró nyomógombra és kigurult a lezáródó ajtó alatt. Kint, az úrhajó folyosóján ismét össze-

görnyedt a fájdalomtól, de összeszedte az erejét, és támolyogva tovább futott.

Odaért Vickers szobájához, és bebillentyűzte az általános nyitókódot. Végigrohant a szobán a medikabinhoz. A kabin képernyőjén beütötte a parancsot, majd ismét összerogyott a hasgörcsétől.

„Sürgősségi ellátás üzemmód. Kérem, adja meg sérülése jellegét” – szólalt meg a medikabin automatikája.

– Végezz... császármetszést! – kiáltotta Elizabeth a monitorba.

„Hiba! A medikabint férfi betegre kalibrálták” – villogott a képernyő vörösen. – „A megjelölt beavatkozás nem elérhető. Kérjen személyes orvosi segítséget.”

Elizabeth ismét nyomkodni kezdte a képernyő vezérlőpaneljét.

– Kézi beállítás, sebészet, hasi műtét. Behatolásos sérülés – nyögte ki az utasítást. – Idegen test, indítás.

Ismét összegörnyedt az egyre sűrűbben jelentkező fájdalmai miatt. Ekkor a géphang ismét megszólalt.

„Sebészeti beavatkozás.”

A medikabin kilencven fokban megfordult és az üvegbúrája lassan felnyílt. Elizabeth leszaggatta magáról a hálóinget, amiben még az orvosi szobából menekült el. Fájdalomcsillapítót nyomott a combjába, majd a fecskendőt a szájába vette, és ráharapott a kemény műanyag hengerre. Bemászott a medikabinba.

Az automatika leengedte az üvegbúrát, magába zárva ezzel a beteget.

Shaw doktornő a kabin belsejének üvegbúráján megjelenő holo-képernyőn bepötyögte az utasításait.

„Vizsgálat indítása” – szólalt meg az automatika ismét, majd a kabin belsejében a sínen futó testszkener működésbe lépett. A lézerefény végigtapogatta a nő testét, ide-oda futott a sínen a szkener.

– Csináld már! – vette ki a fogai közül a fecskendő hengerét a nő. – Szedd ki! – ordította fájdalmában. – Kérlek! Gyerünk! Csináld!

A letapogató szkener az eredményt kivetítette a nő arca fölötti üvegbúrára. Elizabeth tisztán kivette az idegen létforma életjeleit, ritmikus szívmozgását.

– Csináld! – ordította ismét az automatikának.

„Helyi érzéstelenítés” – hangzott el az automata rendszer hangszórójából, miközben egy robotkar a nő hasát spriccelte be fertőtlenítő folyadékkal.

„Műtéti kezelés indítása...” – hangzott el ismét, és több robotkar lendült a nő hasa fölé, majd azonnal megkezdődött a lézerekkel a has felnyitása. Égett hús szaga csapta meg Elizabeth orrát.

– Ááááá... Úristen! – ordította a nő fájdalmában, mert a fájdalomcsillapító még nem érte el teljesen a hatását.

A hasfal átvágása megtörtént, ekkor két oldalról ismét robotkarok jelentek meg és terpesztőt helyeztek el a szétnyitott vágatban. Ezután megkezdődött a felnyitott hasüreg szétfeszítése. Elizabeth üvöltött a fájdalomtól. A mellkasa fölül egy fogókar leereszkedett, majd eltűnt a nő hasüregében. Elizabeth közben zihálva, a markában tartott másik fecskendő-t erősen magába vágta, és annak teljes tartalmát beleengedte az oldalába.

A fogókar mozogni kezdett a nő belsejében, majd egy erős rántással megkapaszkodott valamiben. Elizabeth közben ráharapott a fecskendő kiürült hengerére, és próbálta megemelni a fejét, hogy láthassa a pillanatot, amikor a robot fogókar kiemeli belőle az idegen testet.

Ekkor a fogókar megindult felfelé, és egy kézilabda nagyságú húsgömbölyeget emelt ki a nóból. A gömbölyeg semmihez sem hasonlított, de jól látszott, hogy köldökzsinórral kapcsolódik a nő szervezetéhez.

Elizabeth még a fájdalomról is elfelejtkezett, úgy megdöbbsent a véres látványtól.

– Úristen..., mi ez? – nyögte magának kétségbeesetten.

Ebben a pillanatban az összegömbölyödött „valami” valósággal szétrobbant, és véres folyadék szakadt ki belőle, ami a nő nyitott hasfalára loccsant. Elizabeth ismét felüvöltött, amint meglátta a ficánkoló lényt a robotkar fogói között. Az organizmus úgy nézett ki, mint egy polip. Karjaival kapaszkodni próbált

a fémes karokon. Próbált szabadulni a robotkar szorításából. Elizabeth ekkor egyetlen fájdalmas kiáltással kísért mozdulattal kitepte a hasából kilógó köldökzsinórt, majd bepötyögte a feje fölötti holo-monitorba a parancsot a hasfal lezárásához.

A terpesztőkarok ellazultak, a hasfal vágata összehúzódott. Ismét kinyúltak oldalról a vékony robotkarok és gyors ütemben végigtűzték az automata tűzőgéppel a hasfalat. Elizabeth nem tudta levenni a tekintetét a közben visítózva ficánkoló idegen életformáról, amely továbbra sem tudott szabadulni a fogókarok szorításából.

A lény erős, izmos testével pörögni kezdett, és a nyúlványaival ide-oda csapkodva próbált az üvegbúra belsejében megtámaszkodni.

– Istenem... segíts! Mozdulj már! – vinyogott a nő kétségbeesetten, miközben a medikabin lassan függőlegesbe állt és kezdett az üvegbúra felhúzódni. A kabin belseje merő vér volt a lény csapkolódásától, de Elizabethnek nagy nehezen sikerült a hasa fölött, azután a mellkasa fölött, majd az arca fölött vergődő lény alatt kicsusszannia. A medikabin külső vezérlőpaneljéhez mászott, majd a lezáró parancsot bebillentyűzte.

– Gyerünk... öld meeeeeg! – ordította önkívületében.

A medikabin ismét vízszintes állapotba süllyedt, és közben légmentesen lezárta az üvegbúráját. A lény még mindig vergődött a harapófogóként rásimuló fogókar szorításá-

ban. Ekkor fülsiketítő sivítással jeges gáz árasztotta el a teljes kabint. Az organizmus még erősebb ficánkolásba kezdett, közben pokoli visítással küzdött a sorsa ellen. Elizabeth feje a külső üvegbúrához nyomódott, csukott szemmel hallotta a bentől jövő vonyítást és a vergődés puffogó hangjait. A medikabin belsejéből jövő zaj lassan elcsitult, ahogy a gáz hatni kezdett. Az üveg mögött mindent elborított a füstköd, a lény mozduatlanul csüngött alá a robotkar szorításában.

Elizabeth lassan feltápászkodott, majd a kabin ajtajához mászott és beütötte a nyitókódot, aztán kitámolygott a folyosóra. Nem várta meg, amíg a zsilipajtó becsukódik mögötte.

31/

Janek kapitány a hajó vezérlőtermében, a vezérlőpult előtti monitoroknál ült, és a technikát ellenőrizte. Hirtelen felvillant a kép az egyik monitoron. A kép az úrhajó előtti rámpa talaján a közetet mutatta. A kapitány behajolt a képernyőbe, majd azonnal a rádióba szólt.

– Híd a hangárnak, itt Janek.

– Igen, kapitány.

– Látják, amit én látok? Bekapcsolt Fifield sisak-kamerája.

– Mi? Hol? – ugrott fel a legénység egyik tagja a csapatszállító jármű mellől. Épp a géppark állapotát ellenőrizte. Odalépett a hangárból a kinti világba vezető zsilipajtóhoz, és a felette elhelyezkedő közvetítő monitorra bámult.

– Ahogy a képet elnézem, a kóborló kolléga itt van a hajó mellett – jegyezte meg Janek kapitány, miközben a szomszédos monitorok képernyőjét is vizsgálgatta.

– Buzz, nyissa az ajtót! – adta ki a parancsot a hangárban az úrhajós a tőle távolabb álló szkakafanderes alaknak.

– Fifield, hall engem? Jelentkezzen! – adta ki rádión az utasítást a kapitány.

Ravel szintén a közvetítő képernyők előtt ült és próbálta a hajó kinti kameráit sorban pásztázásra állítani. Semmiféle mozgást nem észleltek a kamerák a hajó körül.

A hajó rámpája nagy dübörgéssel kinyílt és a kinti talajra ereszkedett.

A legénység rangidős tagja kiballagott a rámpa szélére. A rámpa előtt, közvetlenül, ahol az talajt ért, jól kivehető volt egy szkafanderes alak a földön. Teljesen természetellenes pózban feküdt ott. Az úrhajós nem tudta jól kivenni, hogy ki lehet, ezért még közelebb lépett.

– Várjunk csak! – motyogta magában Janek kapitány a monitorok előtt.

Az úrhajós ekkor ért oda a testhez. Jól láthatóan Fifield azonosítójelzése volt a szkafanderén. A test kicsavart pózban feküdt a rámpa előtt, de úgy, hogy a lábai és a karjai a talajra támaszkodtak. Úgy festett, mintha egy emberpók lenne. A szkafander sisakja a lábak és a karok között, előrefelé, de a talaj felé nézett.

Az úrhajós a lábával megérintette a mozdulatlan testet, majd hátrafordult a legénység másik tagjához, aki a háta mögött figyelt.

– Hé, Volis... Gyere, nézd meg! – kiáltott oda neki a rámpa szélén álló úrhajós.

Volisnak hirtelen elkerekedtek a szemei, mert látta, hogy a társa mögött a holttest feje megemelkedik, majd abban a pillanatban a szkafanderes alak feláll. A szkafander arcvédő sisakjának üvegborítása teljesen hiányzott. Az úrhajós észlelte társa megrémült mozdulatát, ahogy felemelte a karját és felé mutatott. Hirtelen megpördülve visszafordult, és egyenesen a már felállt Fifield szkafanderében lévő emberalakkal találta szemközt magát. Az alak

arca hasonlított ugyan az egykori Fifieldre, de a feje borzalmasan eltorzult volt. Most már inkább hasonlított egy vicsorgó vadállatra, mint egy emberre.

– Ūristen... Fifield? – nyögte ki megrettent hangon az űrhajós.

Az egykori Fifield, megállíthatatlan lendülettel egy, óriási ütést mért az elötte álló szkafanderes űrhajós sisakjára, akinek azonnal széttört az arctakaró üvegbúrája. A nyomáskiegyenlítés megszűnt abban a pillanatban és az űrhajós már azelőtt meghalt, mielőtt a talajra zuhant volna.

Az űrhajó ajtajában álló másik űrhajós azonnal menekülőre fogta, visszahátrált a hajóba.

– Mi a bűdös isten nyila folyik odalent? – ordított fel a kapitány a vezérlőteremben, mert a kamerák által közvetített eseményt jól látta.

A menekülő űrhajósnak már nem maradt ideje, hogy a hajó zsilipajtáját és a rámpát lezárja, mert a Fifield-ből maradt alak gyors léptekkel bevágatott utána a hangárba. Hamarosan utolérte a szkafanderes embert és a tarkójánál fogva megragadta, majd fél kézzel szabályosan kihajította, visszafelé a rámpára. Az hanyatt zuhanva, hosszasan csúszott le a ferde rámpán, A hatalmas ütéstől nem tudott felállni, ekkor a szörnyé változott Fifield egyetlen ugrással a mellkasára ugrott. Az űrhajós vért kezdett öklendezni a sisakjába. A szörny még kétszer rátaposott, majd a már

mozdulatlanul előtte heverő úrhajós sisakjába vágott két kézzel. Olyan erővel csapta meg a testet, hogy annak szkafander sisakjának üvegborítása azonnal széttört. Az úrhajós pár másodpercig hörögve feküdt, de hamarosan minden élet elszállt belőle.

– Segítség! Segítség! – hallatszott a rádióban a hangárban rémulten menekülők hangja.

– Indulok le... – ugrott fel a kapitány a székéből – Chance, beöltözünk, jöjjön! – intett kifelé menet Janek az épp akkor a terem ajtajában felbukkanó társának.

– Ne engedjétek a hajóra! – üvöltötte a legénység egyik tagja a többieknek, miközben egy fegyverrel a még mindig a holttest felett tomboló szörnyé változott Fifieldbe lőtt.

A lövésnek semmiféle hatása nem volt a szörnyetegre. Az megfordult és rávicsorgott a lövöldöző úrhajósra, majd megugrott felé. Abban a pillanatban megjelent egy újabb alak, aki hosszú lángnyelvet engedett ki fegyveréből a szörnyetegre. Az hirtelen irányt váltott és felugrott a hangárban lévő csapatszállító oldalára, majd gyors kúszással feljutott annak tetejére. Közben többen is löni kezdtek a szörnyetegre a pisztolyaikból.

A lény az alatta lövöldöző egyik emberre vetette magát a gépjármű tetejéről. A legénység tagja olyan szerencsétlenül esett, hogy szkafanderének sisakborítása megrepedt, amiből azonnal szökni kezdett az oxigén. A következő pillanatban a szörny rátaposott az

arcára, amitől a védősisak üvegje darabokra tört. Az úrhajós szabadba került arcán átfutott a borzalom grimasza és halálhörgésbe kezdett a hangár padlóján.

Készen áll? – nézett társára a kapitány a liftben, ahogy a közvetítő monitoron végignézte a hangárban lévő emberei haláltusáját.

– Igen, Uram – válaszolta mindenre eltökélten Chance.

A hangárban közben többen körbevették a tomboló szörnyet és folyamatosan tüzeltek rá. A Fifieldből kifejlődött lény tombolva dobálta ide-oda az embereket, mintha a lövések semmiféle kárt sem tennének benne.

– Gyerünk! Mindenki! El kell tűnnünk innen! – ordított egy úrhajós, és beugrott a csapatszállító jármű vezetőfülkéjébe. A szörnyeteg közben több emberrel is végzett.

A csapatszállító jármű ekkor hátramenetbe kapcsol, és egyenesen áthajtott a szörnyetegen. Többsoros, nehéz abroncsai rátapostak a lény arcára, majd előremenetben lehajtott róla a jármű. A lény újabb lövéseket kapott, és a kapitány lángszóróval beterítette a felismerhetetlenségig szétroncsolt testet, majd addig ismételte a lánglövélést, amíg az már mozdulatlan, égő halommá változott.

Elizabeth Shaw a folyosón tántorogva menekült. Időközben újabb fájdalomcsillapító fecskendőt szúrt magába. Hatni kezdett a gyógyszer, mert már nem voltak fájdalmai, de szédelegve botladozott tovább a járatokban. Végül odaért egy lakókabinhoz és rácsapott az ajtónyitó gombra. Az ajtók széthúzódtak és betámolygott a kabinba, majd térdre esett.

A lakóhelyiségben egy öregember ült egy tolószékben, körülötte fehér kezeslábasban lévő személyzet szorgoskodott. Ketten odarohantak, és a nőt felemelték.

– Jöjjön! – mondta az egyikük, miközben David is odalépett a nőhöz. Kibújt a fehér orvosi köpenyéből és ráterítette a sebesült doktornőre.

A nőt leültették egy másik tolószékbe, közvetlenül az idős férfival szemben. Elizabeth zihálva nézett fel, és azonnal megismerte azt az öregembert, aki a hologramüzenetben Peter Weylandként mutatkozott be.

Az idős aggastyán lábai egy lavór vízben voltak, a személyzet egy tagja épp forró vizet loccsantott egy edényből a vénségtől meggörbült lábujjakra.

Elizabeth körbenézett a szobában. Csupa életfenntartó eszközzel és pittyegő műszerrel volt berendezve az egész szoba.

Az öregember hosszasan nézte a nőt, de nem szólt egyetlen szót sem.

– Szóval csak aludt. Itt volt velünk egész idő alatt – nyögte ki Shaw doktor – Miért?

– Megmondom – válaszolt Weyland fáradt hangon. – Néhány nap van csak hátra az életemből – megsimította az előtte térdeplő David fejét, aki balzsammal kenegette a vén-ség összeaszott, bütykös lábujjait.

– Mindent megtettem, hogy lehetőségem legyen arra, amivel kecsegtettek. Látni a Teremtőt!

– Kész van, uram. Végeztünk is? – szólt közbe David bársonyos hangon.

Elizabeth az öreg mondatai után elfintorodott arccal feltette a kérdését.

– Nem mondta neki, hogy mind halottak?

– Nem, mert nem mind halott, Shaw doktor – David ismét közbevágott, fel sem nézve a nőre, miközben Weyland lábait törölgette. – Egyikük életben van – az android felnézett Weyland arcába. – Épp most készülünk hozzá.

– Miért? – képedt el Elizabeth hitetlenkedve.

– Fordítson meg! – szólalt meg az öreg, a személyzet egyik tagja a tolószékbe kapaszkodott, és közelebb tolta Elizabethhez Weyland testét. – Ön volt, aki meggyőződött, hogy ha ők a mi teremtetők, akkor megmentőink is lehetnek – nézett elmélyülten Elizabeth szemébe Weyland.

– Kérem a botomat! – nézett az öreg Davidra, meg sem várva, hogy mit felel a nő az előbb hozzá intézett szavaira. – Mentsenek

meg engem! – tette hozzá, miközben David papucsot adott a lábaira.

– Mentsék meg! De mitől? – suttogta kérdően Elizabeth.

– A haláltól. Felállunk! – adta ki az utasítást Weyland gyenge hangon.

David és egy másik személy alányúlt Weyland háta alá, és az öreg nagy nyögéssel talpra állt a botjára támaszkodva, majd hirtelen erőtlenül lehanyatlott, de David a karjaival megtartotta.

– Jól van már, jól van. Jól van. Rendben – mérgelődött gyengeségén Peter Weyland.

– Rendben – engedte el az aszott testet az android.

– Rosszul gondolja! – nézett megvetően Elizabeth az előtte toporgó öregre, majd mérgesen folytatta: – Semmit sem ért. Ez a bolygó nem olyan, amilyennek hittük, és ők maguk sem olyanok. Tévedtünk, mert ami itt van, az szörnyű. Charlie Holloway doktor meghalt. Menjünk el azonnal!

– Vajon Charlie mit tenne most? – emelte fel a nő felé a mutatóujját Weyland. – Ennyire közel ahhoz, hogy végre választ kaphassunk létünk nagy kérdéseire. Képes volna elmenni válasz nélkül? – hajolt közelebb az elcsigázott nő arcához. – Vagy elvesztette a hitét, Shaw?

Elizabeth a szobájában próbálta lemosni magáról a rászáradt vért. Közben a tükörben meglátta csapzott haját és a szétvágott, összekapcsolódott hasfalát. Üvölteni tudott volna, de nem a testi fájdalomtól, hanem a lelki megrázkódtatástól, amin az elmúlt órákban végigment. A tükörben egy pillanatra a mögé lépő, mosolygó Charlie arcát látta meg, ahogy az gyengéden megöleli és óvó karjaiban tartja. A valóság sokkal erősebb és kegyetlenebb volt. Tudta, hogy össze kell szednie magát. A mosdókagyló feletti kisszekrénybe nyúlt, és Charlie gyűrűjét vette ki onnan, megforgatta az ujjai között, és megcsókolta, keserves könnyeivel küzdve.

– Jó... Hát jó – nézett ismét a tükörbe, és egy marék gyógyszert vett a szájába, majd a csap alá tartotta az arcát és úgy nyelte le a tablettákat.

Nagy nehezen bebújt az azbeszt kezeslábasába. Ekkor csilingelt a bejárati ajtaja feletti jelzőkészülék.

– Tessék! – szólalt meg, mire az ajtó fel tárult, és Janek kapitány lépett be rajta. Ő is a tűzálló kezeslábasában volt. Lihegve nézett a nőre.

– Mire készül, doktor? – lépett oda Elizabethhez. – Tudja, miféle hely ez? Azok a tervezők nem itt laktak. Ez itt csak egy telep. Talán a hadseregüké. És azért van eldugva ide, mert

volt annyi eszük, hogy ne otthon kísérletezzenek tömegpusztító fegyverekkel. Merthogy ez a szar azokban a vázákban az. Itt csinálták. Elszabadult, ellenük fordult, és itt a vége – nézett kétségbeesetten a nőre. – Ideje, hogy hazamenjünk – fejezte be, és már indult is kifelé a lakószobából.

– Az egyik lény életben van – kiáltott fel Elizabeth.

A kapitány megtorpant az ajtóban, megfordult és visszalépett a nő elé.

– Maga nem kíváncsi rá, mit mondhat nekünk? – vont a kérdőre a nő a kapitányt.

A férfi mélyen a nő szemébe nézett, majd nemlegesen csóválni kezdte a fejét.

– Egy kicsit sem.

– Persze, hisz maga csak a hajót vezeti.

– Így van.

– Óhh igen? – mondta a nő flegmán – De, biztosan érdeklis azért más is. Mert ha nem, miért van itt?

A férfi lehajtotta a fejét, úgy beszélt.

– Maradjunk abban, hogy bármi történik odalent, én ezt a szart nem viszem magammal a Földre, nincs az az Isten... és megteszek bármit, amit kell, hogy itt maradjon.

– Azt el is várom, kapitány – bólogatott Elizabeth Shaw egyetértőleg.

34/

David és Ford is azbeszt kezeslábásban volt. Peter Weyland a szoba közepén álldogált egy szkeletonba szíjazva. David ura előtt térdelt, és a szkeleton vezérlő kapcsolóit kalibrálta. Kinyílt a lakószoba ajtaja, és Meredith Vickers lépett be rajta.

– Mégis eljöttél? – szólalt meg Weyland a nő felé tekintve.

– Azt akartad, nem?

– Csak meglep, hogy itt vagy, hiszen az ellen is tiltakoztál, hogy én eljöjjek – indult be a szkeleton, lépegetve a férfi testével. David óvatosan fogta Weyland karját, úgy támasztotta meg járás közben.

– Köszönöm. Kimehetnek – intett Weyland a személyzetnek.

– Igenis! – biccentette meg a fejét David, intett Fordnak és a szobában álldogáló többieknek, majd együtt távoztak.

Vickers megvárta, amíg az emberek elhaladnak mellette és az ajtó bezárul mögötte, csak azután szólalt meg.

– Figyelmeztetek, ha lemész oda, meghalsz – nézett Weylandra.

– Látod, hogy milyen pesszimista vagy? Ezért lett volna jobb, ha otthon maradsz – válaszolt az öreg a nőnek, miközben a szkeleton segítségével leült az ágy szélére.

– Tényleg azt hitted, hajlandó leszek évekig azon vitatkozni otthon, hogy ki a vállalat

feje, csak mert te elutaztál, és csodára vadászol, egy isten háta mögötti bolygón, valahol az űrben? – lépett egyre közelebb a nő Weylandhoz. – Egy király uralkodik, azután meghal – súgta Vickers miközben letérdelt az öregember elé. – Így kell lennie – érintette meg Weyland térdén pihenő kézfejét. – Ez a dolgok természetes rendje – csókolta meg lehajolva az aszott kézfejet, mire az ökölbe szorult.

– Még valami? – fordította arcát a nőre a férfi, aki mindezidáig a padlót bámulta.

– Nincs – bámult az arcába a nő vigyorogva, majd fintorba húzódó arccal ejtette ki a szót: – Papa.

Meredith Vickers lassan felállt és miközben távozott a szobából még odavetette.

– Ez minden.

35/

David Weyland szobájából távozva egyenesen a szkafander raktárba ment. Odalépett a terem közepén elhelyezett zsámolyon ülő nő elé.

– Ezt nem néztem ki magából. Bocsánat, helytelen kifejezés. Figyelemre méltó a túlélési ösztöne, Elizabeth – mosolyodott el az android, miközben kézbe vette a szkafandre sisakját.

– Mi lesz, ha Weyland meghal, és maga programozó nélkül marad? – kiáltott rá a nő.

– Gondolom, szabad leszek.

– Vágyik rá? – nézett kérdően David szemébe a nő.

– Vágyni? Azt az állapotot nem ismerem. Mindazonáltal ki nem várja a szülei halálát?

– Én nem vártam – állt fel Elizabeth.

Ekkor lépett be a lépegető szkeletonjában Weyland, Ford és egy másik úrhajós társaságában.

– Shaw doktor! Örülök, hogy velünk tart.

David mosolyogva állta a nő megvető tekintetét, majd ellépett tőle. Elizabeth-nek ekkor ismét fájdalmai támadtak, ezért nyögve megrogyott kissé, miközben a többiek elindultak kifelé.

36/

A csapatszállító jármű kiszáguldott a rámpán át a szabadba. A szürkületben óriási porfelleget vetettek a kerekei, ahogy igyekeztek a sztúpa-szerű képződmény felé.

Amikor kiszálltak a járműből az utasai és elhaladtak a kő tartóoszlopok mellett, majd beértek az üreges barlangjáratokba, David odafordult a hidraulikus szerkezetben lépegető szkeletonjában elhelyezkedő Weyland felé.

– Itt már leveheti a sisakját, uram.

– Miért?

– A levegő itt már nem mérgező.

– Ez biztos? – hitetlenkedett Peter Weyland.

– Igen, uram – nyugtatgatta az android.

– Várjon! – fordult Elizabeth Weyland felé

– Még mindig nem tudjuk, hogy mi fertőzte meg Holowayt. Hogyha a levegő...

– Nem az – vette le a sisakját David, miközben a többiek is sorban levették szkafanderük védősisakját.

– Honnan tudhatná? – förmedt az androidra Elizabeth.

– Nincsen rossz szaga – állapította meg Weyland a barlang levegőjébe szimatolva.

David a doktornő felé fordult, rámosolygott, de nem mondott egyetlen szót sem a még mindig zárt szkafanderben álldogáló nőnek.

– Mehetünk? – fordult David ismét Weyland felé.

– Hogyne!

David sietősen kilépett, egyenesen abba a járatba vitte a csoportot, ahol a zsilipajtó mögött az óriási idegenek szobrai álltak.

– Ez az út vezet a hídra – mondta határozottan az android, miközben lassítás nélkül haladt tovább.

– És ez mi? – nézett körül kíváncsian az öregember, amikor az amforákkal teli terembe értek.

– Az egyik raktér – állt meg David egy pillanatra, hogy továbbhaladásra intse a csoportot. Elizabeth ment a sor végén. Elképedve nézte az amforákkal zsúfolt alakzatokat.

– Janek! Maga is látja ezt? – kérdezte a rádióján, miközben úgy forgolódott, hogy a szkafanderén lévő testkamera mindent közvetítsen.

Janek kapitány a hajó vezérlőtermében meghökkenve figyelte az amforákkal teli termet.

– Hány ilyen van ott, Shaw?

– Több ezer.

– Beszarok – suttogta Ravelra tekintve Janek kapitány, majd felállt a székéből. – Ravel! Kérem a térképet.

– Jó..., kirakom az asztalra... – bólintott a másodpilóta, miközben a vezérlőasztalon nyomkodni kezdte a billentyűzetet.

Meredith Vickers is közelebb húzódott a holoasztalhoz, amelyen megjelent a teljesen feltérképezett képződmény körbejárható alakzata.

– Szedje le a kupolát. Izolálja azt a részt. Hozza be – utasította Ravelt a kapitány, miközben a kivetített képebe nyúlkaált.

– Már meg is van, uram – nyugtázta Ravel gyorsan.

A sziklahasadékok kezdtek eltűnni a képről, majd a járatrendszer is. Ezután eltűnt a sziklakupola is, majd lassan kikapcsolódtak a barlangtermek vetített képei. Csupán egy félkörív alakú merev anyagú képződmény képe maradt a hologram asztalon.

– Ez az... Nagyítsa ki! – utasította a kapitány ismét a másodpilótáját.

A képződmény kivetített képe teljesen kitöltötte az asztalt. Vickers összehúzott szemmel emelkedett ki a székéből.

– Forgassa! – utasította ismét a kapitány Ravelt.

A képződmény képe lassan forogni kezdett. Janek kapitány ekkor eszmélt rá, hogy mit is látnak valójában.

– Ez egy hajó! – kiáltott fel.

– Atyaúristen! – képedt el hangosan Vickers.

– Ez egy istenverte úrhajó – motyogta hangosabban a kapitány.

David már a hatalmas teremben lépkedett, amit hídként emlegetett az imént, amikor befelé haladtak. A csoport tagjai kissé lemaradva követték, miközben a teljes teret betöltő szerkezetet vizsgálgatták. Az android egy lépcsőn fellépett az általa már jól ismert emelvényre, széttárta a karjait, úgy magyarázott a mögötte haladóknak.

– Ők felsőbbrendű faj. Ez tény.

David megállt az emelvény közepén, és a négy szarkofág egyikére mutatott. A többiek lassan követték az emelvényre.

– A hiperálom kamráik bámulatosak, mint látják – lépett az android a fémfotel elé, majd azonnal beleült és nyomkodni kezdte a vezérlőasztal szélein a puha nyomógöböket. Azután a szájába vette az asztalon elhelyezett hangszert és elfújta a dallamot, amit az előzőleg átélt hologram-kivetítéskor rögzített az agya.

A dallam lejátszása után, a teljes asztal felett megjelentek a hologramfények és kirajzolódtott egy csillagtérkép.

– Szóval utaztak valahová – jegyezte meg Shaw doktor.

– Néhány információt már sikerült begyűjtenem. A jelek szerint éppen indulni akartak, de a tervük kútba esett – világosította fel David a doktornőt.

– Tudja, hova készültek? – kérdezte ártatlan hangon a nő az androidot.

– A Földre. Hová máshová? – nevetett fel David.

– Minek?

– Teremtés előtt néha pusztítani kell – mondta szenvtelen hangon a robot a nő szemébe.

– Hol van az a lény? – tette fel kérdését kíváncsian Weyland.

– Erre, uram – intett David az egyik szarkofág felé lépdelve.

– Biztos, hogy él még? – szaporázta meg szkeletonja lépteit az öreg.

– Egészen biztos.

– Tud beszélni vele?

– Úgy hiszem, igen – bólintott David.

Elizabeth Shaw közben összegörnyedt ismét, mert újra felélénkültek a fájdalmai. Lassan kibújt a szarkofág sisakjából, és úgy fordult a többiek felé, hogy a testkamerája mindent közvetíteni tudjon a Prometheus hídján figyelő kapitánynak és Vickersnek.

David odahajolt a szarkofág oldalához, és a rávésett hieroglif ábrák közé dugta az ujjait, majd, mint aki parancsot billentyűz be, nyomkodni kezdte az ábrák hornyait.

A szarkofág teteje a következő pillanatban kettényílt és láthatóvá vált a benne fekvő óriási idegen, ahogy az elefántormány-szerű lélegeztető maszkjában hanyatt feködt. A testéből mindenféle csövecskék kapcsolódtak a fekhelyéhez. Látható volt, ahogy a csövekben áramlik az életben tartó folyadék a fekvő alak testébe.

Pár másodperc múlva a lény megmozdult és láthatóan ébredezni kezdett. Az egyik úrhajós, aki kísérte a csoportot, lassan felemelte a fegyverét.

Az idegen ekkor felült fekhelyéről, közben a légzőkészüléke alá befutó csövek mind kiszakadtak a maszkból. A maszkját az idegen egyetlen mozdulattal letépte arcáról, majd kiemelte a lábait a szarkofágból és öklendezni kezdett. Kopasz, hófehér feje emberszerűnek hatott, de Elizabeth jól meg tudta figyelni a hasonlóságot a lény arca és a kőfejes teremben lévő szobor között. Az idegen szögletes arccsontja most kevésbé tűnt emberinek, mint a szoborábrázoláson.

A lény pár másodperc múlva jobb állapotba került és felegyenesedett. Ekkor vette észre a körülötte álló embereket. Majd' három méteres magasságával mindenki fölé egyenesedett és félelmetes fekete szemeivel mindenkinek az arcába nézett.

Ahogy megmozdult, elsodorta Peter Weylandot, aki a szkeletonjában megbillent. David és Ford egyszerre ugrott oda, hogy megtartsák az öregembert.

– Semmi baj, jól vagyok – nyugtatgatta az embereket Weyland – Beszéljen hozzám! Mondja, hogy eljöttünk, ahogy kérte.

Az idegen féltérdre ereszkedett és mélyen Weyland szemébe nézett az érzelemmentes, hideg tekintetével.

– Kérdezze meg, honnan jöttek – kiáltott oda távolabbról Elizabeth Davidnak.

– Hallgasson! – fordult Weyland izgatottan Shaw doktor felé.

– Mondja el, hogy amit szállítanak, megölte a társait – erősködött a nő.

– Shaw! Elég! David! – intette le újból a nőt az öreg.

– Itt csinálták, és a Földre akarták vinni. Miért? – lépett közelebb Elizabeth mérgesen a lényre tekintve.

– Shaw, elég! – kiáltott rá az öreg, majd intett a fegyveres úrhajósna – Hallgattassa már el!

A katona a fegyvere tusával hasba vágta a doktornőt, aki fájdalmasan nyögve összegörnyedt azonnal, de még akkor sem hagyta abba a kérdezősködést.

– Tudnom kell, hogy miért. Mit csináltunk rosszul. Miért gyűlölnék minket?

Az idegen ekkor a nő elé lépett, és fölé magasodva az arcába nézett.

– Ha még egy szót szól, lője le! – adta ki az újabb utasítást Weyland, majd David felé fordult. – Mondja el, hogy miért jöttem! – haddarta izgatottan.

– Idach, monomie! – szólalt meg David az idegen felé fordulva. – Yamomottus the da ho! Idah, mono my. Yamomottus the da ha. Ittam sastata threedá.

Az idegen teremtmény a robot elé lépett, felemelte kezeit, megsimogatta David haját, majd egy hirtelen mozdulattal, a másik kezével megragadta az android állát és a levegőbe emelte a fejénél fogva. A következő pillanat-

ban egy csavaró mozdulattal eltörte az androïd nyakát, majd a teljes fejet letépte a testéről. David teste, mint egy homokzsák dőlt el. Weyland hátratántorodott, de szólni sem volt ideje, mert a lény David fejével oldalról lesújtott Weyland arcába, aki szintén azonnal eldőlt.

A kíséző úrhajós a fegyverével azonnal tüzelni kezdett, de az idegennek a lövések láthatóan meg sem kottyantak. David fejét a mozdulatlanul fekvő öregember mellé hajította. Ford egy pillanatra lefagyott.

– Ford! – üvöltött rá a megmerevedett nőre a fegyveres, de elkésett, mert az idegen odalépett Fordhoz, és egy jól irányzott ökölcsapással a mellkasa közepébe vágott. A nő a csapástól valósággal lerepült a pódiumról, majd nem moccan többé.

Rohadék! – üvöltött az úrhajós és ismét felemelte a fegyverét, de ő is elkésett. Az idegen egy határozott mozdulattal kiütötte a kezéből a fegyvert, ami a levegőben sült el, majd egy újabb irányzott ütéssel az úrhajóst is leröpítette a pódiumról.

Shaw nem várta meg, hogy ő következzen. Már az első támadó mozdulatokra kirohant a teremből, a sisakját a kezében lóbálva.

– Nincs... semmi... – motyogta Weyland csukott szemmel, de már nem tudta megemelni a fejét.

– Tudom... Jó utat önnek, Mr. Weyland – válaszolt géphangon David pislogó, leszakított feje.

A Prometheus vezérlőtermében a kint lévő életjeleit mutató monitorok egymás után kezdtek őrületes sípolásba, ahogy a vízszintesé váló szinuszgörbék megjelentek a képernyők alján. Meredith Vickers Peter Weyland monitora előtt ült. Hamarosan a szinuszgörbe itt is egyenessé vált, és a jól ismert, folyamatos sípolás váltotta fel az addig szívhangon lüktető jeleket.

– Mehetünk haza – jelentette be a nő, miközben ellépett a monitortól.

– Mr. Chance, hazamegyünk – jelentette ki a kapitány is Ravel és Chance felé fordulva.

Az idegen a vezérlőpult felett kivetített csillagtérkép gömbjét nézte, miközben a kezeivel különböző gombokat nyomogatott a vezérlőpulton. Hangos robajjal kinyíltak a talaj alatti zsilipajtók, és óriási szerkezetek emelkedtek ki a felszínre.

David feje érdeklődve figyelte az eseményeket, de nem tudott megmozdulni, csak a szemeit volt képes forgatni.

A terem közepén, a talajból, egy nagy méretű ülőalkalmatosság emelkedett ki, amely előtt egy óriási távcső-szerű szerkezet helyezkedett el. A lény felmászott a szerkezetre, beleült a székbe, majd a szék karfáján lévő nyomógombokat kezdte egymás után benyomkodni. A távcsőszerű szerkezet ekkor fényt kezdett sugározni magából, majd hirtelen az egész teremben megjelent egy holografikus csillagtérkép.

A barlangrendszer remegni kezdett. A menekülő Elizabeth már majdnem kiért a járatokból, néha-néha meg kellett állnia, mert egyrészt nem kapott levegőt a futástól, másrészt nagyon fájtak a sebei. A barlangrendszerben morajló zaj és a falak remegése miatt mégis megszapora azta a lépéseit.

Az idegen az ülőalkalmatosságban lassan kezdett lejjebb süllyedni, a feje felett lévő, távcsőszerű szerkezetből páncél falak emelkedtek ki. Először a lény fejét borította be egy nő-

vekedő védőmaszk, majd a teste is teljesen eltűnt a kinövő páncélfal mögött. A termen dübörgő morajlás futott végig, és a falak nagy fényvillanásokkal kezdtek átalakulni egy űrhajó páncélfalává.

Elizabeth már majdnem kiért a felszínre. A szkafander sisakját pattintotta be a tarkóján elhelyezett zárszerkezetbe, amikor egy detonáció végigszaladt a barlangjáraton, és a légnyomás a levegőbe emelte a nőt, majd kirepítette a szabadba.

A Prometheus testén is végigfutott a talaj rezgésének hatása. Az űrhajó távol volt ugyan a sztúpa-szerű képződménytől, de a hajóban lévők mégis érezték az apró, majd az egyre nagyobb rengéseket. A talaj több helyen is megrepedt az űrhajó előtt.

– Uram, nézze! – mutatott ki az űrhajó bal oldalsó irányító üléséből az ablakon Ravel.

– Ez mi a fene? – hökkent meg Janek kapitány, Ravel mögött, a középső irányítópultnál elhelyezkedve.

– Chance? – kérdezte a másik pilótát Janek.

– Nem tudom uram, de nem kellene megvárnunk, amíg kiderül – nyelt nagyot Chance a jobb oldali irányítópultnál.

A barlangterem már teljes fényárban úszott és folyamatos rengésben volt. A csillagterkép az egész teret betöltötte. Az ülés, ami- ben az idegen lény félig feküdt, teljesen eltűnt a kinövő páncélfal mögött.

Elizabeth a Prometheus felé kezdett rohanni, de az még túlságosan távol volt ahhoz, hogy elérje. A talaj kezdett szétesni körülötte. Sűrűn távoztak a föld alatti gázok, ahogy szétnyílt a talajréteg. A nő szökdecselve próbálta elkerülni a gejzirként kilövellő, sűrű, masszaserű anyagot. A rengés nem akart megszűnni, sőt, egyre erősödött. Amikor a doktornő már látótávolságra került a hajótól, hirtelen elveszítette az egyensúlyát, amint a talaj ismét kezdett szétcsúszni a lábai alatt.

A szétnyíló talaj egy földalatti bunkert rejtett, amely kezdett kiemelkedni a földből. Mintha hatalmas zsilipajtók lettek volna a mélybe temetve. Egy óriási fal magasodott ki, majd egy másik, és lassan, fémes csikorgástól övezve, szétterült a környező területen. Egy tömör, síkfelületű rámpa emelkedett ki a mélyből, amelyen az idegen hajó pihent.

Elizabeth egy nagy ugrással még át tudott lendülni a saját úrhajója felé, közben a rádiójába üvöltött.

– Prometheus! Jelentkezz!

– Shaw! Maga az, doktornő? – vette az adást a kapitány a közeledő alakot figyelve az úrhajó ablakán át.

– Janek, figyeljen ide! – kiáltotta ismét Elizabeth, miközben meg kellett állnia, mert az előtte szétcsúszó talaj akkora széles árkot emelt közé és az úrhajó közé, hogy ezt már nem tudta átugrani.

– Felszállnak a géppel! – sírta el magát a doktornő.

– Mi? Micsoda? Mit beszél ez a nő? – lépett közelebb a kapitányhoz Vickers.

– Nem engedheti! Meg kell állítani! – kiabált Shaw doktor ismét a rádióba.

– Szó sincs róla! Nem állítunk meg semmit! Hazamegyünk! – jelentette ki kategorikusan Meredith Vickers ellentmondást nem tűrő hangon.

– Janek, hát nem értik? Hogyha nem állítja meg, nem lesz többé hova hazamenni. Ez a halált viszi, és a Földre megy – esett kétségbe még jobban a doktornő.

– Shaw, ez nem hadihajó – vette vissza a szót a kapitány.

– Tudom...

– Indulunk! – vágott közbe Vickers.

– Igen, tudom – folytatta Elizabeth. – De meg kell tennie...

– Kapitány, indulunk! – erősködött Vickers.

– Kérem, higgyen nekem... Kérem! – könyörgött Elizabeth Janek kapitánynak.

A kapitány lehajtotta a fejét tehetetlenségében.

– Istenem! – sóhajtott Elizabeth magának, amikor meglátta a továbbra is szétcsúszó résben az idegen űrhajó kiemelkedő körvonalait.

A Prometheusról is tisztán látható lett a talajból felemelkedő, óriási hajó. Ugyanaz az alakzat vált kivehetővé, amit a kapitány a holo-kivetítőn látott, amikor rájött, hogy a bar-

langrendszer mélyén egy eltemetett űrhajó várakozik.

– Induljon már, kapitány! – kiáltott fel ismét Vickers.

Elizabeth egy kiálló szikla mögé húzódott, úgy figyelte az eseményeket. Mást már nem tehetett.

– Azt mondtam, indítsa el a hajót! – ordított most már Vickers magán kívül.

A kapitány felemelte a fejét. Ismét kinézett az ablakon, majd, mint aki nem hallotta meg a kiadott parancsot, a pilótáihoz fordult.

– Mr. Ravel! Izzítsa az ion-propulziót!

– Mi a fenéről beszél maga? – visította a kapitány arcába Vickers.

Ravel kétségbeesetten nézett a kapitányra, majd nagyot nyelve megszólalt.

– Uram, ha begyűjtjük az iont, itt a légkörben...

– Ágyúgolyóvá válunk, éppen azt akarom... – fejezte be idegesen Ravel megkezdett mondatát a kapitány.

– Miféle örültség ez? Janek, ez az én hajóm, és parancsolom, hogy szálljon fel! – vágott közbe Meredith Vickers újra.

– Szívesen ledobom a létfenntartó modulját a felszínre, abban két évig élélhet – fordult meg székében a kapitány. – Azt akarja, vagy velem marad?

A nő nem hitt a fülének, elképedve állt meg a kapitány előtt.

– Mi?

– Negyven másodperce van bemenni a kabinba.

– Maga megőrült.

– Uraim! Egyedül is elboldogulok. Elme-
hetnek Miss Vickers-szel – ugrott fel a kapi-
tány, és a két pilótája mellé lépett.

Meredith Vickers a dühtől üvöltve rohant ki a vezérlőteremből.

– Már megbocsásson, kapitány úr, de ön pocsék pilóta, szüksége van a segítségünkre – nézett a kapitánya szemébe Ravel.

A kapitány megfordult a másik pilóta felé. Chance bólintott.

Vickers a kezelábasába bújott bele éppen, amikor a hajó vészvijjogó szirénája beindult. A szkafanderek termébe érve azonnal leakasztotta a saját felszerelését, és őriült sietséggel bújott bele. Érezte, ahogy megrázkódik a Prometheus, amikor begyújtották a vezérlőben a rakétáit.

Janek kapitány felvette a kabala baseball sapkáját és beállt a középső vezérlőpanelhez, közben félhangosan a kedvenc dalát dúdolgatta.

– Ha azt hiszed, már nem él a fogadás, hát tévedsz – fordult oda Chance Ravelhez.

– Jó, majd fizetsz a másvilágon – nevetett fel keserűen Ravel.

– Megközelítjük, amennyire tudjuk. Csak egy esélyünk van, uraim! – jelentette ki Janek kapitány, amikor kinézett ismét az ablakon.

Az idegen űrhajó teljesen betöltötte az előttük látható teret. Látták, hogy azonnal el fog indulni, ezért ők sem késlekedhetnek tovább. A kapitány meghúzta maga felé az indító kart. A gépek feldübörögtek alattuk, és a Prometheus lassan megmozdult oldalirányba. Ugyanebben a pillanatban Janek kapitány észlelte, hogy az előttük lévő idegen űrhajó is megemelkedik. Láthatatlan hajtóművei beindultak, és a hajóorr az ég felé kezdett mozdulni.

A kapitány ekkor az összes hajtóművet bekapcsolta, a Prometheus nagy lendülettel indult az idegen hajó után.

– Dobom a kabint! – tájékoztatta pilótatársait.

A billentyűzeten beütötte a parancsot, majd a hajó gyorsulni kezdett. A Prometheus tetejéről levált egy téglalap alakú modul, amelynek automatikája azonnal be is gyújtotta a fékezőrakétáit.

„Húsz másodperc az evakuálásra” – szólalt meg az automatika a szkafander-raktárban.

Vickers még nem végzett a beöltözéssel, a szkafandere csizmájával küzdött, fogait összeszorítva.

A kilőtt modul hamarosan irányba állt a talajjal egyenes vonalban, de mivel az anyahajóról túl gyorsan, földközélen vált le, így az automatikus irányítás nem tudta még rendesen leszállópályára állítani. Egyik oldalával egy kiálló sziklába ütközött, amitől a bal oldali

fékezőrakétája leszakadt. Bukdácsolva vágódott a talajba.

– Visszaszámlálás indul – jelentette Chance.

– Ion-propulzió kész – válaszolt Ravel.

Az anyahajó automatikája megkezdte a visszaszámlálást.

„Tíz... Kilenc...”

– Gyerünk! – ordított fel Vickers, aki végre fel tudta cibálni a szkafanderét, és nagy lendülettel zárta magára a mentőkabin fülkáját, majd rávágott az indítógombra.

„Nyolc...”

A mentőkabin kilőtt a már bombaként száguldó Prometheusról. Elizabeth Shaw a szikla árnyékában látta, hogy egy mentőkabin kirepül az anyahajóról. A kabin szinte előtte száguldott el, majd a létfenntartó modul mellett landolt. Vickers kászálódott ki belőle.

Elizabeth Shaw ekkor ismét az égre nézett a két repülő hajó után.

– Jól van uraim, mehet! – kiáltotta túl Janek kapitány a visszaszámlálás hangját.

„Három... kettő...”

A két pilóta egyszerre tolt fel a saját, jobb és baloldalán lévő hajtóműveket vezérlő kart. A Prometheus, amely már kezdett elmaradni az előtte felemelkedő idegen hajótól, vakító villanással bekapcsolta az ionhajtóműveit és irtózatos sebességre kapcsolt. A kapitány felállt a székében, ahogy észlelte a gyors sebességnövekedésüket. A két hajó közötti tá-

volság hirtelen a tizedére csökkent, egyre gyorsabban száguldottak a célpontjuk felé.

„Elkerülhetetlen ütközést” – hallatszott az automatika hangja.

– Kezeket feeeel! – hosszan elnyújtva, kiáltva adta ki élete utolsó parancsát Janek kapitány, és mindkét karját a magasba emelte. Így tett két pilótája is. Ravel viczorogva, felémelt karral nézte a közeledő hajót. Chance becsukta a szemeit, miközben magasra tartotta karjait.

Az utolsó pillanatban a kapitány a távolságmérőre pillantott, majd a közeledő hajótestre nézett...

A Prometheus orra egyenesen az előtte menekülő, idegen hajó baloldalába fúródott, és a sebességtől, valamint a fellépő tehetetlenségi erőtől szinte késként szelte át magát a hajó oldalán. Az idegen űrhajó ekkor megdőlve zuhanni kezdett a bolygó felé, a belé fúródott Prometheus is magával rántva. Zuhanás közben a Prometheus ionhajtóművét már nem volt, ami kordában tartsa, ezért egy felvillanó tűzgömbben semmisült meg, leszakítva a patkó alakú idegen hajó teljes baloldalának csúcsát.

Vickers és Elizabeth elképedve nézték végig a felettük zajló rombolást. A Prometheus immár nem létezett többé, cafatokban hullottak le darabjai az égből. Az idegen hajó bukdácsolva, pörögve, magatehetetlenül irányt váltott, és épp a két túlélő felé zuhant.

A hatalmas hajótest óriási robajjal ért talajt Elizabeth és Vickers előtt. A lezuhant hajó pár másodpercig az oldalán egyensúlyozott, majd a gravitáció hatására a patkó alak élén táncolva elkezdett az emelkedőről lefelé gurulni, épp a két nő felé.

– Úristen – motyogta Elizabeth maga elé, miközben rájött, hogy éppen a tehetetlenül guruló hajó útjában áll.

Amikor Vickers látta, hogy Elizabeth futni kezd a hajótest előtt, ő is feleszmélt és ő is futásnak eredt a doktornő után. A hajótestből darabok szakadtak ki, amelyek ide oda röpöködtek körülöttük, előttük és mögöttük csapódtak a földbe. Az égből a Prometheus lehulló darabjai is tűzgolyókként repkedtek körülöttük.

Elizabeth futott, ahogy a lába bírta, de a lejtőn lefelé guruló hajóroncs egyre közelebb és közelebb bucskázott hozzá. A két nő versenyt futott egymással és az életéért. Mivel a fékeveszeszeten guruló hajó túl közel volt hozzájuk, ezért oldalirányban nem tudtak kitér-

ni előle. Így egyenesen a lejtőn lefelé kellett rohanniuk.

A gördülő hajó árnyéka alá kerültek, amikor Elizabeth megbotlott és hason csúszva elterült. Már nem volt ideje felállni, mert a hajótest azonnal odaért. Oldalra vetette magát és megpróbált elgurulva kitérni a gyilkos súly elől.

Elizabeth-nek sikerült felállnia, amikor a teljes hajótest mellette száguldott el. Láta még, hogy Vickers hiába rohan teljes erőből, mert a bukdácsoló hajótest már túl közel került hozzá.

Ekkor Vickers is elvágódott, majd a hátán csúszva próbált tovább jutni. A patkó alakú hajó azonban nem kegyelmezett.

Vickers visítva emelte fel kezeit, és kiáltott valamit még utoljára, mielőtt a hajótest át-gördült felette, beletaposva irdatlan súlyával a talajba a nő testét.

Ekkor a hajó leérkezett a völgybe, majd megállt és billegni kezdett.

Elizabeth még mindig túl közel volt az óriási hajótesthez. Hirtelen a felkavart por és égő pernye mögül látta, hogy a hajó kibillenve az egyensúlyából, most oldalra fog dőlni, az épen maradt jobb oldalával, túl közel hozzá.

A nő ismét hátrálni kezdett. Az óriási, égbenyúló szarvakként ágaskodó patkó-test ekkor fémes recsegéssel megindult lefelé. Éppen Elizabeth felé dőlt.

– Úramisten, jaj neeeeeeee!!! – sikította a nő, miközben ismét elcsúszott a kavicsos talajon.

A hajótest megállíthatatlanul zuhant feléje. Elizabeth-nek már annyi ideje sem volt, hogy felálljon vagy félreguruljon. Ahogy az imént Vickers próbált menekülni a gyilkos tömeg elől, ő is a hátán kúszva toltta magát hátra a lábaival. A hajótest árnyéka eltakarta a kilátást. Elizabethnek másodpercei sem maradtak, hogy felkészüljön a halálra. Ekkor a kétségbeesett hátrálását egy sziklafal torpantotta meg. Nem volt ideje felnézni, a súlyos test hangos robajjal borult rá...

Azután csend lett... néma csend... és sötétség.

Egy pillanatig azt hitte, hogy ilyen a halál... aztán hirtelen a semmibe belehasított a szkafanderbe épített mérőműszer automatikájának hangja.

„Vigyázat, két percre elegendő oxigénje van.”

Elizabeth zihálva vette a levegőt, és a körülötte lévő világ sötétje hirtelen oszlani kezdett, ahogy a felkavart por ülepedni kezdett. Felnézett és a karjait nekitámasztotta az idegen hajó testének. Nem tudott felállni, mert annyi helye nem volt. Oldalra nézett, és meglátta a rést a szikla és a hajótest között. Életereje ismét visszatért. Nagy nehezen kikúszott a hajó alól, majd talpra állt. Alig ötven méternyire meglátta maga előtt a lezuhant a túlélő modult. Azonnal arrafelé vette az irányt. Amikor odaért a modulhoz, annak nyitott zsilipajtáján bemászott.

„Vigyázat! Harminc másodpercre elegendő oxigénje van” – szólalt meg ismét a szkafander automatikája.

Utolsó erejével odakúszott az ajtót záró műszerfalhoz, és bepötyögte a záró kódot.

„Légzsilip zárva. Oxigénszint stabilizálása” – hallatszott a kabin hangszórójából a két megnyugtató mondat.

Elizabeth-nek elfogyott az oxigénje, de a szkafanderben keringő, kilélegzett szénmonoxid szintje még a kritikus határon belül volt.

A nő a kabin falán elhelyezkedő túlélő dobozokat sorban kinyitotta és a tartalmukat egy hordozótáskába söpörte. Ekkor a kabin megrázkódott és egy félelmetes, üvöltő hangot hallott. Egy pillanatra megmerevedett, majd a szerszámtároló szekrényből egy hosszú nyelvű szekercét vett magához.

Kinyitotta a másik zsilipajtót, hogy bejusson a túlélő modul nagyobb vezérlőtermébe. Ahogy belépett, a háta mögött a zsilipajtó bezáródott. A becsapódástól a holovetítő bekapcsolt és egy gyereklányt vetített ki a falra, aki egy fáktól övezett réten önfeledten hegedült. A mennyezetből szikrázó kábelkötegek lógtak le mindenütt. A nő érezte, hogy a sokszorosán belélegzett szénmonoxid miatt szédülni kezd, így kénytelen volt levenni a szkafander sisakját. Szerencsére a terem nem sérült meg súlyosan, így az oxigén- és a nyomásszint is normális értéket mutatott.

Mivel az előző csattanás és üvöltés forrását nem találta, a baltát megmarkolva továbbsietett. Már csak egyetlen, zárt zsilipajtó volt előtte. A teremé, ahol a medikabinban kénytelen volt saját magán elvégezni a „csecsemő-lény” kiemelését. Lassan odalépett és hallgatózni kezdett. Bentről határozott csapkolódás zaja ütötte meg a fülét. Óvatosan a zsilipajtó ablakához hajolt. Nem látott semmit, csak a nyitott medikabint... aztán hirtelen egy óriási tömlő vágódott neki az ajtónak.

Elizabeth nagyot nyelve hátrébb ugrott. Az ajtó ablakán végigkúszott a tömlő. Olyan volt, mint egy óriási polip karja.

– Elizabeth, hall engem? – szólalt meg egy ismerős hang a hangszóróból. – Itt David.

– Igen, igen, igen. Itt vagyok – válaszolt lihegve a nő.

– El kell mennie innen most azonnal. Keresi magát. – válaszolta David feje.

– Ki keres? – kérdezte Elizabeth feldúltan, hiszen tudta, hogy David szétszakított teste nem lehet a túlélő modulban.

„Légzsilip hiba” – szólalt meg ekkor az automatikus vészjelző berendezés.

A vészriadó vijjogó automatikája is bekapcsolt.

Ebben a pillanatban két hófehér kar feszítette szét a nő melletti, másik zsilipajtót, majd egy óriás alak jelent meg az ajtóban. Az idegen volt az. A Teremtő, aki el akarja pusztítani az emberiséget.

A lény benyomakodott az ajtón és rávetette magát a nőre, nekinyomva azt a medikabint rejtő terem külső falának.

Elizabeth nem bírta volna el az idegennel, az arcába bámult.

– Meghaaaaaalsz! – ordította torkaszakadtából, miközben bal karjával a zsilipajtó nyitógombjára csapott.

Az ajtó azonnal kinyílt és a polipszerű lény egyik fogókarjával megragadta a Teremtő nyakát. Az elengedte a doktornőt, hogy védekezni tudjon a sokkal nagyobb testű ra-

gadozóval szemben. A poliplény a számtalan karjával megragadta a humanoid lényt és a földre szorította. Az küzdeni próbált, miközben Elizabeth is a földre került. A két ismeretlen faj harca annyira lekötötte a küzdőket, hogy a nővel egyikük sem tudott foglalkozni. Elizabeth nagy nehezen ki tudott csúszni alóluk. A küzdelemben a poliplény a Teremtő mindkét karját, combját megragadta, közben a nyakát szorongatta.

Elizabeth bokáját egy másik polipkar ragadta meg hirtelen és húzni kezdte vissza a küzdők közé, de sikerült kiszabadulnia, mert egy jól irányzott szekercecsapással lemetszette a fogókart a bokájáról. Futva szaladt vissza a másik zsilipajtóhoz, miközben ismét felkapta a szkafandersisakját.

A lények küzdelme kezdett a végéhez közeledni, mert a Teremtő nem bírta el a sokkarú lényvel. Az egyre közelebb húzta az izmos testű idegent a szájszervéhez.

Elizabeth időközben felvette a szkafander sisakját, és magához vette a hordozótáskát, annak tartalmával együtt, kinyitotta a szabadba vezető zsilipajtót és kigurult rajta a bolygó talajára.

A poliplény ez idő alatt teljesen kifárasztotta a Teremtőt. Karjaival a ziháló humanoid tehetetlen testét egyre jobban befonta, majd apró nyúlványok ragadták meg a fáradtságtól hörgő lény fejét és irányba állította. A Teremtő utolsó erejével megpróbálta elfordítani falfehér arcát, de a csápok olyan erővel tartották, hogy már képtelen volt moccanni.

A poliplény ekkor kitérte a fejét, és egy kemény, nyelvszerű nyúlvány vágódott ki rajta, egyenesen a Teremtő szájába. Az hörögve elterült, és a hatalmas poliplény valósággal rátapadt a testére a padlóhoz szögezve azt, majd lüktető, hullámzó mozdulatokkal a humanoid gyomrába pumpálta az ivadékait.

– Édes jó Istenem! – siránkozott Elizabeth a talajon fekve. Felette vad felhők húztak el. – Istenem! – nyögte sokkos állapotban. – Bocsánat! Bocsáss meg, Charlie! Nem bírom tovább. Nem bírom tovább, nem bírom már –

siránkozott egyedüli túlélőként a semmi közepén egy idegen, gyilkos világban.

– Elizabeth... hall engem?

A nő nem válaszolt, csak zihálva lélegzett.

– Shaw doktornő. Ugye hall engem?

– Igen – nyögte ki nagy nehezen a nő. – Igen, hallom, David.

– Attól féltem, meghalt.

– Maga nem is tudja, mi a félelem – suttogta félájultan a nő a rádióba.

– Volt köztünk egy kis konfliktus, de most a segítségét kell kérnem.

– Ugyan miért segítenék magának?

– Azért, mert nélkülem örökre itt fog maradni – válaszolta az android leszakított feje.

– Mind a ketten örökre itt maradunk – adta meg magát Elizabeth.

– Nem ez az egyetlen hajó. Még rengeteg van.

Elizabeth kinyitotta a szemét, mert megérintette az új remény szele.

– Értek hozzájuk – folytatta David.

A nő lassan felült és körbenézett. Meglátta a felborult robogót, amit a vihar sodort magával, amikor Charlie megpróbálta megmenteni az életét.

– Shaw doktor!

A nő nem válaszolt Davidnak. Már a robogón ült és tudta, hogy mit kell tennie. Visszaindult a lezuhant űrhajóhoz, mert ott fekszik David a sötétben valahol, és ott van elegendő oxigén is.

Elizabeth belépett a szétnyílt oldalfalú hajóba, majd az ismerős járatokban elindult oda, ahol a pódium helyezkedett el a szarkofágokkal. David újra szólította.

– Shaw doktor! Itt vagyok.

A nő odalépett a leszakított fej elé. Oldalra nézett és meglátta az android testét is a közelben.

– Hol a keresztem?

– A zsebben, a derékszíjamon – válaszolt David feje.

Elizabeth lecsatolta a szkafander sisakját, majd lehajolt a lefejezett testhez és a derékszíj zsebéből kivette a keresztet, amit még az apjától kapott. A láncot óvatosan a nyakába helyezte.

– A történetek után maga még mindig hisz?
– kérdezte az előtte heverő szintetikus fej.

– Szóval használni tudja a térképeiket? A hajóikat? – kérdezett vissza a nő.

– Természetesen, hogyha találunk egy másik hajót, elvileg nem probléma eljutni vele a Földre.

A nő hisztérikusan elnevette magát, miközben lehajolt és a leszakított fejet nézte.

– Én nem oda akarok menni, ahonnan jöttünk. Hanem oda, ahonnan ők jöttek.

David nem szólalt meg csak a szemét emelte a nőre.

– Oda is el tud vinni?

– Igen. Azt hiszem, igen – válaszolt a fej egy rövid szünet után.

Elizabeth ezután elkezdte kivonszolni a férfi testét és fejét a teremből, majd ismét felcsatolta a szakafandere sisakját. Egy biztosítóhevederrel leengedte az úrhajó szétnyílt oldalán David testét. A fej a kitámasztott lábai mellett hevert. David a nőre pillantott.

– Elárulná nekem, mit remél attól, hogy odamegy?

– A teremtőink ki akartak irtani. Megbánták, hogy létrehoztak. Tudnom kell, hogy miért.

– De hát ez lényegtelen. Valóban fontos tudnia a választ? – kérdezte David feje.

– Igen. Nagyon fontos – nézett fel Elizabeth, valahová nagyon messzire meredt, egy távoli pontra a bolygó talaján.

– Nem értem, miért.

– Nos, ez azért lehet, mert én ember vagyok. Maga meg robot – tette be a hordozótáskába David mosolygó fejét.

– Bocsánat – mondta a nő, miközben behúzta a táska cipzárát.

– Semmi probléma – hallatszott a táskából David megnyugtató hangja.

Elizabeth leereszkedett az idegen úrhajóról, majd felrögzítette a hátsó ülésre a fej nélküli férfitestet, a hordozótáskát maga elé vette és felült a robogóra.

43/

A létfenntartó modulban a nyomáskiegyenlítés megszűntével a fellépő szivárgás miatt vibrált a vészvilágítás, és folyamatosan szólta a szirénák. A halott humanoid teste egyszer csak megrándult a félhomályban. A mellkasa emelkedni és hullámmozgással rángatózni kezdett. A testben egy idegen létforma próbált utat rágni magának. Kitörni készült a burkából. Mellkas-bordák recscentek, bőr repedt, majd egy éles fekete karom jelent meg, széthasítva belülről kifelé a holttest hasát és mellkasát. A vágás kitágult, majd egy sötét páncél jelent meg, a hullából lassan kiemelkedve. Vér és nyálkás belsőségek vágódtak ki a halott idegenből, és egy sötét test bukott ki belőle. A világra érkezett lény összegömbölyödve hevert a kiüresedett burokteste mellett, majd rángatózni kezdett. Lassan kinyújtózkodott és hegyes karmokban végződő mellső lábai kibontakoztak. Izmos, karmos hátsó lábakkal megkapaszkodva, a padlózatán próbált kiegyenesedni az „újszülött” lény. Hátrafelé hegyesedő páncélos koponyája kiemelkedett a gömbölyded testből, majd remegve, nehézkesen felállt. Körbehordozta fejét, és mélyen beleszagolt a modul sötéten vibráló, fénybe burkolt termébe, majd hatalmasra tátotta túhegyes fogaival kibélelt pofáját, és vicsorgó hangot hallatott. Közben egy

újabb, teleszkópos harapó álkapocs vágódott ki a pofáján. Földöntúli üvöltéssel taposott a halott Teremtő testére, majd trapoló léptekkel elindult a félig nyitott zsilipajtó felé, amely a szabadba vezetett.

Egy patkó alakú űrhajó emelkedett fel a bolygó egyik barlangképződményének a mélyéről. Az égen felhők gyülekeztek, lassan beállt a szürkület, a hajó pedig csak emelkedett és emelkedett, egyre magasabbra.

Egy rádióadás indult el a távoli Föld bolygó felé egy rövid üzenettel:

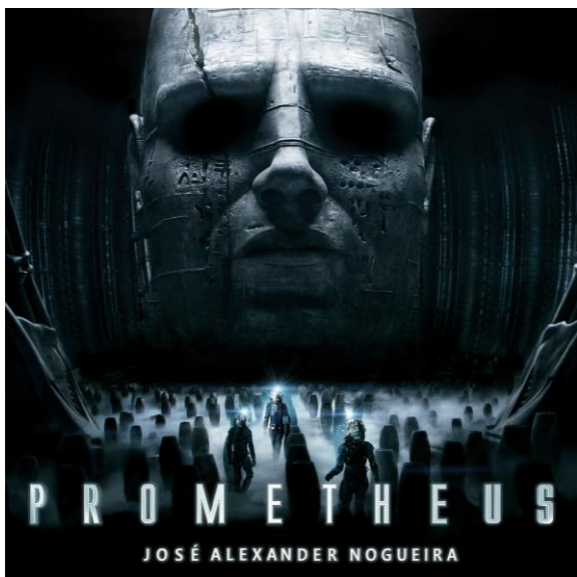
„Utolsó jelentés a Prometheusról. A hajó és a legénysége elpusztult. Ha veszi valaki ezt az adást, ne keresse fel a helyet, ahonnan érkezett. Itt már csak halál van, és én elmegyek innen. Újév napja van, az Úr 2094. esztendejében Elisabeth Shaw vagyok, a Prometheus utolsó túlélője, és folytatom a keresést...”

Az ismeretlen, patkó alakú, óriási űrhajó eléggé magasra emelkedett, amikor egy villanással bekapcsolta a hajtóműveit és szökési sebességre kapcsolva, mint egy tüzes nyíl lőtt ki az űrbe, hogy elinduljon egy ismeretlen világ felé...

A kiadvány az alábbi, további
formátumokban érhető el:

ISBN (print) 978-615-02-0340-9

ISBN (epub) 978-615-02-0342-3

ISBN (hangoskönyv / mp3) 978-615-02-0343-0

Felolvasó: Ambrus Attila József

SILENT LIBRARY
— PRO —

silent.library.pro@gmail.com

A Doktor Elizabeth Shaw régész és párja, Charlie Holloway kutatásaik során egy idegen civilizáció emlékeire bukkanak a Földön. Az ősi jelek útmutatását követve a Peter Weyland által finanszírozott utazáson a Prometheus űrhajón útnak indulnak a világegyetem távoli részébe, hogy választ találjanak az emberiség létrejöttének alapvető kérdésére.

Elizabeth Shaw vallásos hitétől vezérelve szeretne találkozni az idegenekkel, Hollowayt a kalandvágy hajtja. Weylandnak más tervei vannak az idegen fajjal. Ám egyikük sincs felkészülve az iszonyatra, ami a bolygón vár rájuk.

Könyörtelen ellenféllel találkoznak, összecsapásuk tétje az emberi faj jövője.

